

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 16 / Sayı: 185 / Mayıs 1997 / 5,- DM

Sömürgecilik ve tarihimizi zehirleyen ihanet damarı kesiliyor!

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaşın değerlendirmesi 12. sayfada

İhanet çözülüyor

TC ordusunun 14 Mayıs 1997 tarihinde başlayan Güney Kürdistan'ı işgal harekatı ile KDP güçlerinin buna verdikleri açık destek, hatta

"Savunacağımız herhangi belirgin bir hat yoktur. Her yerde saldıracağız, ancak düşmanlarımız saldırmak için bizi hiçbir yerde bulamayacaklardır. Onlar için bir kabus olacağız. Hemen hemen bütün Güney sahasında varlığımız ve harekat tarzımızla düşmana bir daha unutamayacağı bir kabusu yaşatacağız."

iki gücün içinde bulundukları ortak savaşım, Kürdistan tarihinde önemli bir dönüm noktasına denk geliyor.

Bir yanda güçlerimizin ulusal birlik konusundaki stratejik tutumunun bir sonucu olarak güç kazanmış olması ve Güney Kürdistan'da önemli bir sosyal, politik ve askeri kurumlaşmaya gitmesi vardır. Öte yanda ise, bütün tarihi boyunca Kürdistan'a yenilgiden ve katliamdan başka bir şey kazandırmamış olan aşiretçi-ajan KDP önderliğinin artık zorunlu olarak dönemin gerisine düşmesi gerçeği söz konusudur.

Esas olarak KDP, özellikle son 20-25 yıllık tarihinde, varlığını sadece sömürgecilerin bölgedeki bir dayanağı olarak kalmasına borçludur. Türk sömürgeciliği, KDP varlığının Kürt ulusal uyanış ve birliği ve dolayısıyla bölgede resmen tanınmış bir ulusal güç olması önündeki en önemli engel olduğunun farkına varmıştır ve ilişkilerini de bu çerçevede geliştirmiştir. Sömürgecilik nasıl ki Kuzey Kürdistan'da ko-

● Devamı 2. sayfada

Kürdistan'da artık körelen ihanet hançeri

"Bu kişilik çok korkan, çok oynayan, her dakika değişebilen bir kişiliktir. Çünkü temeli yoktur. Tam bir aşiret ağası. Ya aşiretle oynar, ya mellelikle oynar, ya ağalıkla oynar. Yapısı böyledir. Onun için Barzani'de bir netleşme yoktur. Onun Kürtlüğünü onaylamıyorum. Kürt milliyetçiliği olduğunu da sanmıyorum."

Başkan APO'nun İbrahim Ahmet ile yaptığı sohbet 7. sayfada

İhanetin vatanı yoktur

Yazısı 7. sayfada

Serxwebûn 18 Mayıs'ın şiarıdır

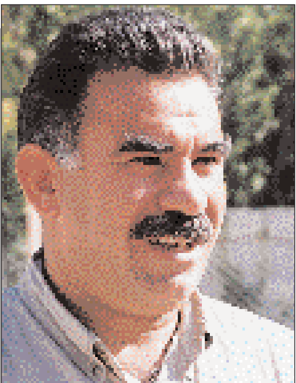
Kürdistan ve Serxwebûn sözcükleri ilk önce Haki yoldaşın adı ile birlikte öğrenildi. ***"Büyük şehidimiz Haki yoldaş!"*** demeyi öğrendik ilkin. Haki yoldaşın adı, O'nu hiç görmemiş bile olsak, bizleri daima Başkanımıza yaklaştırdı. Başkanımız ise bize hep Haki yoldaşı öğretti, bizi O'nun öğrencileri olma katına yükseltmeye çalıştı.

Peki biz, Haki yoldaşı ve aynı anlama gelmek üzere Başkan'ı ne kadar anladık, anlıyoruz? Şüphesiz önümüzdeki en temel görev, bu soruya en gerçekçi cevap vermektir. Belki de, bundan da cevap verme cesaretini geliştirebilmektir.

Beynimizin ilk ışığı olan *Serxwebûn*'a uzun bir aradan sonra ilk defa yazıyoruz.

● Devamı 16. sayfada

Başkan APO değerlendiriyor

"Kürdistan ideolojik tohumlanma anlamında düzelecek. Bundan sonra Kürdistan'ın her köşesinde yeşerecek olan bizlerin tarihi de belirlenecek' diyorduk. Ben kendimden çok eminim. Özellikle Hakiler ile son Antep toplantısını başardıktan sonra, bu iş artık sağlam bir temel kavuşmuştu. Tam iki-üç gün geçmedi ardından, Haki'nin şahadet haberi geldi."

Yurtseverliğin büyük militanı HAKİ KARER

Haki yoldaşın temsil ettiği devrimciliğin bazı özellikleri vardır:

Diyebiliriz ki, ilk defa, Kürdistan halkının çıkarları doğrultusunda en büyük özveriyi ve en soylu cesareti göstererek enternasyonalizm bayrağını kaldıran bir arkadaşımızdı. Bu oldukça önemli. Enternasyonalizmi militan bir kişilikle temsil etmesi, Türk sömürgeciliği için dehşet verici bir olaydır.

Örneğin, bir Türk milliyetçisi ortaya çıksa fazla bir anlamı olamaz. Zaten o dönemde bu tür şeyler milliyetçilikle damgalanarak etkisizleştiriliyor. Yine bu dönemde Türk solu veya ya sosyal-şovenizm, Kürdistan adına çıkan her olaya milliyetçilik veya gericilik damgasını yapıştırıyordu.

● Devamı 16. sayfada

İngiltere'de İşçi Partisi iktidarı ve yeni dönem

"İşçi Partisi hükümetinin en iddialı olduğunu söylediği ve beklentilerin en fazla olduğu konu insan haklarıdır. İnsan haklarını; gelenekler, parlamento ve mahkemelerin karar ve içtihatları belirliyor. AB içinde en çok ihlal eden olsa da, AB uygulamaları da kendisini etkiliyor. Ancak İngiltere'nin bu konuda sicili çok bozuk ve çok ağır eleştirilere muhatap oluyor."

Yazısı 11. sayfada

Parola Şiyar, Metin

"Hiç kimse hareket etmesin. Bir de eğer ben şehit düşersem çantama dikkat edin. İçinde önemli belgeler var. Ayrıca o bayanı da hemen altımızda mevzilendirin."

● Gerilla anısı 20. sayfada

Alışmak ölümdür

Artık sömürgeci medyadan izlediğimiz vahşet haberleri kulaklarımızı tırmalayan, tüylerimizi ürperten, yüzümüzü buruşturan, yüreğimizi daraltan ve öfkemizi ayaklandıran haberler olmaktan çıktı, sıradan günlük doğal haberler haline geldi. Üstelik *"sıcağı sıcağına vb."* programlarda bu türden yayınlar yapanlar rahtingini en yüksek oranda götürenler oldular.

Normalde insani tepki olarak yüzümüzü buruşturup, iğrenmemiz gereken olaylar karşısında kanıksar hale geldik. Hatta bu olayları bire bin katarak, ballandırarak anlatan programcıya ya da gazeteciye özel bir sempati, ilgi duymaya başlar olduk.

"Dokuz aylık bebeğe tecavüz etti,

● Devamı 17. sayfada

Dağ aslanlarının soyu sürüyor

Ahmed Rapo, Newroz Arteş, Medeni, Ahmet ve **Çiya** hevallerin anı yazıları 8-9 ve 10. sayfalarda

Serxwebûn'dan

İhanet çözülüyor

Baştarafı 1. sayfada

rucu ihanet çetelerine dayanıyorsa, Güney'de de KDP'ye dayanmaktadır. Güney'de PKK çizgisinin giderek başarı kazanması, KDP önderlikli ihanetçiliği ve dolayısıyla da sömürgeciliğin en önemli bir dayanağını zorlamış ve 14 Mayıs işgaline yol açmıştır.

Elbette mücadelemizin gelişimi sadece Güney ağırlıklı bir gelişme değildir ve bütün bir Kürdistan ile ilgilidir. Bu anlamda da, PKK şahsında ulusal bütünlüğe doğru giden bir Kürt varlığının güçlü bir biçimde ortaya çıkması, genel sömürgeci statükonun da parçalanmasını, giderek emperyalizmin bölge politikalarını sarsmıştır. Bölgede emperyalizm ve sömürgecilik artık eskisi gibi at oynatamayacaklarını anlamışlardır. Kürdistan artık eski Kürdistan değildir ve ortada şimdi işbirlikçi olmayan, yalnızca kendi halkının özgücüne dayanan ve gün geçtikçe daha da önem kazanan bir Kürt hareketi vardır.

Bu durum, bir yandan emperyalist sömürgeciliğin bölgedeki politikalarını yeniden gözden geçirmesini gerektirirken, öte yandan da bu tür işgal harekatlarına yol açmaktadır. Ancak bahsedilen nedenlerden dolayı, emperyalizm veya onun işbirlikçilerinin ihanetçi eğilimleri başarılı olacak diye bir kayıt artık geçersizdir.

İşgal, sömürgeciliğin doğal mantığıdır.

Sorun buna karşı takınılacak tutum, buna karşı içine girilecek hareket tarzıdır.

İşgal operasyonu hangi sonuçları doğuracaktır?

Eğer işgal ilk günlerinde sömürgecilik açısından sonuç alıcı olsaydı, özel savaş bu kadar büyük bir psikolojik savaş yürütmezdi. 14 Mayıs tarihinde 70 bin kişilik Türk ordu gücü ve KDP ile işbirliği temelinde girişilen işgal harekatının, geçmiş bütün operasyon ve işgal süreçlerinden daha kapsamlı olduğunu söylemek mümkündür.

Aynı zamanda buna karşı güçlerimizin de uyguladığı yeni bir taktikten sözetmek mümkündür. Daha önce de TC güçleri *"Çelik Operasyonu"* nda zor kaçtılar; gömleklerini, pantolonlarını bırakıp kaçtılar. O dönemde de *"Vurduk, kalmadılar, İran'a kaçtılar"* diyorlardı. Ancak sonuç kendileri açısından tam bir bozgundu.

Bu sefer de, özellikle bazı yerlerde zaman zaman biraz daha hareketli olacağımızdan sözedilebilir. Bizim savunacağımız herhangi belirgin bir hat yoktur. Her yerde saldıracağız, ancak düşmanlarımız saldırmak için bizi hiçbir yerde bulamayacaklardır. Onlar için bir kabus olacağız. Hemen hemen bütün Güney sahasında varlığımız ve harekat tarzımızla düşmana bir daha unutamayacağı bir kabusu yaşatacağız.

Öte yandan, bu süreçte savaş biraz daha güçlenirse; KDP'ye yüklenilirse, biraz daha darbeler vurulursa, KDP çözülebilir.

Eğer süreç ve gelişmeler böyle devam ederse, belki de TC'nin bu operasyonu KDP'nin son derece etkili bir biçimde çözülmesini de beraberinde getirebilir. Bu da birliklerimizin harekat tarzına bağlıdır ki, mükemmel sonuç alma imkanları var.

Eskiden gizli bir KDP'lilik her tarafta vardı. Birçok örgüt KDP ile ilişki içindeydi. KDP'nin hemen hemen bütün Kürdistan'da kendisi ile çalışan grupları vardı. Şimdi KDP ilk defa bu kadar yalnız bırakılıyor, bu kadar teşhir ediliyor. Eskiden ilişkide olanlar şimdi KDP'ye karşı tutum almış durumdalar. Bu, KDP'nin sonunu getiriyor. KDP eskisinden daha kötü bir duruma, tam bir ihanet çukuruna düştü.

Hiçbir dönemde hiçbir hareket Kürt halkından bu kadar tepki almamıştı.

Artık siyasal anlamda, Kürdistani olma anlamında güç ve kan kaybetmesi, giderek Kürdistan politikasında varolan kısmi etkisini de yitirmesi anlamına geliyor. Bir nevi bu savaşta tümden KDP anlayışını Güney'den çıkarmamız, Güney'le bütünleşmemiz durumu ortaya çıkacaktır.

Gerilla birliklerimiz her taraftadır. Hem 1992'den, hem 1995'ten daha geniş bir alanı kullanma durumumuz söz konusudur. Halk, zaten ulusal kurtuluş güçlerimizin yanındadır. Geçmişte YNK'nin varolan desteği de bugün KDP tarafından kaybedilmiştir.

Avrupa'da, Rusya'da, metropollerde, Güney'de; kısacası Kürt halkının olduğu her yerde KDP'ye büyük bir tepki gelişmektedir. Bu yönlü KDP büyük bir tecrit içindedir. Bu, Kürt halkının KDP'ye manevi, ulusal, psikolojik baskısı olmaktadır ve tabii onun direncini, umudunu kırıyor, ki oldukça önemlidir. İhanetçi yüzünün bütün bir halk nezdinde deşifre olması büyük önem taşıyor. Bu son sömürgeci Türk rejim ittifakıyla birlikte KDP'yi birçok insan gerçek yüzüyle tanıma fırsatı bulmuş oldu.

Bu son savaşla birlikte PKK'nin herkesi etrafında topladığı, ulusal birliği sağladığı, kaybedenin TC olduğu gerçeği ve yine Kürdistan'da ulusal birliğin önemi bir kez daha ortaya çıktı. Sonuç ne olursa olsun; Kürt ulusunun bu savaştan kesinlikle daha da kazançlı çıkacağı ortadadır.

Bu süreçte yaşanan gelişmeler, *"Kürtler bir araya gelemezler"* anlayışını da önemli oranda kıracaktır, ulusal ve tarihsel sonuçlar ortaya çıkaracaktır. Ulusal birliği pekiştirme; siyasal, sosyal öncülük anlamında çok kazançlı çıkacağımız açıktır.

Kürdistan ulusal kurtuluş güçleri olarak biz KDP ile çatışmayı kesinlikle istemezdik. Güçlerimize daha önce verilmiş olan talimatlar da bu doğrultudadır. Parti Önderliği'nin talimatları da bu yönlüydü. Fakat KDP'nin ihanet, işbirlikçi damarı tuttu ve Kürt halkından güç alacağına, TC'den güç alma tutumuna girdi. KDP, ulusal kongre, ulusal cephe, ulusal birlikten güç alma yerine; sömürgecilerden güç almayı tercih etmiştir. Bu işbirlikçilerin, ihanetçilerin tercihidir ve bu tercih tesadüfi değildir. Halka dayanmayanlar ister istemez gücünü dışarıdan alacaktır.

Bunların korktukları şey ulusal birlik de değil. Bunlar aslında halka dayanmaktan korkuyorlar. Örgütlü değiller. Kadını, gençliği, işçiyi örgütlemiyorlar. Güçsüz olunca da ya sömürgecilere dayanıyor, ya da eriyip gidiyorlar. Böyle olması kaçınılmazdır.

KDP'nin bütün düşüncesi şudur: *"PKK Güney'de güç oluyor. PKK'nin ideolojik, siyasal etkisi o kadar fazla ki, durduramıyoruz. Bunun için de onu ancak ezerek durdurabiliriz."* Bu yaklaşım bir gerçeği ifade ediyor. Bizim KDP ile savaşma durumumuz yoktu. Hatta anlaşma durumundaydık. Özellikle vurgulamak gerekiyor ki, Parti Önderliğimizin yaklaşımı bütünüyle anlaşma yönündeyken ve KDP'yi ulusal birliğe çekmek isterken, bizim bu yaklaşımımızdan korktular. Bu doğru yaklaşımı göstermeseydik, savaşmak isteseydik, daha farklı bir yaklaşımları olabilirdi.

"Eskiden gizli bir KDP'lilik her tarafta vardı. Birçok örgüt KDP ile ilişki içindeydi. KDP'nin hemen hemen bütün Kürdistan'da kendisi ile çalışan grupları vardı. Şimdi KDP ilk defa bu kadar yalnız bırakılıyor, bu kadar teşhir ediliyor. Eskiden ilişkide olanlar şimdi KDP'ye karşı tutum almış durumdalar. KDP eskisinden daha kötü bir duruma, tam bir ihanet çukuruna düştü."

KDP, Ankara görüşmeleri sürecinde, ABD-İsrail-Türkiye statükosunun yerleşme biçimini kabul etmiştir. Bu temelde bölge halklarından, bölge devletlerinden kopmuştur ve bunları karşısına almıştır. Tüm Ortadoğu'yu karşısına alarak ABD ve İsrail ile ilişkileniyor. Bu da bir tercihi ifade ediyor. Bir toplantı, bir görüşme nerede olursa, oranın damgasını taşır. Ankara'da yaparsan Ankara'nın, Moskova'da yaparsan Moskova'nın damgasını taşır. Görüşmeler Ankara'da olursa, Ankara'dan bağımsız gelişmez. Bunu reddetmek için siyasi kör olmak gerekir. Her gün Türkiye'ye giderek, her gün TC'nin kapısının eşiğini aşındırarak, günlük olarak Ankara'da ilişki geliştirerek, istediğin kadar *"politika yapıyorum"* de, sonuçta tabii ki bu duruma düşeceksin.

KDP'nin bir ulusal ihaneti daha var ki, o da Kürt halkına sırtından vurduğu hançerdir:

"Türkmen hançeri"dir.

Türkmen hançeri demek, Türk hançeri demektir. Hiçbir politik, sosyal, siyasal değer veya etkinliği olmayan ufak bir azınlıktan üçüncü bir güç yapılmak isteniyor. PKK'nin üçüncü güç olmasından korkuluyor, ama Türkmenlerin güç olmasından korkulmuyor; tam tersine Türkmenler bir güç yapılabiliyor. Bu kadar ihanetin, bu kadar alçaklığın gelecekte hangi ulusal, siyasal sonuçlara götüreceğini KDP düşünmüyor bile. Sadece Halil İbrahim'i, Habur kapılarını ve buradan gelecek parayı düşünüyor; ama Kürdistan ülkesinin ulusal çıkarları düşünmüyor. Denilebilir ki, bu kadar bencil, bu kadar aile, aşiret çıkarlarına bağlanmış; ulusal çıkarlardan kopmuş başka bir Kürt hareketi daha yoktur.

Ortadoğu'da halklar mozaiği içerisinde Türkmenlere yer olmasın demiyoruz. Ancak Türkmenlere bu kadar onay vermenin, onları bu kadar öne çıkarmanın nedenini de sorguluyoruz. Şunu açıkça söylemek gerekir; 36. paralelin kuzeyinde Türkmenlerin sayısı oldukça azdır. Oysa KDP politikası, neredeyse Türkmenlerin nüfusunu Kürtlerden daha fazla gösteriyor. Türkiye ile işbirliği içerisinde olan KDP yetkilileri, '-Türk(men)ler 3 milyon, Kürtler 2 milyon' diyorlar. Bizim karşı çıktığımız nokta, Türkmenlerin Kürdistan'a ihanet temelinde bir misyonla görevlendirilmek istenmesidir. Kürdistan hiçkimseye satılık değildir ve *"Barış Denetleme Gücü"* adı altında da orada bir güç konuşlandırırsanız, burayı işgal edeceğinizi gösterirsiniz. Hiçbir siyasi ve askeri etkinliği olmayan, dışardan yönlendirilen Türkmenler'den barış gücü olmaz. Hele hele Türk özel savaş karargahı işin içindeyse, o zaman bu projeyi unutmak gerekir. Türkmenler'den oluşturulacak barış denetleme gücü, kuzu postuna bürünmüş kurt yaratmak anlamına gelir.

Şunu unutmamak gerekir; adadaki Türkleri bahane ederek Kıbrıs'ı işgal eden Türkiye, aynı şeyi Güney Kürdistan'da da sahnelemek ve böylece uzun vadede buraya yerleşmek istiyor. Türkiye 20 yıl önce Kıbrıs'ı işgal ettiğinde, *"Türklerin can güvenliği konusunda bir anlaşma var"* dedi ve girdi. Yarın bir gün Güney Kürdistan'ı da böyle yapacaklar. Ankara Anlaşması'na dayanarak, *"biz böyle bir anlaşma yapmıştık. Kürtler de kabul etmişti, Amerika da, İngiltere de kabul etmişti, girdik"* diyecekler.

Son gelişmeler bir kez daha göstermiştirki, Kürt sorunu ilk etapta Türkiye'nin temel sorunudur. Bu an-

Serxwebûn'dan

lamda ne İran'ın, ne Irak'ın, ne de Suriye'nindir. Onun için Türkiye Kürtlere en büyük düşmanlığı yapıyor ve Kürt halkının bir statüye sahip olması durumunda en büyük kaybedecek olan TC'dir. Her gün *"Kuzey Irak'ta federasyon olursa karşı çıkarım, burnumun dibinde bir devlet oluşuyor"* açıklamasında bulunuyor.

İşgal harekatı sürecinde, Türkiye'nin sadece Kuzey'i değil, Güney'i de kirletmek istediği net bir biçimde anlaşıldı. Ankara, *"düşür-tüket, bölyönet"* politikasıyla burayı da bitirmek istiyor. Zaten bu anlamda Türk özel savaş rejiminin bütün amacı Kürtleri her tarafta bitirmektir. Nasıl ki Kuzey'de üçbin köyümüzü yok ettiler, o kadar faili meçhul cinayet işlediler, burada da benzer yöntemler kullanacaklar. Güney Kürdistan'ı bir villayetleri haline getirmek istiyorlar.

Ancak Türkiye'nin Güney Kürdistan'da istediği gibi at koşturacağı gibi bir yanlıgıya da düşmemek gerekir.

Türkiye'nin sınırsız politikaları bölgede Araplar ve Farslar başta olmak üzere bir çok halkı ve ülkeyi rahatsız ediyor. Araplar, Farslar Türkiye'nin komşutanımaz yöntemlerine kesinlikle daha fazla karşı çıkacaklardır. Şu bir gerçekliktir; Türkiye'nin politikası günlük politikadır ve kimse güvenmez. Son gelişmelerden İran da Irak da ve Suriye de kaygılıdır.

Şimdi yapılmak istenen, biraz da KDP şahsında Kürtlerden ikinci bir İsrail ortaya çıkarmaktır.

ABD-Türkiye-İsrail ittifakı Kürtleri yedek bir ayak olarak kullanarak, bölgedeki etkinliğini sağlamlaştırmak istiyor. Ancak şunu belirtmekte yarar var; KDP'ye bu şekilde misyon yüklenemez, Kürt sorunu bu şekilde çözülerek bölgeye barış getirilemez. Kürtler, Ortadoğu'da sorunları farklı bir noktaya çekecek yeni bir İsrailleşmeye izin vermezler.

KDP ve Barzani istiyor olabilir. Ancak Barzani bunu başaramayacaktır ve unutulmasın bunlara hiçbir yetki ve güç verilmeyecektir.

Şimdi Kürdistan'da yapılması zorunlu olan, ortak politikalar geliştirmektir. Ancak ne yazık ki Barzani'nin böyle bir şeye yetecek ne kişiliği ve ne de bir vizyonu vardır.

Geçmiş süreçte de Kürtler için çok avantajlı ortamlar yaratıldı. KDP, kendi güçleriyle özgür demokratik bir yaklaşımı Irak'a, Türkiye'ye, Suriye'ye, Amerika'ya kabul ettirebilirdi. Ulusal birlik ve halkların kardeşliği politikasını güden bir federasyon yaklaşımı halka dayanacağı için, bütün Kürtlerle beraber güçlü olurdu ve kimse bunun karşısına çıkamazdı. Böylece halka düşmanlık edecek bir yaklaşımı olmadığı için; mecburen diğer devletler de, ABD de kabul edecekti, -etmek zorundaydı. Kürtler birleşirse, herkes kabul etmek zorunda kalacaktır. Ama KDP bunu, böyle bir güçlenmeyi tercih etmemiş, zayıflamayı tercih etmiştir.

KDP Kürdü güçlendirmiyor, zayıflatıyor.

YNK'nin yenilmesi ve güç kaybetmesi Kürtlere kazandırmadı. Aynı şekilde KDP Erbil'i veya başka bir yeri ele geçirdi diye güçlenmedi; hatta birliği, ilişkileri zayıflattı. KDP'nin bu çıkışı, aslında sorunlu bir bölgeyi ele geçirmesi ve zamanla zorlanması gerçekliğini beraberinde getirdi. Ama görüldü; bu politikalar Kürdü zayıflatıyor, güçlendirmiyor. KDP ve diğer bazı güçler, Kürdistan'da güçlenmenin ulusal birlikten geçtiğini görmüyor. Örneğin, bir federasyonu ancak ulusal birlik politikasıyla dayatabiliriz, işbirlikçilikle bu proje ne içe ve ne de dışa dayatılır. Öyle bir durumda daha çok varolan mevziler kaybedilir, daha kötü sonuçlar doğar, Kürt halkını yıkıma götürecek gelişmeler ortaya çıkar. Bu yönlü de KDP'nin politikası bütünüyle ihanettir.

Türkiye'nin İsrail ile geliştirdiği kapsamlı ittifaka gelirsek; İsrail-Türkiye ittifakı günlük değil, yani taktik değil; bir **yüzyıllık ittifak,** yani stratejik bir ittifaktır.

Çünkü İsrail, Türkiye'siz bir Ortadoğu'da yaşayamaz. Aynı şekilde bu yapısıyla Türkiye de ancak ABD'den, İsrail'den güç alarak bölgede yaşayabilir. Bunlar birbirine çok bağlıdırlar, stratejik dostturlar ve bir Erbakan hükümetinin yönetime gelmesiyle bu dostluk bozulmaz. Bu durum ancak çok büyük bir devrimle değişebilir.

Erbakan ve çizgisi, Ortadoğu'daki bu siyonist-kemalist ittifak içinde varlığını sürdürmek isteyecektir. Bu bakımdan bunu gören örneğin bir İran'ın Erbakan'dan fazla bir beklentisi yoktur. Belki ilk başlarda Erbakan'ı biraz kullanmak istedi. İran'ın Erbakan'a gösterdiği sınırlı müsamaha, ona güvendiğinden, Erbakan'ın köklü bir iş yapacağını sandığından değildi.

Nihayetinde Erbakan, Türkiye'deki özel savaş tarafından kullanılmak üzere başa getirildi. Tabii burada diğer devletler Türk özel savaşının ne yapmak istediğini anladılar.

Yeri gelmişken, Erbakan için de bazı değerlendirmeler yapmakta yarar var: Erbakan Osmanlıdır, eski Türk milliyetçisidir. Aslında islam diniyle de bir ilgisi yoktur. Türkler nasıl yayılmak için İslamiyeti kullandıysa, Erbakan'ı da öyle kullanacaklardı. Erbakan'ın burjuvazi ya da bürokrasi ile ilişkilerine bakıldığında, yaklaşım itibarıyla köklü bir değişim içinde olmadığı görülecektir. RP, halk temelinde gelişen çok ideolojik, radikal bir İslam çizgisi değildir. Tam tersine kemalist ve özel savaşın has bir partisi ve koruyucusudur.

Türkiye'nin İran ile ilişkilerine gelince; aslında TC'nin ulusal stratejisinin İran'ın ulusal stratejisi ile çelişkisi var. TC, İran'ı sadece ideolojik anlamda boğmak istemiyor. Bu anlamda TC ile İran'ın çelişkileri daha uzun bir süre devam edecektir. İki ülkenin de politikalarını uyumlu hale getirmeleri kolay değildir. Eskiden politikaları biraz uyuşuyordu. Ancak sorunlar genişledi ve buna paralel olarak çatışma noktaları da arttı. Daha önce sadece Kürt sorunu konusunda yaşanan çekişmeler gelinen süreçte başka sorunlarla desteklendi. Şimdi Kafkasya ve İran içindeki Azeriler, Türkiye ile bu ülkenin temel birer uyuşmazlık sebebi olarak varlıklarını sürdürmektedirler.

Türkiye'nin Güney komşusu Suriye de baskılara boyun eğmeyecektir. Suriye, bölge dengelerinin odak noktasıdır. Şam, bölge dengelerini elinde tuttuğu, Arap politikası ona göre şekillendiği için güçlüdür ve bu konumuyla şiddetle emperyalist tutumlara karşı çıkacaktır. Gelecekte de siyasi, diplomatik her türlü baskısını Türkiye üzerinde kullanacaktır. Aynı şeyi Irak da deneyecektir. Ulusal kurtuluş hareketimizin bölge güçleriyle ilişkileri ise daha da gelişecektir. Fakat tam net olmamakla birlikte, bu işgal operasyonunda çok gizli bir ittifak temelinde TC, KDP ve Irak bir anlaşma içine girmiş olabilirler.

"Bu harekat, ara nitelikte de olsa, bir çözüme gitmeden önceki şiddeti temel alan bir harekattır. Denilebilir ki, bu yüklenme artık Türkiye'nin ve müttefiklerinin son yüklenmeleridir. Çünkü bölgeyi ve Türkiye'yi uzun süre gerilimde tutmak mümkün değildir ve birşeylerin çözülme zamanı artık gelmiştir. "

Güney Kürdistan'ın Türkiye tarafından işgal edilmesiyle yakından ilgilenen ve etkilenen başka bir ülke ise Rusya'dır. Şu açıktır; Rusya da bu operasyona karşıdır. Rusya, tarihsel anlamda da her zaman Türkiye'nin bölgesel politikalarına karşı olmuştur. Bu anlamda Rusya hem TC'yi sevmez, hem de Kürtlerle belli bir dostluğu vardır. Dünyada TC'nin bu yaklaşımına en çok karşı olan güç hiç abartısız Rusya'dır.

Avrupa da bu Türkiye'nin yayılmacı politikalarına tepki gösterir; o da esasta Türkiye'nin Kürtleri inkar politikasına, kendi çıkarları için Kürt halkını bu kadar kullanmasına karşıdır. Çünkü Avrupa, TC politikasına alet oldukça, Ortadoğu'da hep çıkmaza girmiştir. TC ile ilişkide olan herkes Ortadoğu'da çıkmaza girer. Çünkü TC'nin bölgedeki tüm devletlerle çelişkisi vardır.

Bütün bunlar ulusal kurtuluş güçlerinin, başta birliğe ve kurtuluşa giden Kürt halkı olmak üzere, her anlamda arkasında güç olduğunu, TC'nin ve KDP'nin ise arkalarında hiçbir güç olmadığını gösteriyor. Bu, gelişmelerin son derece partimizin lehine olacağı anlamına gelir. Sorun tank-top sahibi olmak değildir. Türkiye'nin son işgal operasyonu, KDP ihanet eğiliminin de çözülmesi gibi bir süreci getirebilir. Eğer ulusal kurtuluş güçleri bu kadar imkanı değerlendirebilirse, KDP peşmergesi de çözülür ve savaşamaz bir konuma gelir. İhaneti hiçbir güç kabul edemez. KDP'nin tabanı da ihanetçi değil yurtseverdir.

Geçmişte belki KDP'yi destekliyorlardı. Ancak artık bu destek yok. Kürdistan halkı bilinçlendikçe işbirlikçilere olan desteği azalıyor. Kürt basın-yayın organları artık var; KDP, kitlesini dünyaya, PKK'ye veya başka örgütlere kapatamaz. Kitlenin böyle bir ihaneti görüp de kabul etmesi mümkün değildir. Kürdistan halkı, KDP veya TC'nin bu operasyondan sonuç alacağına da zaten inanmıyor.

Bütün gelişmeler, Türk ordusunun Güney'de fazla dayanamayacağını gösteriyor. Aynı şekilde peşmerge de yine oniki ay dağda kalamaz. Değil oniki ay, bir hafta bile kalamaz. Demek ki, dağlar yine gerillanındır ve gerilla buralarda kalacaktır. Gerillanın da her şeyi hareketlidir ve öyle yerleşik bir karargahı yoktur. Her zaman üs noktaları vardır, fakat hareketli olmak her zaman bir gerilla savaşımının kuralıdır. Savaşımımız ve güç dengeleri gereği, teknik ve taktik anlamda gerillanın yaklaşımı farklıdır. Ama bütün alanlarda hareketli birlikleri var.

Hiçbir güç ve taktik, gerillanın haraketini engelleyemez. TC, Kuzey'e o kadar uzun süredir yönelmesine rağmen, gerillanın en hareketli askeri birliği oradadır. Yani gerillanın engellenmesi mümkün değildir. Gerilla her tarafta hareketlidir, her tarafa girer çıkar, onu kimsenin durdurması mümkün değildir. Hele Güney'de zaten hiç engellenemez. Güney coğrafyasını Tanrı sanki gerilla için yaratmıştır. Gerilla dışındaki güçlerin, teknik donanımları ne olursa olsun, bu coğrafyada zafer kazanmaları mümkün değildir.

TC'nin Güney Kürdistan'a girmesinin asıl sebebi de; Kürt halkının en yaşamsal özlemlerinin ve ihtiyaçlarının temsilcisi olması itibarıyla PKK'dir. Amaç PKK'yi darbelemek, işlemez bir duruma getirmektir. Saldırının başka bir amacı yoktur. Neden PKK? Çünkü PKK, bu işgali yürüten ve arkasındaki emperyalist güçlerin bölge halkları ve hatta devletleri üzerinde istedikleri gibi oynamaları önündeki en önemli siyasal ve askeri güçtür.

PKK varoldukça, emperyalistler bölgeye hakim olamıyorlar.

Oysa bölge üzerinde TC'nin, İsrail'in ve ABD'nin yeni sömürgeci planları var. Yine böyle bir ortamda PKK ile yüzyüze gelmeden hareket edememektedirler.

Şunu onlar da biliyor; PKK sadece bölgede etkili bir güç değildir. PKK, evrensel bir güçtür. PKK ile Ortadoğu birbirinden ayrılamaz; -tıpkı Kürdistan'sız bir Ortadoğu olamayacağı gibi. PKK varlığı, sadece Kürt halkı için bir gelecek güvencesi vermemektedir, bölgedeki bütün halklar için büyük bir güvencedir.

PKK ile savaş sürdüğü müddetçe sadece Kürdistan ve Ortadoğu'da değil, her tarafta tepkisel güçler ortaya çıkacaktır. Demokratik güçler, ideolojik güçler gündeme gelebilir.

Aynı şey bizim için de geçirlidir. Türkiye'nin KDP ile işbirliği çerçevesinde başlatmış olduğu bu işgal harekatı sonucu askeri güçlerimiz canlanmıştır ve en etkili eylem biçimlerini başarıyla yürütebilecek konumda olduklarını göstermişlerdir. Bu gerçekliği düşman da, dost da artık çok iyi biliyor.

Peki gelecekte ne olur? Bu harekat, ara nitelikte de olsa, bir çözüme gitmeden önceki şiddeti temel alan bir harekattır. Denilebilir ki bu yüklenme artık Türkiye'nin ve müttefiklerinin son yüklenmeleridir. Çünkü bölgeyi ve Türkiye'yi uzun süre gerilimde tutmak mümkün değildir ve birşeylerin çözülme zamanı artık gelmiştir. Türkiye'de her kesimden ve halktan savaşa olan tepki giderek yükselmektedir. Aynı şey Güney için geçerlidir. Halk büyük bir rahatsızlığı yaşıyor. Burada ARGK saflarına yoğun katılımlar var. KDP ve YNK tabanı da gelişmelerden umutlu değil. Fazla sürmez, onların taraftarlarından da PKK'ye kayma yönelimleri gelişecektir. Onlara yakın kesimler, aydınlar zaten tepkilerini geliştiriyorlar. PKK, bu süreçte daha açılımcı bir politika izleyerek, önemli sonuçlar yaratacaktır.

Şimdi KDP'yi, onun bu ihanetçi anlayışını yerle bir etmenin tam zamanıdır. KDP'nin sözde yöneticileri de bunun büyük sıkıntı ve gerilimini yaşıyorlar. Biraz daha akıllı politika izlendiğinde KDP çözülebilir ve böylece yaptığına pişman edilebilir. Güney'deki halkın, gençliğin tepkisi katılım biçiminde ortaya çıkıyor. Bu, PKK'nin Güney'deki etkisini gösteriyor.

Kürdistan'da artık körelen ihanet hançeri

İbrahim Ahmet ile Başkan APO'nun yaptıkları sohbeti

Açıklama: PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaşın İbrahim Ahmet ve Hawar dostlarla yaptıkları bu sohbetin ilk iki bölümü gazetimizin daha önceki sayılarında yayınlanmıştı. Yapılan değerlendirmeleri kalınan yerden bu sayımızdan itibaren yayınlayacağız.

Abdullah Öcalan: Kürt toplumunda parti zor bir olaydır. Molla Mustafa partiyi aşiret reisliği gibi yürütüyordu. Fakat siz çalışmalarınızda iyi yürümüşsünüz. Aslında **Abdülkerim Kasım** iktidarıyla da birçok iş yapabilirdiniz. Ama Barzani daha devrimin başında bozulmuş, ABD'yle ilişkiler geliştiriyor. Yine ondan sonra, Kasım'ın son dönemlerinde **Seyit Salih, Cebbar** komünistlerle ittifak geliştiriyor. Adülkerim Kasım'ı düşürmek istiyorlar. Halbuki Kasım'ın zayıflığı Kürtlerin iktidarı demektir. Kasım'ın üzerine gidiliyordu ve o da tavrını değiştiriyordu. Bu da Kürtler için iyi değildi ve bu şekilde Kasım gitti, diğerleri geldi. Barzani yine doğru yürütmek istemedi. Siz devrim yapmak istiyordunuz, o ise ilişki geliştirmeyi esas aldı. Bu barış değil teslimiyettir. Güçlendirmesi gerekirken, sürekli tasfiye etme durumu söz konusudur. Burada savaşmak isteyince karşınızdadır, barış yapmak isteyince yine karşınızdadır. Böylesi bir tavır hiçbir gelişmeyi hedeflememektedir. Mustafa Kemal'in tarzına benziyor. Mustafa Kemal de, görünüşte Yunanlılara ve emperyalizme karşı savaşıyor, ama bu işin görüntüsüdür. Oysa esasında halka, topluma karşı savaşıyor, -Mustafa Kemal'in de hakikatı budur. İşte, Molla Mustafa da görünüşte devrim yapıyor, ama halkı bozuyor.

İbrahim Ahmed: Görüşünüze katılıyorum, yerinde bir tesbittir. Molla Mustafa'nın Irak hükümetiyle varolan ilişkisi sadece ve sadece ulusal davanın zararına olmuştur.

Abdullah Öcalan: Sorun devletle barış sağlamak değildir. Molla Mustafa için sorun sizlersiniz, sizi tehdit olarak görüyor. Devletten çok sizden çekiniyor, hatta tek korkusu sizsiniz. Bu noktayı anlamanız gerekir. Mustafa Kemal'in durumu da böyledir. Onun korkusu ne Yunan, ne İngiliz değil, Çerkez Ethem'dir. Çünkü bağımsızlıkçıydı. Yine komünistler, Kürtler vardı. Görünürde savaş da, barış da yaptı. İktidara gelince demokratik olan hareketleri, komünistleri tasfiye etti. Mustafa Barzani'ye bakıyoruz, o da aynı şeyleri yapıyor.

X.: Bu, Molla Mustafa'nın gerçeğidir. Kimse bilmiyor, sadece birkaç arkadaşı durumları biliyor. Burada halkı suçlamıyorum. Ama Mamostanın durumu halka açmamasının sorumluluğu onundur.

Abdullah Öcalan: Şimdi Kuzey Kürdistan'da bazı yurtseverler var, hâlâ gerçeği fazla bilmiyorlar. Bir **Faik Bucak** meselesi vardır. Faik Bucak T-KDP Genel Sekreteri'dir. Oğlu geldi buraya, babasının nasıl vurulduğunu dahi bilmiyor. Ben kendisine açtım. *"Doğrudur, babam böyle gitti"* diyordu. Ancak otuz sene sonra gerçeği öğrenebiliyor.

Doğrusu Barzani sınıf savaşımında usta birisidir. Sadece bu değil. **Gazi Muhammed** de vardır, ki ona göre önderlikte daha ileridir, sınıfsal olarak ileridir. Kendisine engel olarak görüyor. Ona karşı parti kurmak istiyor. Onu kıskanıyor, sevmiyordu. Gazi Muhammed'in yükselişini istemiyordu. Bu nedenle Barzani Türkiye'deki Kürtleri kontrolü altına aldı. Bir Kürt hareketinin oluşmasını istemiyordu. Hiç kimsenin *"parti nedir, tüzüğü nedir, partizan savaşı nedir?"* gibi soruların cevaplarını öğrenmesini istemiyordu. Tek şeyin bilinmesini istiyordu: Önder kendisidir, kendisini önder diye farz ettirmişti…

Barzani komplocudur, ama gafil değildir. O işini komplolarla yürütüyordu. Siz dürüsttünüz, ama saftınız. Gördünüz bir sefer, iki sefer adam komplo yapıyor, hesap soracaktınız. Yalnız Güney Kürdistan'da değil, bütün Kürdistan'daki Kürtler için, Barzani geri aşiretçiliği temsil ediyordu. Birçok aşireti kendisine bağlamış ve bunlara önderlik yapmıştır. 1945'ten 1965'e kadar hep böyle olmuştur. Sizler ulusal-demokratik veya çağdaş bir parti kurmak istemişsiniz. Bu istem yeni Kürdün kalkışıdır. Ama büyük engeller vardır. Karşı duruyor, sonuna kadar bu ispatlanmıştır. Mesele açıkça anlaşılıyor. Kasım'la savaşması sizi teşhir etmek amacıyladır. Anlaşmak istememesi de, yine sizi zayıflatmak içindir. Bu tavırla şunu ispatlamak istiyor; *"fazla ilerlemeyin!"* Yine partiyi resmen işlevsiz kılıyor.

1970'lere kadar yaşananlar nelerdir? Bunun hakkında biraz konuşabilirsiniz. Ayrıca Irak tarafına geçişinize değinebilirsiniz. Barzani ilişkilerin gelişmesini istemiyordu. Irak'ta SSCB ile, ABD ile ilişkilerin doğru temelde gelişmesini istemiyordu. Sürekli bir sınıfsal savaşım yürütüldü. Bir Kürtlük savaşını istemiyordu.

"Barzani bir ruhtur, bir kültür meselesidir. Halkımız içerisinde Barzani ahlakı bir gelenek olmuştur. Barzani bir ekoldür. Barzani çürümedir, Barzani çürümüş kişiliktir."

Barzani'ın hareketi, ulusal bir hareket değildir. Mamosta bunu biliyor. Irak'la ilişki kurmak isteniyor, -önünde engel; Moskova'ya gidiliyor, -önünde engel; ABD'ye gidiliyor, -engel. Bu aşiret önderliği yüzünden, çağdaş bir önderlik Kürdistan'da çıkmadı. Elbette ki, bütün bunları ulusal-demokratik önderliğin gelişmemesi için yapıyordu. Nitekim sonunda kendisi de kaybediyor.

Peki burada Kürtler neyi kaybetti? Ne gitti ellerinden? Kürtler bir güç olamadı, eskisi gibi aşiret oldu, aslında daha da kötü bir duruma düştü. Kürtlerde bir düşünce yöntemi, bir strateji gelişmedi, bir güç oluşmadı. Devrim taktikleri oluşmadı. Ortada parti adına bir şey kalmadı. Yine örgütlenme sekteye uğradı. Ben sizin çok şeyler yapmak istediğinize inanıyorum. Yine o dönemde bazı ilişkileri de geliştirmek istediniz. Yine bazı fırsatlar da doğdu. Yalnız size karşı güçlü bir propagandası söz konusuydu, -1966'nın cahşları diye. Oysa kendisi komplo ve benzeri yöntemlerle cahşlığı en iyi şekilde yapıyordu.

Oysa sen Kürtlük için bir parti kurmak istemişsin, bir devrim gerçekleştirmek istemişsin, aşiret için yapmamışsın. Senin aşiretinin olduğuna inanmıyorum. Öyle büyük bir ailen de yoktu. Aşiret ile bir şeyler yapılacağına inanıyor muydun? Kesinlikle hayır. Tamamen demokratik-ilerici, ulusal düşüncelere dayalıydı. İstemlerin, savaşın tamamen ulusal içerikliydi.

Celal Talabani'yi de konuşağız. Özellikle 1975 sonrasını. Öncelikle 1965-1975 arası üzerine durabiliriz. 1965-1970 arası Barzani ne yaptı ve siz ne yapmak istiyordunuz? Yine sizin önderliğiniz 1970-1975 arası ne anlama geliyor?

İbrahim Ahmed: Molla Mustafa ile siyasi görüş ayrılıklarımız artınca, çok sayıda yurtsever ve dürüst insanı oraya girip halletmek istedi. Molla Mustafa'nın bana, partiye bakış açısı normal bir kişiye bakışı gibiydi. O önderliğini ferdiyetle yürütüyordu. Biz peşmergelere karşıydı. Benim parti içinde aldığım kararları yerinde görmüyordu. Benim şahsımda partiyi görüyordu ve hiçe sayıyordu. Bazı kişilerin aracılığıyla Molla Mustafa'nın ziyaretine gittim. Ben bu sorunların çözümü için bir kongrenin toplanmasını istedim. Parti genel merkezi o dönem Raniye'ydi. Biz o günlerde kongre için büyük hazırlıklar yapıyorduk. Partili bir arkadaş vardı. Molla Mustafa'nın Behdinan'da olduğunu söyledi. Bana bir mektup verdi ve okumamı istiyordu. Mektupta şöyle yazıyordu: Tüm parti merkezi Behdinan bölgesindeki özel kongre için çalışmalarını yürütsün. 'Niye mektubu sana verdi?' dedim. *"Başka kimse boş değildi"* dedi. Diğer bir taraftan çevre edinmek için kendisiyle uzlaşmamızı istiyordu.

Kongreden sonra, kendisi eskiden parti sekreter yardımcısı olan **Ömer Bêbab**'ı evime davet ettim. Barzani ve bazı aşiret reisleri de kongrede hazırdı. Ondan sonra merkez komitedeki ayrılıkları ortaya koyduk. Barzani *"ben burada hazır olanların kararını kabul ediyorum. Ben sizin bu sorunları (benim ve merkez arasındaki) halletmenizi istiyorum. Alacağınız kararlara ikimiz de uyacağız, uymayan hakkında karar alabilirsiniz"* dedi ve bana da *"senin görüşün nedir?"* diye soruldu. Ben 'kabul ediyorum' dedim. Aşiret reisleri de asıl çekişmenin silah ve para konusu olduğunu söylüyorlardı. Silah ve paranın miktarı, nereden ve nasıl sağlandığının soruşturulmasını istedim. Molla Mustafa bunu duyunca rengi sarardı ve bana *"ayıp değil mi Ibrahim, başkasının aramıza girmesine ne gerek var"* dedi. Ben de kendisine; *"biz de öyle düşünüyorduk aramızda bir sorun, çelişki çıkmamalıydı"* dedim. Merkez Komite Barzani'nin ne istediğini bilmiyordu. Elimi tutarak, yumuşak bir uslupla *"önümüzdeki süreçte bir çelişkimiz çıkmayacak"* dedi. Biz toplantıdan çıktık. **Ömer Xetabi** İran'dan yeni dönmüştü. İran yönetimi kendisine partiye vermesi için yirmi bin dinar vermişti. Biz dışarı çıkınca Ömer çantayı içerde unuttuğunu hatırladı, çantayı Barzani'ye teslim etti. Ben Süleymaniye'ye döndüm. Onlar da belli yerlere dağıldılar.

Irak hükümeti tekrar Barzani'yle ilişki kurmak istiyordu. Bana ve birkaç arkadaşa Bağdat'a gidip, Irak yönetimiyle görüşüp Kürt meselesi hakkında çözüm yollarını aramamı istediler. Biz Raniye kentine gittik. Irak hükümet heyeti geldi. Hükümet başkanı ve yanında iki bakan da vardı. Molla Mustafa da o toplantıda hazırdı. Molla Mustafa onlara, *"işte siz, işte İbrahim Ahmed"* diyerek bizi bırakıp gitti. Bu heyet Barzani'yle ilişki kuran ve bizim 'bu ilişki barış mı, yoksa teslimiyet mi', diye haklarında bildiri çıkardığımız hükümet üyeleriydi. Görüşmeler sırasında Kürt halkının istemleri ve hakları için bu heyetle çok tartıştık, taleplerimizi reddettiler, kabul etmediler ve böylece toplantı sona erdi. Biz daha Raniye'deyken bunlar Molla Mustafa ile yeni bir ittifak kurmak için yanına gittiler. Kendi alanıma döndüm. Birkaç gün sonra duyduk ki, Molla Mustafa Keladizê'de büyük bir toplantı yapmış. Biz merkez komiteden Ali Abdullah ile Seyit Eziz'i oraya gönderdik. Gidip kendisine *"niye böyle bir toplantıya, parti adına bizi çağırmadın"* diyeceklerdi. Gönderdiğimiz iki üyeyi yanında alıkoydu. Molla Mustafa'nın orada topladığı üyelerin % 90'ı partili değildi. Molla Mustafa toplamıştı onları ve karar haline getirmişti. Tüm merkez komiteyi aldığı kararla partiden kovuyordu. Yeni merkez komite üyeleri için seçime gidiyor ve o gece toplantı bitiyor. Birkaç gün sonra Molla Mustafa'nın Irak rejimiyle ittifağa gittiğini, bize saldıracaklarını, bizimle savaşacaklarını duyduk. Biz de merkez komite olarak bir toplantı yaptık. Hazır üyeleri de topladık, ne yapalım diye kendimize sorduk. Acaba biz Irak rejimi ve Barzani'ye karşı mı savaşalım, yoksa savaşı mı bırakalım? Veya peşmergelerimizi serbest mi bırakalım? İsteyen otursun, isteyen Barzani saflarına geçer. Ama önümüzde bir karar vardı. Celal Talabani'nın görüşü 'silahlı savaşı bırakalım' yönündeydi. Siyasi mücadeleden yanaydı. *"Eğer hükümet siyasal çalışmalarımıza izin vermezse, biz de gizli çalışmalarımızı eskisi gibi devam ettiririz"* diyordu. Sonuçta vardığımız karar: Biz Barzani'ye karşı savaşacağız, Irak güçlerine ve Molla Mustafa'ya karşı direneceğiz. Bir tarafta Irak ordusu bizimle savaştı, bir tarafta Molla Mustafa ve bölgesindeki aşiretler bizimle savaştılar. Bu aşiretler içinde bazı aşiret reisleri benimle ilişkiye geçip, kendilerine Barzani'ye karşı savaşmaları için yardım etmemizi istiyorlardı. Bizim bunlara cevabımız şu oldu; 'para için savaşmak isteyenler varsa, biz onları içimizde kabul etmeyeceğiz'.

Peşmerge güçlerimiz Barzani ve Irak güçlerine karşı direnemediler. Biz savaş içinde yer alan arkadaşlarımıza sorduk, İran'a geçmemizi önerdiler, onlardan önce ben İran'a gittim. O alandaki İran askeri sorumlusuyla meseleyi halettim, o da sorunu Tahran'a ileti. Bize verilen cevab şuydu: *"Şartımız şudur; sizi bir siyasi göçmen olarak kabul edeceğiz, ama bütün silahları bize teslim edeceksiniz. Altmış kilometre de dağlardan uzak duracaksınız"*. Ben gelip İran'ın şartlarını arkadaşlarımıza söyleyince reddettiler. Tekrar askeri yetkilere başvurarak üst düzeyde kişilerle görüşmek istediğimi söyledim. Böylece Kürdistan'daki askeri üst düzey yetkililerle bir toplantı yaptık. Konuşmama başlayınca 'bu komplodur' dedim. Biz haklarımızı Irak'ta gerçekleştireceğiz. Sonra İran'da bir komutan *"siz İran'da örgütleme oluşturuyorsunuz, Güney Kürdistan'da bazı tahribatları yarattığınız gibi, İran'da da yaratmak istiyorsunuz"* dedi. Biz de kendilerine şunu söyledik; 'istiyorsanız biz Irak'a karşı savaşacağız ve Güney Kürdistan'ı kurtaracağız, sizin denetiminizin altındaki Doğu Kürdistan'da da savaşacağız'. Bana dedi ki, *"bu söylediklerin sorunun asıl özüdür."* Ben de kendisine şunu belirtim; *"söylediklerimize şaştım; Şah Aryeni'nin bir sözü vardır, kitabında geçiyor. 'Ben tüm ari halkların şahıyım. Kürtler de aridir.' Bu bölge de ari halkların bölgesidir. Biz İran'dan bir parça koparmak istemiyoruz, bir parça daha katmak istiyoruz'* dedim. Sonra şunu dediler, *"bu tavrınız bir komplodur. Siz İran'da Kürtlerin sayısını fazlalaştırmak istiyorsunuz. Devrimci hareketi İran Kürtlerinin arasına yaymak istiyorsunuz. Bizim Türkiye ile olan ilişkilerimizi bozmak istiyorsunuz. İki ay veya bir yıl sonra Kürdistan'ın Türkiye denetiminde olan parçasını da kurtarıp İran imparatorluğuna bağlamak isteyeceksiniz. Bu da Türkiye'yle aramızda bir savaşa neden olacak. Türkiye'ye karşı başarıya ulaşsak da, oluşacak imparatorluk İran imparatorluğu değil, Kürt imparatorluğu olacaktır. Bu söyledikleriniz hayaldir."* Bu sözler aslında Şah'ın sözleriydi. Asker de bana aktarıyordu. Sonuçta bir şartla silahlarımızı onlara teslim etmeyi kabul ettik, İran Şahı silahları tekrar bize verecek ve bizi Irak'a gönderecekti. Onlar da kabul etti. Ben Tahran'da kaldım. Benimle olan dörtyüz

arkadaşı Hemedan kentine götürdüler, **Abdullah Ali** ve **Seyit Aziz** dışında -ki bunları Molla Mustafa tutuklamıştı- hepsi geldi.

Ben Tahran'daydım. İran'ın bizimle ilişkileri çok garipti; bazen iyi, bazen de kötü. Bizimle toplantı yapmak istediler. Merkez komite adına ben ve İran Kürdistan'ının askeri sorumlusu, gizli istibarat teşkilatı (Savak) sorumlusu ile Mahabad'a gittik. Bizi iyi karşıladılar diye şaka edeceğim, çünkü daha sonra Kadı Muhammed'in idam edildiği yer olan Çarçıra meydanına götürdüler. Biz görüşmelere başlayınca *"siz ne istiyorsunuz?"* dediler. Biz 'haklarımızı Irak'tan almak istiyoruz' dedik. Bize *"siz İran Kürtleri için de birşey istiyor musunuz?"* Celal Talabani de, onlara 'Irak'ın krallık döneminde Kürtlere verdiği hakları istiyoruz' dedi. 'Siz de buradaki Kürtlere haklarını verin' dedi. Başka bir konuya geçtik. 'Tamam, toplantı bitti' dediler. Arkadaşlarım Hemedan'a, ben de Tahran'a döndüm. Bu toplantıdan bir ay sonra İran'da her şey aleyhimize döndü. Celal Avrupa'ya gitmek istedi. Biz de gitmesini istedik, gidip bize iltica edebileceğimiz bir yer bulmasını istedik. İran'da bir pasaport almak istedi. Kendisine *"yasaktır"* denildi. **SAVAK** başkanı benimle görüşmek istedi. SAVAK'ın başına yeni gelmişti. Bana açıkça şunu söyledi: *"Senin bir yere çıkman için tüm arkadaşların yanımızda kalacaktır. Ve senin arkadaşların sen istemeden bir yere gitmeyeceklerdir"* dedi. Ben de 'bu değişikliğin sebebi nedir?' diye sordum. Cevabı şöyleydi. *"Mahabad'ta yapılan toplantıdan sonra hem Savak yetkilileri, hem de askeri yetkililerin tümü Piranşehr'e gittiler, Mahabad toplantısına ilişkin iki raporu Şah'a teslim ettiler. Şah iki raporu okuduktan sonra, Molla Mustafa'yı desteklemeyi ve sizi dıştalamayı uygun gördü"*. Bunu bana açıkça söyledi. Molla Mustafa'nın tek isteği İran'ın bizi alıkoyması ve Irak'a dönmemizi engellemesiydi. *"Üstelik siz mülteci olduğunuz halde, hiçbir şeyiniz yokken, İran Kürtleri için hak istiyorsunuz. Barzani'nin parti olup olmaması önemli değildir. Biz istediğimiz zaman hizmetimizde olacaktır. Sanırım Barzan aşiretlerinden üçbin savaşçısı vardır. Sizin Molla Mustafa gibi güçleriniz yoktur, yalnızsınız, yerinizde oturun"* dedi. Şimdi neden KDP'ye günümüzde destek verildiği, güvenildiği az çok anlaşılmıştır.

Biz tekrar Molla Mustafa'yla ilişkilerimizi kurmak istedik, çünkü Irak güçleriyle aralarında çatışma çıkmıştı. Arkadaşlarımın hepsinin dönmesini kabul etti. Benim gelmemi kabul etmedi. Dönünce ne peşmergelere, ne merkez komiteye, ne de diğerlerine hiçbir görev vermedi. Onlara *"gidin"* dedi. Daha sonra Talabani ve diğer bir MK üyesini Abbasağa köyünde hapse attı. Bir ay sonra Abbasağa'da Celal'la görüştü. Molla Mustafa, onlara *"sizi serbest bırakıyorum, istediğiniz yere gidin, sorumluluğunuzu üzerime alıyorum"* dedi. Süleymaniye'ye döndüler ve Irak hükümetine başvurdular. Irak hükümeti onları kabul etti. Böylece bize **"1966 cahşları"** adını taktılar.

Irak yönetimiyle Molla Mustafa arasında tekrar çatışmalar başladı. Barzani'yi İsrail ve diğer devletler destekliyordu. Yine o dönemde Irak'tan kaçıp gelen Sami Abdurrahman'ı biz MK'ye kabul etmedik. Molla Mustafa'nın yanına gönderdik. Bu şahsın öne çıkmasına neden olan şey; İngilizce bilmesi ve Yahudilere öncülük edip, Kerkük'te Irak petrollerine karşı eylem yapmalarını sağlamasıydı. Böylece ses verdi. Bundan sonra **Muhammed Abdurrahman (Sami Abdurrahman)** Molla Mustafa'nın yanında önemli bir kişi konumuna geldi.

Irak'la Molla Mustafa arasında çatışmalar yoğunlaşmıştı. O süreçte ben İran'daydım. İran hükümeti, Irak'a dönmemi istiyordu. Molla Mustafa'yla Kürdistani bir cephe, yani iki parti şeklinde tekrar ittifak yapmak istedik. Biz döndük. Yalnız Molla Mustafa bizi görmek istemedi, reddetti. Herkes bizi dinliyordu. Molla Mustafa'dan rahatsız olan peşmergeler de tarafımıza geçtiler. Molla Mustafa Irak polisine ve ordusuna karşı savaşı durdurdu, peşmergelerimize saldırdı. Yine yurtsever bazı insanlar aramıza girdiler. Biz onlara şunu dedik: 'Böyle bir durumda Molla Mustafa'nın yanına dönmeye hazırız, yeter ki bize karşı savaşmasın'. Kabul etmedi. Biz sadece Irak'a karşı mücadele etmesini istedik. Bize dokunmayın dedik, -bunu da kabul etmedi. Bize karşı cephe açtı. O süreçte Abdurrahman, Irak hükümetinden bazı haklar almıştı. Ondan sonra Baasçılar darbe yaptılar ve iktidar oldular. Tek başlarına iktidardılar. Şu noktayı da belirteyim: O süreçte ben Bağdat'tayken o hükümette yer alıyordum.

Kuveyt'ten bir savunma bakanlığı heyeti geldi. Irak'la ilişki kurmak istiyorlardı. Onların karşılanmasında ben de yer alıyordum. O toplantıda **Hasan Bekir** de vardı. 1963 darbesinde hükümet başkanıydı. Başkaları da vardı. Bana *"biz iki parti; Arapları temsilen Baas Partisi ve Kürtleri temsilen sizin partiniz birleşip düşmanlara karşı savaşalım"* dedi. Kral taraftarlarına karşı yardım istiyorlardı. Daha sonra devrimi gerçekleştiren liderlerini ziyaret ettik, -ben, Celal Talabani ve başkaları da vardı. Ondan sonra cumhurbaşkanını görmek istedik. Hem Saddam'ı hem de Baasçıları tanımak için cumhurbaşkanıyla görüştük. İçeri girince bizi karşıladı, bir elini omuzuma, bir elini Celal'ın omuzuna koydu. Bana "sen bizim kardeşimizsin, bize düşünce ve görüşlerinizi sun" dedi. Davayı anladım. Devrimden iki gün önce onların bir toplantısı vardı, orada Baasçılar da vardı. Molla Mustafa ve Kürtler tartışılıyordu. Celal onlara hakaret etmişti. Ama buna rağmen cumhurbaşkanı bizimle iyi geçinmeyi çıkarlarına uygun gördü. Bu, yumuşadılar anlamına gelmiyordu, iktidarlarını sağlamlaştırmak istiyorlardı. Bize şunu dediler, *"eğer bu sefer iktidardan düşersek, çocuklara kadar katliam yapacaklar. Bu yüzden iktidarı bırakmamaya kararlıyız."* Toplantı bitince dışarı çıktık, iki kişi sandalyede oturuyorlardı. Biri askeri üniformalıydı, bize *"o Saddam Hüseyindir"* dediler. Cumhurbaşkanlığı sarayını gezdim. Boş bir oda gördüm ve şaşırdım. Bana oraya cihaz yerleştirmiş olabilirler dedi. Yani Baas gerçeği buydu, onlar ABD'ye bağlıydılar. ABD onları iktidara getirdiğinde, 1969'da Sovyet temsilcisi Bağdat'a geldi. Onun bir görevi de Molla Mustafa ile Irak arasındaki savaşı durdurmaktı. Bizimle de ilişkiye geçti, biz de kabul ettik. Cumhurbaşkanı sorunlar üzerine bizimle konuştu. Ondan sadece bir şey istedim; *"siz hazır mısınız, Kürtlere ne verebilirsiniz, bir bildiri çıkarın ve Kürt halkının haklarını açıklayın. Molla Mustafa'yla anlaşın, onu ve maiyetini affedin"*. Ama bunu kabul etmediler. Ondan sonra hastalandım, hastaneden beni çıkarıp Londra'ya göndermek istediler. Kapıda Saddam, elinde büyük bir gül ile beni karşıladı. Londra'ya ulaşınca, Irak elçiliğinde bizi bekliyorlardı. Bir süre orada kaldım. Her gün Irak elçisi yanıma geliyordu. Tedaviyi bir an önce bitirmek istiyordu. Çünkü Molla Mustafa'yla görüşmeleri kritik bir süreçteydi. İki gün sonra görüşmeler olumlu bir rotaya oturdu (1970'deydi). Bir ay sonra İran'dan bir adam yanımıza geldi. Kendisi İran istihbarat örgütündendi. Paris'te birbirimizi gördük, İran şahı göndermiş, *"yapılan yanlışlıkları düzeltmek istiyoruz. Molla Mustafa yanılmıştır. Şimdi sizi kendi adamı yapmak istiyor"* dedi. *"İran Şahı niye böyle yapıyor? İran, Kürtlerin bazı haklarını versin. Baas rejiminin Kürtlere verdiği haklar, Baas'la savaş hakkını kimseye vermez. Eğer Kürtlere yardım etmek istiyorsanız, Kürtlerin hakkını verin. Size kölelik yapamayız"* dedik. Biz bu kişinin doğru söylediğini kanıtlaması için İran'da oturan arkadaşımız Seyit Ali'nin yanımıza gelmesini istedik. Talabani'yi istemedik. Irak rejimi de bizi artık dikkatte alıyordu. Artık Molla Mustafa'yla barışmak istiyorduk. Mustafa'nın partisinin merkez komitesi Irak'a bağlı olduklarını söylüyorlardı. Elçilik yapacaklarını söylüyorlardı, -ancak aralarındaki çekişme bitinceye kadar. Biz reddetik. Molla Mustafa da bizimle barışmak istiyordu. Onun görüşüne göre İbrahim Ahmed olmazsa, barış olmazdı. Ben de Irak'a döndüm. Bir toplantı yaptık, faaliyetlere başlama kararı aldık. Partinin adını değiştirdik. Molla Mustafa cephesine geçelim dedik. Molla Mustafa ile birleştikten sonra da, kendisinden hakaretten başka bir şey görmedik. Böylece 1972 dönemine girdik.

> *"Irak yönetimiyle Molla Mustafa arasında tekrar çatışmalar başladı. Barzani'yi İsrail ve diğer devletler destekliyordu. Yine o dönemde Irak'tan kaçıp gelen Sami Abdurrahman'ı biz MK'ye kabul etmedik. Molla Mustafa'nın yanına gönderdik. Bu şahsın öne çıkmasına neden olan şey; İngilizce bilmesi ve Yahudilere öncülük edip, Kerkük'te Irak petrollerine karşı eylem yapmalarını sağlamasıydı."*

Abdullah Öcalan: KDP sizin peşmergelerinizi kendisine çekti, siz de seyirci kaldınız. Peki bundan sonra ne oldu? Barzani 1974'te istediğine ulaştı, siz de ondan ayrılıp öylece kaldınız. 1970'lerden sonra devrim bir anlamda bitiyor. 1974'e kadar Baasçılar Barzani ile ne yaptılar? Bu süreçte kaç anlaşma oldu? Özellikle 1970'lerden 1974'de kadar olan süreçte ne yapmak istediniz? Barzani nasıl engel oldu? Savaşmak istediniz, kabul edilmedi. İran size oyun oynadı. Siz yeni bir oluşum oluşturdunuz, İran'la ilişkiler kurmak istediniz, engel oldu. Rejimin yanına geldiniz, bazı şeyler yapmak istediniz. Kazandığınız şeyleri de kendine mal etmek için Irak'la ittifak yaptı. Bu gerçeklik 1974'te ispatlandı, tabii 1975'te de bırakıp kaçtı. Yani sizi de bitirdi, işlemez hale getirdi. Kürt siyasileri ve siz aydınlar olarak bir şeyler yapmak istiyordunuz, ama tahlil gücünüz yoktu. Barzani konusunda hâlâ yanlışlıklarınız devam ediyor.

Komünist Partisi hâlâ eskisi gibi devam ediyor. Ben çizginize bir şey demiyorum. Çizginiz doğru, ama yerinde tavır koymama, Barzani gerçekliğini kavramama durumu var ve kaybediyorsunuz. Kendinizi Barzani'ye teslim etmişsiniz. İnsan kendini bir saat bile teslim etmez. Ama siz kendinizi nasıl teslim ettiniz? Anlamıyorum.

İbrahim Ahmed: Şimdiye kadar Kürt hareketleri neden başarılı olamadılar, onun üzerinde durmak gerekir.

Abdullah Öcalan: Aşiret deyip geçmemek gerekir. Hatta PKK ortamında bile aşiretçiliğe karşı büyük mücadele verdim. Sizin söylediğiniz şeyler, benim açımdan çoktan cevabını bulmuştur. Sormak istediğiniz noktalar varsa sorabilirsiniz. Barzani niçin bunları yaptı? Aslında suç sizin, siz Irak Kürdistan'ındaki aydınlar, komünistler, neden Barzani'yi engelleyemediniz?

İbrahim Ahmed: Biz meseleye her zaman ulusal boyutu ile baktık.

Abdullah Öcalan: Bu çok fazla önemli değil, işleri çok basit ele almamak gerekiyor. Biliyorsunuz, bizi de oyuna getirmek istedi. Bir arkadaş üzerinde duruyor, gidip Barzani'yi görüyor ve bir baktım ki, bizi Barzani'ye teslim ediyor. Birkaç kişi vurulmuş diye adam bize, *"niye parti eylem yapıyor?"* diyor. Giderek bizi Barzani'ye teslim ediyor, yani Barzani onu çekiyor. Buna karşı sert tavır aldım. Adam kaçınca da *"PKK yok olacak"* diyordu, *"PKK tasfiye olacak"*. Yine bir adamımız var, merkez komitedendir. Kendisi İdris'le görüşmeler yapıyor, İdris *"Şemo geldi, ittifak yaptık"* dedi. Madem ki anlaştınız tamam, dedik. İdris bizi de çekmek istiyor, işte *"gelin Güney'i siz halledin, Barzan mıntıkasına girin"* diyor. Onların saflarında savaşarak şehit düşen arkadaşlarımız da vardır.

Barzani'nin niyetini biliyorum. Zaten kendileri daha hareketimizin doğuş günlerinde şunu söylemişlerdi: *"Siz Demokles'in kılıcısınız, Kürdistan halkının başında sallanıyorsunuz. Kürdistan'da sınıf savaşımında en büyük tehlikesiniz."*

Arkadaşlarımız onların bu ilk yargılarına rağmen, bunu gözden kaçırarak çok yanlış yapıyorlardı; sürekli dostluk, ittifak yapmak için yanlarına gidiyorlardı. Eğer tedbirlerimizi geliştirmeseydik, bizi de tasfiye edecekti. Ama PKK büyüktür. Neden biz onun oyununa gelmedik? Mesut herkesi üzerimize saldırttı. Gece gündüz oyunlarını boşa çıkarmak için çalıştık. Niçin düşmedik? Çünkü taktiklerini boşa çıkarıyorduk. Giderek gücümüz büyüdü.

Diğer yandan Barzani'nin siyasetini ABD'de, Londra'da, İran'da, Türkiye'de işlemez kıldık. Adeta boğduk. Barzani'nin siyasetini durdurmak öyle kolay bir olay değildir. Düşmandan çok Barzani üzerinde duruyorum. Sizler ise güç olmanıza rağmen, Barzani'yi kendinize engel haline getirmişsiniz. Siz neler yapmışsanız, o zaptetmiştir. Sonuç ne oldu? Madem ki adam seni tasfiye ediyor, sen de onu tasfiye edeceksin. Tıpkı bizim arkadaşlar gibi. Onlar da sizin gibi çalıştılar. Ben *"kattiyen olmaz dedim. Zarar görürsünüz"* dedim.

Barzani ile aramızdaki savaşı iyi anlamak gerekir. Öyle tahmin ediyorum ki, bu savaş daha anlaşılmış değil. Özellikle Celal bazı taktikler yapmak istiyor. Şimdi Barzani sorununu çözmek için doğru taktiği nasıl uygulayacağız? Çok dikkatli ve uyanık olmak gerekiyor. Dediğim gibi, suç sizde. Çünkü sizler bir parti önderiyken, adam aşiret ağasıdır. Ama başınıza geçiriyorsunuz. Yirmi yıl, otuzyıl kararlarınızı yürütmüyor. Böyle önder olur mu? Savaştığı zaman size *"yanaşın"* demiş, size çocuklar gibi bir şeyler vermiş ve yine sizi kandırmış. Şimdi aynısını bana da yapmak istedi. Otuz-kırk yıldır Kürtlere yaptığı gibi, bana *"gel Selahattin'de yanımda kal"* diyor. Bu taktiğiyle beni komploya getirmek istediğini biliyorum. Ama değil bana, oradaki merkezi arkadaşlarımıza bile bir şey yapacak gücü yok. Çünkü tedbirlerimi alıyorum, ipin ucunu elimde tutuyorum. Bu yüzden de onbeş yıldır bize bir şey yapamadı. Şimdi ise, önemli olan bir sonuca ulaşmamızdır.

> *"Molla Mustafa Irak polisine ve ordusuna karşı savaşı durdurdu, peşmergelerimize saldırdı. Yine yurtsever bazı insanlar aramıza girdiler. Biz onlara şunu dedik: 'Böyle bir durumda Molla Mustafa'nın yanına dönmeye hazırız, yeter ki bize karşı savaşmasın'. Kabul etmedi. Biz sadece Irak'a karşı mücadele etmesini istedik. Bize dokunmayın dedik, bunu da kabul etmedi. Bize karşı cephe açtı."*

İbrahim Ahmed: Sizin Barzani ile çelişkileriniz yenidir. Bizimkisi eskilere dayanıyor.

Abdullah Öcalan: Siz Barzani ile mücadelede ne sonuç aldınız?

İbrahim Ahmed: Hiçbir şey. Sizin gibi ona karşı direndik.

Abdullah Öcalan: Haydi biz gene direniyoruz. Ama sizler perişan olmuştunuz, tasfiye oldunuz. Bu kötü bir durum. Biz yine adamı ayağımıza çektik. Savaş adamı yola getirir.

İbrahim Ahmed: Mesele silahta değil, karşılıklı anlayıştadır.

Abdullah Öcalan: Asıl mesele silahtadır. Mesut Barzani niçin tasfiye olmadı? Aynı zamanda Barzani bir ruhtur, bir kültür meselesidir. Halkımız içerisinde Barzani ahlakı bir gelenek olmuştur. Bu savaş bütün Kürtlerin savaşıdır. Aslında savaş başlamadan Mesut geri adım atmak istiyordu. Bizim savaş tarzımızı görmüştü, korkuyordu. Savaş öncesinden de bizimle uzlaşmak istiyordu. Ama Mesut ne kadar uzlaşmak istese de, bizim onurumuz bunu kaldıramaz. Çünkü bu bir sözdür. Binlerce yıllık bir sözdür. O ne kadar taviz verse de, biz kabul etmeyiz. Sonuca gitmesi gerekiyor. Bugün PKK'nin üzerinde çok duruyorlar. Ama biz Barzani gibi yapamayız, bizim savaş tarzımız ayrıdır. Ne Kuzey, ne Güney bundan bir şey anlayamaz. Siz de bir şey anlayamazsınız. Demin de söylediğim gibi, bu son savaşın üzerinde derince durulmalı.

KDP karşısında durumumuz iyidir. Askeri olarak da durumumuz iyidir. Mali durumda da pek ciddi bir sorun yok. Yalnız Barzaniler sorunu çözülmeden Kürdistan ülkesinin durumu katiyen iyi olmaz. Bunun için diyorum ki; kaç yıldır bir savaş vardır, kimse büyük sonuçlar çıkarmıyor. Başka partiler, şahsiyetler geldi yanımıza, *"para var mı, yok mu?"* diye sordular. Ben de onlara *"gidin"* dedim. Onlara göre önemli olan bu sorundur ve bütün ülkeyi meşgul ediyor. Barzaniler sorunu sadece bir PKK sorunu değildir. Bütün Kürtlerin sorunudur.

İbrahim Ahmed: Ben, Barzani kişiliğini köprü yapıp, sonuna kadar düşmanlara karşı savaşta kullanmak istiyordum.

Abdullah Öcalan: Barzani'nin büyütülmesi, İran Şahı'nın elindedir. Türkiye'de sizlere karşı savaş yürütüyor. Türkiye ile ilişkileri çok iyidir. Sen bunlara hiç değinmedin. Türkiye ile ilişkileri önemlidir. Örneğin Baas geliyor, adamlar sizin elinize geliyor. Ama güç Barzani'nin denetimine geçince mesele altüst oluyor, artık siz bir şey yapamıyorsunuz. Baasçılar bir şey vermeye çalışınca karşı çıkılıyor, neden?

İbrahim Ahmed: Bazı Kürt aydınları bize sordu: Siz Irak'tan ne istiyorsunuz? Kürtlere otonomi, Irak'a demokrasi, dedik. Bize *"Avrupa'da bir yürüyüş meselesi değildir. İstemlerinizin devrimle ilgisi yok"* dedi.

Abdullah Öcalan: Daha büyük yalanlar var ve bunlar sanırım Barzani'nin yalanlarıydı. Yanımıza çok Kürt aydını geldi. Özellikle Irak'taki Kürt aydınları, ama hiçbiri Barzani'nin yalanlarını anlamamış. En büyük yalanı otonomidir. Şimdi Kürtlere otonomi, Irak'a demokrasi diyor. Ama kafasında, beyninde demokrasi yoktur, sadece aldatmak vardır. Çünkü demokrasiyle hiçbir alakası yoktur, Barzani kişiliği bir demokrasi kişiliği değildir. Onun için otonomi; aşiretin otonomisi ve başarısıdır, ailesinin başarısıdır, otoritesi içindir. Diğer aşiretlere de otonomi yoktur onun zihniyetinde, diğer aşiretler için diktatördür, sonradan ortaya çıktı. Önderliği böyle olunca, zihniyeti böyle olunca, nasıl sonuç alabilirsiniz? Şimdi neden tam sonuca ulaşamadım? Kürt insanı çok yalancıdır. Tabii bazı önderler vardır, çok sahtedir, çok gafildir. Eğer siz ona karşı tedbir almazsanız, birşey bırakmaz. Kürt düşmüş, düşman bir şey bırakmamış, ruh bırakmamış. Biz bunları anlıyoruz ve anlamak zorundayız ve bunlara karşı savaşmak zorundayız. Bu, temsilini Barzani'de bulmaktadır. Mesele PKK değildir. Mamosta bize selam gönderince kabul ettik. Biz de kendisine haber gönderdik. Barzani meselesini ya siyasetle halledin, ya da savaşla, -artık tahammülümüz kalmadı diye. Çünkü, Barzani bir ekoldür. Barzani çürümedir, Barzani çürümüş kişiliktir. Üslubsuzluğun, ahlaksızlığın, çürümüşlü-

ğün, edepsizliğin temsilcisidir. Bu ne anlama geliyor?

Bu kadar İran'ın yanına gidersin, diğer devletlerin yanına gidersin, tabii zorluk çekeceksin. Adam senin üzerinde hesaplar yapacak. Çarçıra meydanına götürülmek ne anlama geliyor?

İran Şahı'nın yanına gidince dönmemeniz gerekiyordu. Baas'ın yanına gelince, -burada da siz darsınız- büyük bir tehlike var ortada. Özellikle 1966'da o hareketi yapmak zorunda kalıyorsunuz. Kendi güvenliğiniz için Barzani'den kaçıyorsunuz. Adları *"1966 cahşları"*'na çıkıyor, ama kimse bunu anlamıyor. Şimdi gerçekten cahş kimdir? Kim yol açtı buna? Adam kendisi cahşlık yapıyor, bunu kimse anlamıyor. Cahşlığa karşı çıkanlara da *"siz cahşsınız"* deniliyor. İşte büyük yalan! Ama halk da bu yalana inanmıştı, değil mi? Biz ispatlayabiliriz ki, o dönemde cahşlık başka türlü yapılıyor. Biraz bilinçli olan bu durumu hemen anlar, ruhunu da tanıyabilir. Bunun içinde cahşlık yoktur. Kürt insanı için bazı şeyleri almak istiyor. Ama diğer taraftan büyük cahşlığı yapan kimdir?

Yine sizlerin epey yanlışları oldu. Şimdi, adam Irak'tan bazı tavizler koparmak istiyor onlar da olmasa imha olacak. Buna cahşlık deniliyor. Kimse bunu bilmiyor. Aslında Barzani en büyük cahştır. İran Şahı'yla geliştirdiği ilişkiler en büyük cahşlıktır. Sizin İran Şahı'yla kurduğunuz ilişkinin içinde biraz yurtseverlik vardır. Ama Barzani'nin kurduğu ilişki, en büyük cahşlıktır. Siz Baas'la ilişki kurarken, Kürt halkı için bazı şeyler koparmak istiyorsunuz. Ama Barzani'nin ilişkisi cahşlık içindir. Bu şeyleri hâlâ anlamış değiller. Bu söylediklerimin üzerinde derince durmak istiyorum. Geçmiş için değil, bugün için üzerinde durmak istiyorum. Birçok komünist, aydın, sanatçı yanımıza geliyor, hiç birşey bilmiyorlar, siyaset yapmasını bilmiyorlar. *"Para para, ticaret ticaret"* diyorlar, ama böyle olmaz ki! Ne para verebiliriz, ne kadın, ne erkek. Hiçbiri size kalmaz.

Hawar: Komünist partinin biraz direnme tarihi vardı. Yine Kürtlüğün esasını komünistler Kürtlere gösterdi.

Abdullah Öcalan: Nasıl? Onlar Kürtleri engellediler.

İbrahim Ahmed: Doğrudur.

Abdullah Öcalan: Moskova şimdi ne hallere düştü? Sizin yanınızda ne hallere düştü? Bizim yanımızda Türkiye'de ne hale düştü? Türkiye'de büyük bir sermayeci olan **Cem Boyner** Yeni Demokrasi Hareketi'ni kurdu. Türkiye Komünist Partisi'nin politbüro üyeleri yüzde yüz şimdi onun yanında politika yürütüyorlar. Irak komünistlerinin şahsında fazla birşey görmüyorum. Kürt halkının beyninin bir tarafını Barzani çürütürken, diğer tarafını da Irak komünistleri çürüttü. Mümkündür, bazı insanlar çıkmış olabilir. Siyasetten anlamayan birçok insan Barzani'nin okulundan çıkmıştır. Diğer taraftan Barzani de Komünist Partisi içinde yer alan birçok Kürt ile oynadı. Mamosta ne dediğimi anlıyor; benle sen asıl marksistiz. Kendi sekreterliği sürecinde yol açtı. Fakat önemli bir nokta vardı: Bir komünist Kürt meselesi üzerinde konuşunca bazı şeyleri yadsıyor. Ulusallık yok, demokrasi yok. Bu partinin yanında Irak Komünist Partisi belki bazı şeyleri yapmak istedi. İdeolojik, siyasal yönüyle marksist bir harekettir. Örneğin Barzani'yi yanlarına aldılar, onu ulusallaştırmak istediler. Bu iyidir, ama Barzani'yi etkileyemediler. Çünkü aşiret fikrini değiştirmediler ve adeta Barzani'ye *"aşiret ağalığıyla, diktatörlüğüyle yürü"* dediler. Tasarladıkları gibi yapsaydılar iyi olurdu, ama olmadı.

İkincisi, sen bir siyasetçisin, aydınsın; adam her şeyi senden öğreniyor, ama kendisini önder diye kabul ettiriyor. Ben meseleyi bunun için açıklıyorum. Yani yaşam meselesidir, bütün Kürtlerin meselesidir. Barzani ciddiyetsizdir, kurnazdır, Kürt halkına düşman birisidir. Yine ticarette oldukça güçlüdür. Neden? Düşman, Kürtlere karşı ne yapacağını iyi bilir. Kimle, nasıl ilişki kuracaklarını biliyorlar. Ayrıca Kürt düşmanlarının hepsi Barzani ile ilişki kuruyorlar. Neden? Çünkü Barzani ihanet ve ölümü çok iyi oynuyor. Bu kadar Kürt düşmanlarıyla olan biri, her şeyi yapar. Adam ticaretini de bu esaslar üzerine yapıyor.

Örneğin, yaptığı işbirlikçiliği, ticareti, Mamosta İbrahim'in boynuna atıyor. Şimdi böyle bir adam Kürtlerin başına nasıl geçer? Azrailin tekidir. Kürdistan'da olumsuz çıkan herşey onun başının altından çıkmaktadır. Bu, gerçeklik bugün de ortaya çıkmaktadır. Barzani'nın radyo ve televizyonunda her gün ne kadar yalan konuşuluyor, bellidir. Şimdi dürüst Kürtler vardır, iyi şeyler de yapmak istiyorlar. Ama onlara imkan vermiyor, gençlere de imkan vermiyor. Kimseye geçit vermek istemiyor.

Hawar: Bunun sebebi nedir? Adam Kürdistan'ı satıyor, kimse engel olsun istemiyor.

Abdullah Öcalan: Tabii, aldığı parayı da şahsına, ailesine alıyor. Şimdi *"biz hükümetimizi kuracağız, serbestiz"* diyorlar. Bana haber göndermiş, gelsin diye. Tabii gidersek adam mahveder bizi. Barzani gibi biri, eğer hükümet kurabiliyorsa, sen ne yapacaksın? Daha büyük şeyler yapar, değil mi? Biz bu meselenin üzerinde daha duracağız. Sanırım yararlı olur, sizin de görüşlerinizi alırız, yardımcı olursunuz. Mamosta'nın da görüşlerine başvuracağız.

"Mesut herkesi üzerimize saldırttı. Gece gündüz oyunlarını boşa çıkarmak için çalıştık. Niçin düşmedik? Çünkü taktiklerini boşa çıkarıyorduk. Giderek gücümüz büyüdü. Diğer yandan Barzani'nin siyasetini ABD'de, Londra'da, İran'da, Türkiye'de işlemez kıldık. Adeta boğduk. Barzani'nin siyasetini durdurmak öyle kolay bir olay değildir. Düşmandan çok Barzani üzerinde duruyorum."

Artık biz yalanların olmasını istemiyoruz. Yalanların hakimiyeti dursun, doğrular ortaya çıksın. Kürt insanı, Kürt genci, Kürt aydını birşeyler öğrensin. Aydınlığı görsünleri ki, kimse yolunu şaşırmasın, ortada büyük yalanlar var, bunları kaldırmamız gerekli. Bazı doğrular var, bunları da herkes görsün.

Konunun toparlanması açısından, 1970-75 için neler söylenebilir? Barzani'nin rolü neydi? Siz ne yapmak istiyordunuz? 12 Mart anlaşması vardı, ama 1975'te iflas etti. Barzani kaçıp gitti. Bunu büyük bir kaçış olarak görüyorum. Siz de bir şey yapamadınız. Yekiti oluşturuldu, ama çok zayıftı, çok şey elden gitti, kaybedildi. Bunun sebebi nedir? Niye bu sonuç ortaya çıktı? Kürdistan'ın tahlili için; 1970-1975 süreci önemlidir. Bu tarihte PKK oluştu. 1970-1975 sürecinde bütün Kürdistan'da esas alınması gereken nokta nedir? Hangi devir gitti, hangi devir açıldı?

İbrahim Ahmed: 1975'e ulaştığımızda partinin durumunu tahlil ettik. 1970'te ben ve merkez komiteden bir arkadaş Barzani'nin karargahına gittik. Orada Barzani'yle bir toplantı yaptık. Başta Barzani yalnızdı, ama daha sonra bütün merkez komitesi toplantıya girdi. Toplantıda bazı konularda sorunlar çıktı. Yine bazı merkez komite üyelerinin karşı çıkışları oldu. Molla Mustafa onlara şöyle dedi; *"bu sizin suçunuzdur, onların öldürülmesi için size para verdim, kuvvet verdim, her şey verdim, ama siz öldüremediniz. Şimdi ben de onları kabul ediyorum. Yine bölgedeki bazı güçlü devletler, onlarla anlaşmamı istiyor, artık onları kabul edememezlik yapamam"*. Barzani'nin söylediği şeyler doğru değildir. Öyle bir şey yoktu. Bazı kişiler de anlaşmadan yanaydılar. *"Mamosta İbrahim Ahmed ve yandaşlarıyla anlaşma olmalıdır"* diyorlardı. Barzani kendisi de Irak'ta İngiliz casusluğu yaptıktan sonra kaçıp gelenlerin konuşmalarını daha çok dikkate alıyordu. Yurtsever kişileri fazla dinlemiyordu, ya gidip İran'ın cahşı olma veya Barzani'nin yanında kalma gibi bir hayalimiz yoktu. 11 Mart bildirgesini iyi buluyorduk. Biz Molla Mustafa'ya *"senin istediğin şeyleri kabul ediyoruz"* dedik ve o doğrultuda ittifakı kabul ettik. Tümünün Barzani'nin yanında kalmasını ve mıntıkadan dönmeyeceğimi kabul ettim. Benimle olanlar vardı. Benimle olan merkez üyelerini Barzani kabul etti. Talabani eğitimini tamamlamak bahanesiyle Avrupa'ya çıktı. O dönemde Irak hükümeti de Barzani'yi destekliyordu. Barzani'nin denetiminde olan bölgelerde otoritesini güçlendirdi, hatta eskiden Barzanin denetiminde olmayan Süleymaniye gibi bölgelerin de Barzani'nin denetimine geçmesine göz yumdu ve destekledi. Irak hükümeti içinde bakan olarak yer aldı. Eğer Barzani olmasaydı, Irak hükümeti yapılan ittifak sonucu istemlerimizin % 50'sini yerine getirecekti, dürüst davranıyordu. Eğer Barzani dürüst bir insan olsaydı ve ulusal ihanette bulunmasaydı istemlerimiz gerçekleşirdi. Engel olan Irak hükümeti değil, Barzani'ydi. 11 Mart'taki anlaşmasında ilk kez Kürdistan devrimi tanınıyordu, sadece Irak hükümeti değil, Kürt devrimini kabul eden ve masaya oturan bazı yabancılar da vardı. ABD, İsrail, İran ve diğer bazı devlet temsilcileri vardı. Irak'ın amacı şuydu: Bu anlaşmayla Irak'taki Kürtlerle bağı olan ABD, İsrail ve İran'ın ilişkilerini kesmek... Sadece Molla Mustafa bu önemli noktaya dikkat etmedi. Anlaşmaya uymadı. O dönemde bir **Kamuran Bedirxan** Irak'a geliyor, Irak hükümeti de onu kabul ediyor ve bir Kürt lideri olarak görüyor. Bir Kamuran Bedirxan, Barzani bölgesine Molla Mustafa'yı görmek için geldi. Karayolu ile İran'a gitti, oradan Paris'e geçti. Buradan ilk kez Molla Mustafa 11 Mart anlaşmasını ihlal etti. İran'la ilişki kurdu. Dışarıyla ilişki kurmaması şart koşulmuştu. Molla Mustafa'yla İran arasındaki ilişkiler eskisinden daha güçlü bir konuma geldi. Özellikle ekonomik, askeri, siyasi ilişkiler güçlendi.

Güney Kürdistan kaçakçıların bölgesi oldu. Molla Mustafa'nın İran ile ilişkisi Irak'la olan ilişkisinden daha ileriydi. İlk başta Irak hükümeti bu duruma göz yumdu. Baktı ki olacak gibi değil, -üstelik iktidardaki Baas partisi içinde de buna karşı olanlar vardı. Kürt karşıtlığı giderek yükseliyordu, -çareyi İran'la ittifak yapmakta buldular. O dönemde yer yer Irak güçleriyle Barzani güçleri arasında çatışmalar yaşanıyordu. Irak hükümeti büyük tehlike olarak görmeye başladı ve Barzani'yi vurmak için plan kurmaya başladı. Molla Mustafa ile Irak'ın artık ilişkileri kalmamıştı. Irak'la ittifak bozulduktan sonra büyük bir heyet geldi İran'dan. Gelenler istihbarat, askeri ve mali elemanlardı. O dönemlerde Irak ile Sovyetlerin arası iyidi. Hatta aralarında bir protokol bile imzalanmıştı. Irak hükümeti, komünistleri hükümete aldı, ittifak yaptılar, partiden cepheye katılmasını istedi. Parti bunu reddetti. Parti, anlaşmaları için arabuluculuk önerdi. Özellikle Kerkük meselesi konusunda artık yavaş yavaş Irak hükümetinin de 11 Mart anlaşmasını ilhak ettiği görüldü. Ancak esas sebep Barzani'nin ihanetiydi. Her iki tarafla herhangi bir anlaşmamız olmadı. O dönemde Sovyetlerden bir heyet geldi. Barzani'nin evine gidip onu ziyaret ettiler. Sovyet heyeti başkanı **Grimakof,** Barzani'den Moskova'ya bir temsilci göndermesini istedi. Kürtlerle Irak arasında anlaşmanın yapılacağına söz verdi. Sovyetler Kürt istemlerinin başarıya gitmesi için söz verdi. O döneme kadar Amerika yanlısı politikası gizliydi. Hem ABD'den, hem Sovyetlerden destek almak istiyordu. Sovyetlerle ilişkilerini kesti, bir mürit gibi ABD'ye bağlandı. Eğer Sovyetlerin nasihatını kabul etseydi Mart anlaşmasıyla Kürt halkının elde ettiği hakları garanti altına alınırdı. İran'la ABD'nin amacı Irak hükümetini zayıf düşürmekti. Birincisi bölgede Irak güçlü bir Arap devletiydi. Diğerlerinin çıkarına ters düşüyordu. İkincisi Sovyetlerin ittifağıydı. Bu yüzden de savaş uçakları dışında, her türlü silahı vermişlerdi. Yine Irak'la Molla Mustafa arasında yoğun çatışmalar yaşandı. Irak hükümeti zor duruma düşünce, Türkiye kanalıyla ABD ve İran ile ilişkiye geçti. Böylece görüşmeler devam etti, ta ki **Cezayir Anlaşması** başarıya ulaşana dek.

6 Mart 1975'te İran hükümeti, Kürtleri destekleme karşılığında Irak rejiminden büyük tavizler aldı. Daha önce anlaşmazlık konusu olan Şattülarap İran'a verildi. Molla Mustafa sürekli bu kuşkuyu taşıyordu. Kendisiyle Irak arasında çıkacak bir savaşta bizim Irak'ın yanında yer alacağımızı sanıyordu.

O dönemde ben ve **Fuat** İran'da bulunuyorduk. Fakat hemen Kürdistan'a döndük. Molla Mustafa'nın temsilcilerinden önce geldik. Temsilcinin adı **Sıtkı Mitni**'ydi. Biz sınırdaki Xani şehrine geldiğimizde büyük gösteri ve yürüyüşlerle karşılandık. Tüm Kürdistan'da Molla Mustafa'nın merkez komitesinin çıkardığı bildiriye tepki göstermek için gösteriler düzenleniyordu. Bildiride *"ya gidip Irak yönetimine teslim edeceksiniz, ya da silahlarınızı İran'a teslim edip mülteci gibi İran'da yaşayacaksınız"* deniliyordu. Kürt halkı ise bu iki seçenek dışında üçüncü bir yol var diyordu. O da direnmektir, mücadeledir, kesinlikle teslim olmayacağız.

"Barzani ciddiyetsizdir, kurnazdır, Kürt halkına düşman birisidir. Yine ticarette oldukça güçlüdür. Neden? Düşman, Kürtlere karşı ne yapacağını iyi bilir. Kimle, nasıl ilişki kuracaklarını biliyorlar. Ayrıca Kürt düşmanlarının hepsi Barzani ile ilişki kuruyorlar. Neden? Çünkü Barzani ihanet ve ölümü çok iyi oynuyor. Bu kadar Kürt düşmanlarıyla olan biri, her şeyi yapar. Adam ticaretini de bu esas üzerine yapıyor."

Benim dönmemin sebebi şuydu: Bazı yurtsever arkadaşlarımızla görüşüp İran-Irak ittifağına karşı çıkıp bir şeyler yapmak. En azından bu Cezayir ittifakından Kürt halkı için bazı ödünler alalım. Devrim olmasa da, en azından bazı haklara ulaşalım. Anlaşmaya göre, 13 Mart'a kadar silahların teslim edilmesi gerekiyordu. Molla Mustafa da o süreçte Tahran'daydı. Toplantıda hazır olanların dediğine göre, İran Şahı ona açıkça şunu söylemiş; *"-Irak'la ilişkilerimizi kurduk, bundan sonra benim Kürt hareketini desteklemem mümkün değildir."* Molla Mustafa'dan hareketini dağıtmasını istedi. Molla Mustafa'nın da Şah'a cevabı şu olmuştur: *"Şahın İran yararına uygun gördüğü hareket tarzının bizim de yararımıza olduğuna inanıyor ve kabul ediyoruz."* Molla Mustafa Şahın yanından çıkınca Savak başkanı ona yetişerek, *"neden böyle acele ediyorsun, kararını böyle çabuk vermemeliydin. Kürdistan'a dönüp kardeşlerini, arkadaşlarını görüp öyle karar vermeliydin"* diyor. Elbette, bu Savak Kürt halkını sevdiği için değildi, -Irak'a geçtiğinde kararlara uymayabilir diye kuşkulanıyorlardı. Barzani kartını, şartlarını yerine getirene kadar kullanmak istiyorlardı. Yalnız görülen şey şu ki, Molla Mustafa onlardan daha aceleci davranıyordu.

Bazı kişilerle görüştük. Ortaya çıkan durumda, Kürt halkının çoğunluğu mücadeleye devam etmek istiyordu. Bizim devrimimiz de öyle basite alınacak şey değildi. Zafer için savaşacak insanlar vardı. Her türlü tekniğimiz vardı. Yine halktan epey destek vardı. Binlerce silahımız vardı. Peşmergelerimiz de vardı. Tek eksik şey yirmi milyon dolardı. Yoksa her şeyimiz vardı. Molla Mustafa'nın sakladığı şeyler hariç, İran hükümeti Mayıs'ın ondokuzuna kadar toplarını Kürdistan'da bırakmıştı. Savaş, tabii ki Molla Mustafa'nın ayın onüçünde dönüşüne kadar devam etti. Bir gece Molla Mustafa'yı görmek istiyordum, -meseleyi tartışırız diye. Baktım ki bir adamı geldi, ne istediğimi sordu. Ben de kendisine Molla Mustafa'yı görmek istiyorum dedim. Bana *"iş*

Devamı 23. sayfada

ihanetin vatanı yoktur

İnsanın, insansızlığına çıkan yol olarak, ihanet bir çıkmazdır. İnsanın, insan olmasına pişmanlığıdır; ***insanlığından kaçışıdır.***

Hainin kökeninde zulme uğramışlık ve yenilmişlik yatar. O, bu durumuyla zulmü kabullenmiş, kendi özünden soyunduktan sonra köleliği giyinmiştir. Kendi öldürülmüşlüğünü, giderek bütün soyuna giydirmeye çalışır. Düşmanından intikam almak için bütün ümitlerini yitirmiştir, bu nedenle de daha zayıf bulduğu kendi soyundan intikam alabileceğini düşünür. Hatta, bir pişmanlık sonucu olarak, kendisinden intikam almaya çalışır. Böylece kendisini sonuna kadar düşmanına, celladına sunar; onunla birleştiğini, ona dönüştüğünü ve böylece yenilmiş taraftan kurtulduğunu sanır.

Hain, bir ölüm kalım savaşı sonucunda yenilmiş olarak, düşmanının bağışlaması sonucu, düşmanının kendisine bağışladığını, ama sadece onu yaşar. O, düşmanın öldürmek isteyen kılıcı boynundayken, ihanet etmeye karar vermiştir. Düşmanının kendisine yaşamı bağışladığını kabul ettiği zaman, gerçek yaşamı sona ermiştir. Onurlu bir ölüme onursuz bir yaşamı yeğlediği an, kendisine ve soyuna ilişkin bir ölümü ve düşmanına ilişkin bir yaşamı kabul etmiştir. Bu andan sonra o, düşmanın kendi soyu içindeki bir uzantısı, bir temsilcisi, onun piçidir. Sadece yenilmiş ve teslim olmakla kalsaydı, ihanet etmiş olmazdı; oysa hain, aynı zamanda yenilgi *ve* ***teslimiyetin elçisidir.***

İhanet, bir mutlak değersizlik durumudur, giderek bir ***değersizlik bilincidir.*** Değer, kişinin veya eşyanın özü, kendisi karşılığı olarak anlamlıdır. Kendisine, özüne karşı; kendisini yitirmiş, kendisini inkar etmiş olan, değer bulamaz, değer olamaz ve değer yaratamaz. Durmadan kendisini pazarlamaya çalışsa da, doğada veya yaşamda karşılığı olmaması nedeniyle, kendisinin bir bedeli, kendisine karşılık olabilecek bir değer bulamaz. Bütün değeri bir değersizliktir. Eline büyük değerler geçse bile, onları bir tek düşmanına pazarlamak yoluyla değerlendirebileceğini sanır. Yani, her değeri değersizleştirmek, onun en büyük işlevidir.

Değil mi ki insan paylaştıkça varlığı artar; hain, sahip olanlar içinde paylaşmaktan en uzak olanıdır. Bu yüzden de gerçek anlamda hiçbir şeye sahip olamayacaktır. İhanet bu anlamda, başta kendisinden yoksunluk olmak üzere, insandan, değerden, topraktan yoksunluktur. Yoksulluk paylaşılabilseydi eğer, bir zenginliğe dönüşebilirdi. Oysa paylaşmaktan kesinlikle uzak olan ihanet, sonu olmayan bir yoksulluktur.

Hain, kendi soyuna düşman olan her şeye ve herkese hizmet eder. Düşmanına hizmet etmek, onun için neredeyse bir ibadet biçimidir. Ancak asla kendisine hizmet etmez, kendisine hizmet edilmesini de istemez. Çünkü o, herkesten önce ***kendisine ihanet etmiştir.***

İhanet, aslında kendini öldürmek isteyen parçalanmış bilinçtir; ama kendi şahsında buna bir türlü cesaret edemez. Bu nedenle intihar, hainin hep kendi soyuna, kendi kardeşlerine, en yakın dostlarına karşı gerçekleştirdiği bir eylemdir. Onun öldürmek istediği gerçek şey, geçmişidir, geçmişteki kendisidir. Ancak geçmişinden kurtulmakla bu uğursuz durumdan kurtulabileceğine olan inancı, onun ölçülerine göre tek meşruiyet kazanma biçimidir. Kendi durumunu açıklayacak her şeyi ve herkesi, yani ihanete düşmeden önceki haline benzeyen her şeyi ve herkesi, celladıyla birleşip ortadan kaldırarak, kendisini aklayacağını sanmaktadır.

İhanet, düşmanlarının evcilleştirdiği bir soydur, kavimdir; kendisinden ve kardeşinden başka her şeye hizmet etmeye ilişkin bir gelenektir. ***'Bir kez ihanete uğramış olan' bir kavim, 'her zaman ihanete eğilimlidir.'***

Özgürlük, insanoğlunun ulaşmış olduğu bir yaşama biçimi değildir. Tarihi boyunca insan, hep özgürlüğe ulaşmaya çalıştı, ancak bugün kimse özgür değildir. Bu gerçek, ihaneti besleyen en temel durumlardan biridir. İhanet, bir umutsuzluk durumudur. Özgürleşmiş insan yoktur, yalnızca özgürleşmeye yönelik insan vardır. Özgürlüğe yürüyecek ayakları olmayanlarda kölelik, bir tutkuya dönüşür.

Hain, kendi içinde ve bu yüzden de her yerde, bütün dünya üzerinde vatansızdır. Düşmanına dönüşerek onun vatandaşı olacağına inansa da, ***hainin vatanı yoktur.*** Kökünden koparılmış biri olarak, topraktan yoksundur. Keklik örneğindeki gibi, her zaman avcısının kafesini gereksinir. Kafes, bir yanılsama olarak, onun vatanı gibidir. Bazen o, birgün mutlaka hizmet ettiği efendileri tarafından yenileceğini bilecek kadar akıllı da olabilir. Ancak bunu olabildiğince geciktirmek için de, kardeşlerini durmadan efendisinin tuzağına çağırır. Soyu tüketildikçe, daha çok yaşayacağını sanır.

Hain eğer gerçekten zenginlik peşinde olsaydı, ülkesini yok pahasına satacağına, ona sahip olurdu. Bu anlamda ihanet, hainin içinden çıkamadığı bir bilmecedir. Hain, esasta bir parça ekmek, bir parça toprak, hatta bir parça rahatlık peşinde bile değildir. O, eyleminin ***gerçekte*** ne olduğunu bilmeksizin, sadece ve sadece özgün eylemini, ihaneti nasıl sürdüreceğine bakar. Kişi içine düşmeyegörsün; ihanet, tercih edilmiş ***bir yaşama biçimi,*** edinilmiş bir meslektir.

Halklarda ihanet, bazen toplumsal bir ***ölme sürecidir.*** Toplu bir intiharın zamana yayılmasıdır.

Hain, yaşamayı sevdiği için yaşamaz; aksine, ***ölümden korktuğu için yaşar.*** Oysa bu bir trajedidir, çünkü ihanet ile ölüm sürekli kardeştir. Çünkü, ölümden korktukları için yaşayanlar, ölümden bir an bile uzak kalamazlar. Onlar için bütün yaşam, bir ölmekte olma durumudur. Bu yüzden hainler her zaman soy tüketirler, ama soy kuramazlar; ev yıkarlar, ama ev kuramazlar; ülkelerinin yıkımına yol açarlar, ama ülke kuramazlar. Ellerine geçirdikleri hiçbir şeyi kalıcı kılamazlar, zamanla tüketirler.

Kardeşinin haini, efendisine neden ihanet etmez? Çünkü kardeşi henüz yaşamaktadır. Kardeşini öldürttüğünde, yani kendi soyundan ihanet edecek kimse kalmadığında, hain acılar içinde, efendisine ihanet etmeyi ilk kez aklına getirir. Üstelik bunun, kendi sonu olduğunu bilerek. Bu onun sonudur, çünkü hain, yalnızca bir hain olarak yaşar. Bu özelliğini yitirdiğinde, varlığı sona ermiş demektir.

Hain, düşmanın süsleriyle bezenmiştir. Yüzü, sesi, söylemi her zaman maskelidir. Maskesiz hain olmaz. Hain, pusudaki ***düşmana rağmen;*** sahte bir yaşamaya, sefahate, zenginliğe çağırırken; gerçekte tuzağa, ölüme çağırmaktadır. Çağrısı, düşmanlarını iyi tanımayanlar ve gözden kaçıranlar için, cennete bir çağrı gibi çekicidir.

kavgamı gönderiyorum

Deli bir kısrak gibi
tepinse de içimde bu özlem
seninle dört mevsim yaşamamışken
bir gül bitip kuruyuncaya dek
birlikteliksizken
bir ucundan sen vurdun
bir ucundan ben
attık dağlara kendimizi
dağları yaşamaya koyulduk
Yüreğe mesken ettik de dağları
gel gör ki
bu yüreğe dar geldi bu dağlar
nehirler boyu akıp gitti
kavgamızın türküsü

Dağları aştı
bu kavgamız ölümsüz
ayrılığa demir atmışsak da
ayrı denizlerde
hasretliklerde ayrı denizlerin buluştuğu
okyanuslar var gülüm
ve ayrılıklar ölümlü
hasretler cehennemlik
geleli beri
birkaç kez yaktı genzimi
barutun kokusu

Doymadım
doyulmuyor
övün benimle, gururlan
ne kadar da güzelleştim
bir bilsen
savaştıkça ve güzelleştikçe savaşan
Peki sen
varabildin mi eylem sonrasının
yorgun gülüşünün tadına
kusmadın mı daha mavzeri
asırlarcadır beklenen
özlenen yitik kinini
karışmadı mı mavzerinin sesi
dağa taşa sinmiş isyan-intikam
çığlıklarına.

Savaş gülüm
sıkı savaş
savaştıkça varız biz
savaştıkça güzelleşir çoğalır
savaştıkça severiz.
Hem zerre kadar korkmuyorum ölümden
ölmek ağrıma da gitmiyor
yalnız işte
al şafaklara batmış bu dağları
birlikte seyre durmadan
bir an için bile olsa
ölmek istemiyorum hepsi bu
Bir şeyler gönderebilseydim sana
ama bir gerillanın kavgasından
silahından başka neyi var ki...
Bu kavganın onuruyla
kucaklarım seni
eylem sonrasının coşkusuyla öperim
gülüşlerinden
seni selamlarken...

(1992 Güney Savaşı'nda KDP ihanetine karşı savaşta şehit düşen Berîtan yoldaşın 10 Temmuz 1992'de kaleme aldığı şiir)

Arşivin dilinden

Halkın büyük bir kesiminin hayvancılıkla uğraştığı Kürdistan'da özellikle de dağlık ve bu nedenle de tarımsal üretime uygun arazinin sınırlı olduğu Hakkari, Siirt ve Van'da tek geçim kaynağının bu olduğu söylenebilir. Her türlü olanaktan yoksun bırakılan bu bölgedeki halkımız, insanlığın ulaştığı aşamayla oldukça tezat teşkil eden bir üretim ve yaşam tarzı içindedirler. Hayvancılık için gerekli olan otlak ve meralar, aşiret reislerinin, ağaların elindedir. Köylülük, gelirinin büyük kısmını sılo parası olarak bu kesime kaptırmaktadır. Senede bir kez sattığı keçiler için tüccarlardan çok düşük paralar almaktadır. Daha fazla fiyata Güney Kürdistan'da satmaları ise devlet tarafından engellenmektedir.

Zaten bir köylü ailesinin sahip olduğu hayvan sayısı 100'ü geçmemektedir. Ortalama 20 ile 50 arasında hayvana sahiptirler. 15-20 bin liraya satılan bu hayvanlarla bir aile yılda 400-500 bin lira kazanabilmekte, her türlü ihtiyacını bununla karşılamaya çalışmaktadır.

Bu zorlu üretim ve yaşam tarzı ile, sömürgecilerle ağa baskısı köylülerin düşünce yapısına da yansımıştır. Düşüncede dar fakat kinli, soylu, tepkici bir özellik kazandırmıştır. Köylülerin bu zorlu geçim aracı onları oldukça dağınık bir tarzda yerleşmeye itmiştir. Köyler ortalama 10-30 hanedir. Hane sayısı nadiren 50'yi bulmaktadır.

Köylüler, ağalara ve sömürgecilere karşı kin ve tepkiyle doludurlar. Bu özelliklerinden dolayı yakın zamana kadar Güney Kürdistan'daki mücadelenin maddi ve manevi cephe gerisi rolünü aktif olarak oynamışlardır. Fakat bu onları doyurmamış, umutsuzluğa itmiş, yeni arayışlar içinde bırakmıştır. PKK'nin 1980 öncesi şehirler ve yakın çevrede geliştirdiği mücadeleyi büyük bir sempati ve umutlu bir bekleyişle karşılamışlardır. 1982'ye kadar çoban köylülüğün bu yurtsever potansiyel ve olanaklarını, ilkel milliyetçi ve reformist küçük-burjuva Kürt grupları sömürmüşse de, devrimcilerin alana gelmesiyle bu örgütlerin etkisi buzdan dağlar gibi çözülmüştür. Maddi ve manevi olanaklarını sonuna kadar ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesine sunan yurtsever köylüler, yıllardır bekledikleri önderlik ve mücadeleye kavuşmanın heyecanıyla 1984 Ağustos Atılımı'na var güçleriyle katılmışlardır. Ulusal kurtuluş saflarına 100'ün üzerinde peşmerge, iki üç katı aktif milis, aktif sempatizan ve silah sunan alan köylüleri, 1984-85 arasında 20'nin üzerinde de şehit vererek mücadeleye desteklerini ete kemiğe büründürmüştür.

Ulusal kurtuluş direnişinin doğal ve aktif bir beşiği haline gelen köylülük, sömürgecilik ve alandaki ağalarla, aşiret reislerinin olmadık baskılarına maruz kalmış. Yakalandılar, işkence gördüler, üretimleri engellendiler, evleri yakıldı, tehdit edildiler. Sürgün edildiler. Fakat mücadeleyi desteklemeye ve yerlerini almaya devam ettiler. Bu baskıları ve köylülerin direnişini göstermek açısından *Kato, Herekol, Piran, Kelamemê* dağları arasında kalan Hezil suyunun az su taşıyan kollarının geçtiği beşikteki sömürgeci konumlanma ve baskıları aktarmak yeterli olacaktır:

Bu odak Beytüşşebap, Uludere, Şırnak, Pervari sınırlarının kesişme yerinde bulunmaktadır. *Jirki, Guyi, Şırnaki* aşiretlerine mensup yoksul köylülük küçük birimler halinde yaşamaktadır. Bölgedeki köyler ve hane sayısı şöyledir:

Grek (10 hane), *Bacrit* (25 hane), *Deryan* (15 hane) *Axyan* (30 hane), *Avyan* (40-50 hane), *Kellâ* (10), *Çemkitahlo* (10), *Gundik* (3 hane), *Çala* (10), *Xırbıkebestê* (40-50), *Kortıkaxanê* (5 hane), *Avkate* (7 hane), *Ramuran* (12), *Dehreban* (12 hane), *Navyan* (60), *Omyanus* (50 hane), *Ozyan* (10), *Hal* (10), *Kal* (25 hane), *Akêr* (50 hane), *Kolka* (25 hane), *Besta Seve* (5), *Zoroval* (13 hane), *Cuniyer* (25 hane)...

1982'ye kadar doğru dürüst asker görmeyen bu köyler, Ağustos Atılımı ile adeta istilaya uğramışlardır. O zamana kadar bu köylerden yalnızca birinde, o da 20 askerlik bir karakol varken, atılımdan sonra yaklaşık 15 köye toplam 2 bini aşkın asker yerleştirilmiştir. Askeri birimlerin en küçüğü 100 kişiliktir. Helikopterler ile seyyar güçlerin de devreye sokulduğu bölgeye sık sık Pervari, Şırnak ve Beytüşşebap'tan da takviye gelmektedir. Bu da yetmiyormuş gibi , **Alixan Tatar, Emin Ağa** ve **Jirki** ağaları vasıtasıyla çeteler oluşturulmaya çalışılmıştır. Ağır baskılara maruz bırakılan köylülük, sürekli toplantılar ve haftada en az bir kere karakola görünme zorunluluğu gibi uygulamalarla taciz edilmektedir.

Böylece kurtuluş mücadelesinden vazgeçirilmeye çalışılmaktadır. Ancak sonuç ortadadır. Bu yoğun asker kuşatma altında da köylülük direniyor, ulusal kurtuluşa desteğini arttırarak sürdürüyor.

O halde şunu sormak gerekir: Bir haneye bir asker neyin göstergesidir? En ufacık bir kıpırtıda binlerce mermi sıkmak neyin göstergesidir? Operasyonlarda her askere 3-4 köylü düşecek tarzda halkı askerlerin önüne sürmek neyin göstergesidir? Daha açık sormak gerekirse:

Çobanlardan neden bu kadar korkuyorlar?

Çünkü şimdiye kadar ezilen, horlanan, insan yerine konmayan çobanlar, yüzyılların hesabını sormanın soylu bilincini kavramışlar; bunun için her fedakarlık ve acıya katlanmaya hazırlar da, ondan...

Çilekeş köylülerimizin bu soylu direniş ve desteklerini, değil binler, milyonlarca sömürgeci asker ve uşak çete durduramayacaktır!

(*) ARGK arşivinden imzasız ve tarihsiz çıkan bu yazı, muhtemelen Peşmerge dergisinde yayınlanmak için hazırlanmış. Tarih 1985 olabilir. Ayrıca sözü edilen köylerin büyük kısmı bugün tamamen boşaltılmıştır.

Dağ aslanlarının soyu sürüyor

Eskiden dağ aslanları yaşardı Kürdistan'da. Sonra her yönden gelen barbarlarca tüketildiler. Onların dağların öfkesine benzeyen kükreyişlerinin zaman içindeki yankıları, eşkıya ağıtlarının içlerinde saklı kaldı. Geceler süren destanlarda, çocukların bakışlarını doruklara çeviren bir ses oldular. Devran döndü, o dağ aslanlarının çığlıkları Kürdistan vadilerinde, dokunulmamış bir mavzer gibi ruhlarla yetişen yiğitlerin isyan çağrılarında belirdiler. Birbiri ardına, ***Botan, Piran, Agirî, Koçgiri*** ve Dersim'de başkaldırdılar ve yeniden gökyüzlerine en yakın doruklara çıktılar. Gerçekte, bu gökyüzüne daha yakın olma, alçaklardan kurtularak kaya kartallarının gururlarına ulaşma tutkusu, Kürdistan'dan hiç bir zaman eksik olmadı. Demirden ve ateşten araçlarıyla, kanlı ağızlarında insanlığın o günlere kadar bu topraklarda tanımadığı pis sözleriyle yabancılar geldiler her zaman. Karakollar inşa ettiler, tel örgülerle çevirdiler evlerini ve kapılarına köpekleştirdikleri kölelerini diktiler. Telefon tellerini gerdiler direkten direğe, yollar kazdılar dağ eteklerinde; bu teller ve bu yollarla öldürdükleri her kardeşimizden geriye kalan zenginlikleri taşıdılar. Bu teller ve bu yollarla ve demirden ve ateşten araçlarıyla, ve kanlı pis ağızlarıyla; katliamlarından artakalan ellerine geçirdikleri ve taşınabilir her şeyi daha Batıya, kendi şehirlerine taşıdılar. Katliamdan artakalan bedenleri, katliamdan artakalan ruhları daha Batıya taşıdılar. Taşıyamadıkları toprakları zehirlediler, zehirleyemediklerini, büyük bentler kurarak derin sulara gömdüler. İnsanlarımızın kelimelerini, ruhlarını ve düşlerini de kendi ülkelerine taşıdıkları zaman, artık bu iş bitti sandılar. Geride bir mezar bile kalmadığına inanıyorlardı. Oysa unutuyorlardı, geride taşıyamadıkları ve asla taşıyamayacakları dağlar vardı. Binlerce yıl önce bu topraklara bütün kavimlerden derledikleri ordularıyla gelenler gibi onlar da, dağlara erişemediler. Dağlar ve onların doruklarında, eteklerindeki derin vadilerde, zozanlarda; o eski dağ aslanlarının öfkesi her zaman yankılandı. Onlar, bu cennet ülkenin yeryüzünde bir küfür gibi duran karakollarında asla rahat edemediler, hiçbir zaman korkudan uzak kalamadılar. Bütün büyük öldürücü silahlarına, yüzbinlerce çapulcu ordularına rağmen, bu topraklarda öldüremedikleri bir şey daha kalmıştı. Anlayamıyorlar, ama hissediyor ve korkuyorlardı.

Korkularının gerçek sebeplerini, Başkan APO'nun tarih sahnesinde görülmesiyle, 1970'lerin sonlarında anlamaya başladılar.

Yıl 1994 olduğunda, o dağ aslanları soyunun hâlâ yaşadığını ve asla ölmemiş olduğunu acıyla öğrendiler. Dağlar ayaklanmış üstlerine geliyordu. İlk kez Eruh ve Şemdinli'de bu gerçeği apaçık gördüklerinde, tel örgülerinin ardında utanç ve korkunun arkasına gizlendiler. Duydukları binyıllarca birikmiş öfke, Agit'in kükremesinde dile geliyordu. Agit, o kadim dağ aslanları soyunun, gökyüzüne en yakın doruklardan inen oğluydu. Bir yandan toprağın öfkesini gerçekleştirirken, diğer yandan yeni dağ aslanları yetiştiriyordu.

Adını işte o Agit'in verdiği bir dağ vardır Kürdistan'da. Bütün Kürdistan dağları gibi o da, sonradan düşman kurşunlarıyla, şarapnel parçalarıyla baştan başa, kan içinde ve yaşayan bir gerçeğe dönüştü.

Mahsum Korkmaz, Agit, 1983 yılında gerilla dizilerine katılan bu Şırnak'lı aşiret oğluna, **Ahmet Repo** adını verdiği zaman, Kürdistan'da hâlâ bir umutsuzluk hakimdi. Ahmed Rapo, Arnavutluk'un kurtuluş savaşında yer almış kahraman bir komutanın adıydı. O kahramanın da, bu genç gerilla gibi okuma yazması yoktu, ama ulusunun en büyük komutanlarından biriydi. İşte Agit, o zamanlar yeni yetiştirmeye başladığı bu dağ aslanına, Ahmet Repo adını verdi. Ondan sonra bu genç gerilla, eski adını bir daha kimseye demedi. Yüzlerce yıl kölelikten sonra, bu yeni kahramanlık tarihi için, bu yeni dağ aslanının verdiği adı benimsedi. O adı haketmek için, Agit'in gösterdiği yönde, her zaman göklere en yakın doruklarda, alıcı bir kartal gibi yükseldi.

Ahmed Rapo, Kürdistan'ı ortasından biçen kılıçlar gelmeden önce, onlar Zaxo ovasıyla Van arasında yükselen dağlara dağılmış büyük bir aileydiler. *Deşta Heyate* üzerinden geçen baharla çoğalan ve dört yöne dağılan aşiretler, Türk zulmüne uğramamak için hep yüksekleri seçerlerdi. Yükseklere tutkundular. Bu onur tutkunu insanların en son temsilcilerinden olan Ahmed, 1983'ün karanlık günlerine gelindiğinde, Şırnak'tan Cudi'ye esen bir rüzgardır.

O zaman, Kürdistan'da silah henüz sözler biçimindeydi. Gerillaların diliyle silahlı propaganda dönemiydi. Sömürgecilere veya başkalarına ait hiçbir okul görmemiş olan Ahmed için silah, sözün de, eylemin de en etkili ve kusursuz biçimiydi. Onun okulu dağlar, öğretmeni de Mahsum Korkmaz'dı.

Kürdistan'ın dört parçasının birleştiği yerlerde, bir Güney'e iner, Kürdü ve Kürdistan'ı arkadan hançerleyen kara yüzlüleri kolaçan ederdi. Bir Kuzey'e döner, savaşın kızıl atı üzerinde amansız kavgaya girerdi. *Toros, Cudi, Gabar ve Zagros, Urmiye* ile *Van* arasında dolaşan bir meşaleydi.

14 yıl durmaksızın savaştı. Her çatışmaya girdi, her çatışmada en öndeydi ve neredeyse hepsinde de mutlaka bir yara aldı. Ahmet Rapo, Kürdistan'da halk ve gerilla bütünleşmesi sürecini, en zayıf olduğu zamanlarından en güçlü olduğu zamanlarına kadar yaşadı. Kürt insanının dönüşmesinin, dirilmesinin kendi topraklarına sahip çıkmasının canlı tanığı oldu. O bir Kürt soyuydu. Tarihi temsilen yaşıyordu. Kürdistan ülkesini temsilen yaşıyordu.

1983-84 yılları arasında yine Botan dağlarında silahı ve sözüyle dolaşıyordu.

15 Ağustos Atılım süreci ve sonrasının etkin savaşçılarından biriydi.

1984 yılından sonra da, her büyük savaşta onun baştanbaşa Kürdistan olan varlığı yer alıyordu.

1991 yılında Bekaa'ya, Başkan APO'nun yanına gitti. Bu dönemden sonra artık iyice ustalaşmış bir savaşçı olarak gerilla tarihindeki saygın yerini almıştı.

Kürdistan gerilla savaşı tarihinde kaç çatışma varsa, Ahmed yoldaşın bedeninde o kadar yara izi vardır. Ama hiçbiri onu durdurmaya yetmemiştir; o hareket halinde bir savaştır, bir Kürdistan rüzgarıdır.

En ağır yaralarını, çatışma içinde vurulan arkadaşlarını düşman ateşi altından çıkararak taşırken aldı.

"İki kez ağır olarak yaralandım. 1984 yılında katıldığım ilk eylemde, Şırnak'a başlı *Gundıkê Mellê* karakoluna yaptığımız baskında yaralandım. Bu baskında, askerlerden sağ kurtulan çok azdı. Aslında biz tüm askerleri imha ettik ama birkaç nöbetçi kalmıştı. Yaralanmam ise şöyle oldu; ben şehit düşen bir arkadaşımızın cenazesini almak isterken, bu yaralanma olayı gerçekleşti. Ben aslında bu arkadaşın cenazesini, birinci seferde alamamıştım çünkü yaşımın küçüklüğünden dolayı, arkadaşın cesedini kaldıramadım. İkinci kez almak için yöneldiğimde, bir çok yerimden yaralandım. Birçok yerde yaralanmama rağmen ağır olarak 4 kez yaralandım. Vücudumun bir çok yerlerinde şarapnel parçaları mevcuttur."

Dağlara benzeyen, onlarla özdeşleşen Ahmed, her şeyden önce tam bir savaşçıydı. Söz bir kez çıkardı ağzından. Maskesizdi, bir tek yüzü vardı, o da açık sözlü bir yoldaşlıktı. Gerillada herkese sevgi ve saygı esastır, ama herhalde onun kazanmış olduğu saygınlık derecesine ulaşacak çok az insan bulunur.

1996 yılı sonlarında yeniden Ortadoğu'ya önderlik sahasına gelir. Burada dönemin siyasal gereklerine göre yeniden eğitim görür. Bu, Kürdistan'da gerilla savaşının canlı tarihi olan Ahmed için yeni bir dönüm noktasıdır. O okuma yazma bilmeden saflara girmişken, 14 yıllık savaş tarihinden sonra, artık giderek bir ordu kurmayı durumuna gelmiştir. 1983-84 yıllarından sözederken şunları söylüyor:

"O zaman gücümüz çok azdı ve birimlerimiz küçük guruplardan oluşuyordu. Yalnız, partinin gerçek disiplini ve yoldaşlık ilişkileri daha köklü, özveriliydi. Öyle fazla maddi imkanlarımız da yoktu. Ama tüm bu olumsuzlukların yanında, heval Agit gibi değerli ve bilinçli komutanlarımız vardı. Bu anlamda çok şanslıydık. Yani o zamanın komutanlıkları ve yoldaşlık ilişkileri daha güçlüydü. Bizler o zaman bu kadar gelişip büyüyeceğimizi tahmin etmiyorduk. Ben inanmıyordum ki, böylesine kısa bir dönemde parti bu kadar büyüyebilsin, güçlensin ve tüm bunların yanında ordumuz olsun, bu kadar halkımız ve dünya bizleri tanısın, düşmanlarımız bizden korksun ve elimizde bu kadar olanak ve teknik-araç gereç olsun... Tabii ben çok kısa bir sürede bunları gördüm. Devrim, bir yerde halka bağlıdır. Halkımız bizlere gerekli desteği veriyor. Ülkemizin dört parçasında halkımız fedakarlığını yapmaktadır. Ben, özellikle dolaştığım yerlerde Kürt halkının fedakarlığını gördüm. Artık bundan sonra, devrimin yükü bizim omuzlarımızdadır."

Ahmed, bir halka adanmıştı, bir toprağa, onun kurtuluş umutlarına adanmıştı. Hiçbir zaman bireysel kaygılara düşmezdi. Yoldaşları ve halkı için vardı, yoldaşlarına ve halkına, ülkesine, toprağına dönüşmüştü.

"Bizim için artık bireysel yaşam söz konusu değil; savaşımızın amacı halkımızın kurtuluşu ve dünya insanlık ailesi içinde onurlu bir yerinin olması içindir. Bana gelince, ben savaşçı bir insanım, kendimi de partinin bir savaşçısı olarak görüyorum. Bir savaşçının görevi, ülkenin neresinde ona ihtiyaç varsa oraya gitmektir. Parti bana nereyi uygun görürse ben oraya gitmeye hazırım. İster Diyarbakır olur, ister Serhat olur veya Güneybatı olur, yani ülkenin hangi sahası olursa olabilir, yeter ki görev verilsin."

Kimi zaman derinden öğretici, kimi zaman düşündüren, kimi zaman güldüren; ama her zaman bir cesaret abidesi olduğunu dile getiren savaş anıları vardı. 1992 Güney savaşında Ahmed Rapo, yine şiddetli bir çatışmanın sonlarına gelmiştir. Tek başınadır ve karşı tarafta da tek bir asker kalmıştır. Bu arada yaralanmıştır ve son mermisini de harcamıştır. Ahmed Rapo, ne yaparsa yapar, askerin dikkatini ilk bulunduğu yere çiviler. Sonra görünmeden arkadan dolanır ve boş silahıyla askeri teslim alır. Elinden silahını aldıktan sonra, kendi silahını askere verir. Düşman askerinin taşımak zorunda olduğu sadece Ahmed Rapo'nun silahı değil, aynı zamanda yaralanmış olan Ahmed Rapo'nun Kürt sorunu kadar ağır gövdesidir. Kendisini karargaha kadar boş silahla teslim aldığı ve düşman silahını beynine dayadığı düşman askerine taşıtır.

Başkan APO'ya derin bağlılığı ile tanınan Ahmed Rapo, 1996'da ikinci kez önderlik sahasına gelir. Burada şarapnel parçaları ve herbiri ayrı bir çatışmanın anısı olan kurşun izleriyle kaplı vücudunu doktora göstermek için yoldaşları tarafından doktora gösterilir. Doktor, Ahmed Rapo'yu eşsiz bir örnek gibi uzun uzun inceler, muayene eder. Ancak tedaviye yanaşmaz. Doktor, sapasağlam bir anıt gibi ayakta duran, yepyeni bir gerilla kadar hareketli ve atik Ahmed Rapo'ya, onu ve yoldaşlarını güldüren şu sözleri söyler: "Vücüdundaki bütün şarapnel parçalarını, kurşunları çıkarırsak geriye birşey kalmaz. Bu vücudu tamir etmeye kalkarsak, tamamen bozarız. Onun için, en iyisi hiç dokunmayalım."

Önderlik sahasından siyasal olarak kendisini yeniden donatarak ülkeye yönelen büyük savaşçı Ahmed Rapo, burada kendisiyle son olarak görüşen bir gazeteciye şunları söyler: "Bizim halkımız için vermek istediğimiz bir canımız var, onu vermeye hazır olduğumuz gibi, halkımızın partiye, yani kendi onurlarına sahip çıkmasını bekliyoruz. 'PKK halktır, halk da PKK'dir' söylemine sahiplik etmelerini bekliyoruz. Biz de halkımıza layık olabilmek için elde silah mücadele etmeye devam edeceğiz. Tüm halkımıza ve dünya insanlık ailesine bu konuda söz verebiliriz."

Ahmed Rapo yoldaş, 1997 yılı baharında bütün Kürdistan'da şehit düştü. Ancak Agit'le dağlardan bir halk öfkesi biçiminde inerek Ahmed Rapo ile savaşı bugüne kadar getiren dağ aslanları soyu, kendini ulusal kurtuluş savaşıyla çoğaltarak sürüyor.

"Başaracaksın Newroz, başarmak bizim yaşam şansımız"

Adı, soyadı: **Selamet ÇATAK**
Kod adı: **Newroz Arteş**
Doğum yeri ve tarihi: **Omay köyü - İdil / Mardin**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **25 Nisan 1996, Garısan**

Ayrılık!.. Bir garip hüzün bırakır insanın içinde ayrılık... Sanki bir daha hiç dönmeyecekmişsin gibi, bir daha hiç görmeyecekmişsin gibi hissedersin kendini. O yüzden ayrılık bitene kadar, uzaklaşıp gözden kayboluncaya kadar dönüp dünüp son bir kez daha bakarsın ardına. Oysa ileride başka şeyler vardır seni bekleyen; ya hiç bilmediğin yeni şeyler, ya da çok iyi bildiğin, ama bu sefer farklı başlayacağın şeyler.

İşte, 1995 yılının Kasım ayında yine bir ayrılık yaşıyordu **Newroz** heval. Bu seferki çok ağır geliyordu. Birçok şeyi yeniden sorgulamış ve onu bekleyen görevlerin sorumluluğunu üstlenmişti.

Bir an düşündü; nasıl gelmişti bu sahaya, zaman ne kadar da çabuk geçmişti. Bu sahaya gelmeyi herkes kadar O da çok istemişti, geleceğini duyduğu an uçmuştu sevincinden.

Bir an sahaya ilk geldiği günü anımsadı, Parti Önderliği'yle ilk karşılaştığı anı. Nefesi kesilmiş, kalp atışları hızlanmış, heyecanlanmıştı. Karşıda duran, onları selamlayan Başkan'a bakıyor, inanamıyordu bir türlü. Birden düşüncelerinden sıyrıldı.

Şimdi, yine Başkan karşılarındaydı, ama bu sefer karşılamıyordu onları, yolculuyordu. Buruktu içi, duyguları birbirine karışmıştı. Bir yanda ülke topraklarına, savaşın sıcaklığına dönmenin sevinç ve coşkusunu yaşıyor, diğer yanda Parti Önderliği'nin emeğini, yaklaşımlarını düşünüyor, buruklaşıyordu. Gözleri dolu doluydu. Ağlasa sevinçten mi, yoksa hüzünden mi ağlayacaktı O da bilemiyordu.

Yok! Hayır ağlamamalıydı, sonra arkadaşlar ne derdi. Arkadaşların sıra olduğu tören sahasına gelinceye kadar okula, bahçeye yeniden yeniden baktı. Henüz ülkeye gitmeyecek arkadaşlar sıraya dizilmişler, hazırol vaziyetinde gidecek grubu bekliyorlardı. Hepsi dimdikti, başları yukarıda, bakışları sertti. Yalnız yüzlerinde güzel bir gülümseyiş vardı. Sıradakilerin de gidecek grup kadar heyecanlı oldukları her hallerinden belliydi.

"Dikkat" komutunu veren arkadaş koştu ve *"Parti Merkez Okulu öğrencileri emir ve görüşlerinize hazırdır Başkanım"* dedikten sonra selam verdi ve tek tek vedalaşmalar böylece başladı. Gidecek grup sırayla tüm arkadaşların elini sıkıyordu, belki de bu son vedalaşmaydı. Savaş bu, kimbilir bir daha nerede karşılaşacaklar, nerede omuz omuza savaşacaklardı. Vedalaşırken herkeste ayrı bir hava seziyordu Newroz heval.

Kimi sadece gülümsemeyle yetiniyordu, kimi *"yoldaş git yerimi hazırla, ben de geliyorum"*, kimi *"ülkeye selam söyle"* vb. sözler söylüyordu. Sıra bittiğinde arabaların yanında durdular. Bütün arkadaşlar Başkan'ın etrafında toplanmış, pür dikkat dinliyorlardı. Burada söylenilen sözler; son sözleşmeler, tarihi sözleşmelerdi.

Parti Önderliği hepsine tek tek sarılıyor, öpüyordu. Sıra Newroz hevale geldiğinde içten, sıcak, canlı bir hareketle Parti Önderliği'ne sarıldı. Parti Önderliği bu canlılık karşısında ona, *"Başaracaksın Newroz, başarmak bizim yaşam şansımız, senden de bunu bekliyoruz. Haydi bakalım benim bölük komutanım, ayrılıklar en sağlam biçimde yeniden bütünleşmek içindir"* deyip O'nu arabaya bindirdi.

Newroz heval coşkusunun zirvesini yüreğinin atışlarında hissediyordu, biraz önceki burukluktan eser kalmamıştı. Arabalara binenler kapıdan çıkana kadar arkalarına bakıp el sallıyor, slogan atıyorlardı. Newroz hevalin önünde uzun ve zorlu bir yolculuk, yeniden başlayacağı zorlu süreçler vardı. Yolculuğun nasıl geçtiğini anlamadı. Yol boyunca hep Parti Önderliği'nin sözlerini, ne kadar güç aldığını düşünüyor, her şey yeniden gözünün önünden geçiyordu.

Mardin'in Hezex ilçesinde 1977 yılında doğmuştu. Yurtsever, yedi çocuklu bir ailede büyümüştü. Ailede dinin etkisi oldukça fazlaydı, küçük yaşta babası da ölmüştü. Bu yüzden hep ezik büyümüştü. Bir yanda babanın olmayışı, diğer yanda çevredeki baskılar O'nu içine kapatmıştı. Ama Newroz heval içinde bir bomba hazırlayacaktı, bu içine kapanıklığıyla. Bütün gerici baskılar, diğer yanda babası öldükten sonra yaşanan çıkar kavgaları içinde kendisiyle beraber büyüyecek ve bunları yaşatmaya sebep olan TC'ye karşı bir kin olup patlayacaktı.

Ablası da aynı şeylere tahammül edemiyor, bir an önce kendini özgürce ifade edebileceği ülkesi için savaşabileceği dağlara ulaştırmayı istiyordu. Çevrede bir kızın dağa çıkması, eline silah almasını çok yanlış değerlendiren o kadar köklü yaklaşımlar vardı ki, partiye katılımı aynı zamanda bu tür yaklaşımlara en iyi cevap olacaktı. İşte, tam bu süreçte bir akrabaları ablasını kaçırıverdi. Arkasından da söylenense sadece "*ne dağı, ne silahı. Kız kısmı dediğin evinde oturur, kocasına hizmet eder*"di. Newroz heval artık dayanamadı bunlara. İçinde biriken öfke sonunda bu olayla patlamıştı. Kendisinin de sonunu neyin beklediğini iyi gördü. Evlerine gelen gerillalar dağdaki bayan gerillalardan, onların nasıl özgürce savaştıklarından bahsetmişti. Newroz heval hiç zaman kaybetmeden partiye katılımını böyle gerçekleştirmişti.

İlk katıldığında büyük bir yanılgı taşıyordu. Özgürlüğün dağa çıkıp, silah almakla olduğunu sanıyordu. Ama kısa sürede özgürlüğün hiç de kolay olmadığını öğrendi. Ona ulaşmak için önce çok zorlu bir savaştan geçmesi gerektiğini gördü. Bu savaş O'nun ilk günlerde algıladığı gibi sadece silahla verilen kaba bir savaş da değildi. Sömürgeci TC'nin yıllardır işlediği kişiliği de yenmesi gerekiyordu. Bu O'nun için her şeyden daha zordu. Ama O, zorlukları aşarak güçlenecekti. Bunun için de parti eğitimine ağırlık veriyor, bir yandan da hiç okula gitmemesine rağmen arkadaşlarından okuma-yazma öğrenmeye çalışıyordu.

Çoğunlukla Botan Eyaleti'nin Besler, Beytüşşebap, Haftanin, Metina alanlarında önce manga komutanlığı, sonra takım komutanlığı görevlerini üslenmişti. Önderlik sahasından dönerken yine Botan Eyaleti'ne dönüyordu. Bölük komutanlığı göreviyle eyalet yönetiminde yer alacaktı.

Kişilik savaşımını en üst düzeyde Önderlik sahasında yaşamıştı, yepyeni bir kişilik kazanmıştı. Komutası altındaki savaşçılar tarafından çok seviliyordu. Olgun, yerinde ve zamanında konuşan bir kişiliğe sahipti. Sınırsız çalışmayı, emek sarfetmeyi kendine esas alırdı. Parti yaşamını kavramada, geliştirmede önemli bir tecrübesi vardı. Bu tecrübe içinde yoldaşlarının sorunlarına yöneliyor, çözüm gücü olmaya çalışıyordu. İddiası her zamankinden daha büyüktü. Özellikle kadın ordulaşmasındaki iddiası daha bir büyüktü. Önderlik sahasında büyük dönüşüm sağladığı herkes tarafından görülüyordu.

Bir raporunda şöyle yazmıştı Newroz heval: *"Önderliğin yaşam tarzını, düşüncelerini, bir bütün olarak tüm ilkelerini kendimizde somutlaştırıp yaşama döktüğümüz oranda ona bağlılığımızı gösterebileceğimizi anladım. Duygusal bir bağlılıktan ziyade bilimsel, bilinçli ve siyasi bir bağlanmayı, bunu da pratiğimizde göstermeyi esas almamız gerektiği ortadadır."*

Botan Eyaleti Garısa bölgesinde görev yapmaktaydı. Bölüğü yeni bir eylem hazırlığı içindeydi. Eylem yapılacak hedefe yakın bir noktaya konaklamak üzere yola çıkmışlardı. Bir gün önce biten Nisan yağmurlarından sonra ıslanan doğayı kurutmak için o gün güzel bir güneş doğmuştu.

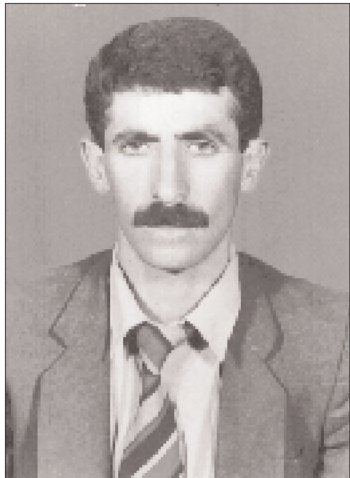
Her yeri tatlı bir sıcaklık sarıyordu. Arkadaşlar sırayla yürürlerken, yeni gidecekleri noktada yapacakları eylem planının heyecanını yaşıyorlardı. Düşman ise operasyona çıkmış, araziye dağılmıştı. Hud köyüne pusu atmıştı. Arkdaşlar Hud köyüne girdiklerinde düşmanın pususuna düştüler. Newroz heval hemen BKC'cileri yüksek bir yere çıkarıp arkadaşları savunmaları için talimat verdi. Pusu çatışmaya dönüşmüştü. Newroz heval çatışmayı daha iyi idare edebilmek için o mevziden öbür mevziye gidiyordu. Birden ne olduğunu anlamadı. Göğsünde bir sıcaklık hissetmişti, anlamak için elini göğsüne koydu. Ilık kan elini ıslattı. Yere düşmüştü bile. Nisan yağmurunun ıslattığı toprağın kokusunu çekti içine ve son sözlerini söyledi, tarihi sözlerini: *"Bijî Serok APO!"*

Newroz heval fiziki olarak aramızda yoktu artık. Ama yapılan her eylemde, en önde öldürücü darbeyi yine o vuracaktı. Her halayın başını yine o tutacaktı en güzel türkülerle...

Ve büyük kurtuluş günü geldiğinde özgürlük şiarları atılırken en önde onlar yürüyecekti.

Mücadele arkadaşları

İntikamını bin yıllık ihanetten alacağız

Adı, soyadı: **Medeni KARA**
Kod adı: **...**
Doğum yeri ve tarihi: **Hilal - Uludere, 1963**
Şahadet tarihi ve yeri: **18 Eylül 1995, Hilal - Etruş**

Halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi, sıfır noktasından başlayarak bugün Güney Kürdistan'ı da içine alarak, iktidara doğru yürümenin gururunu yaşıyor. Hiç şüphesiz bugünlere kendiliğinden gelinmedi. Başkan APO'nun eşsiz çabaları ve onun yolunda kahramanca direnerek, şahadete ulaşan binlerce yoldaşın ve halkımızın eşsiz fedakarlığı bugüne ulaşmamızın temel güç kaynağıdır. Onlar, sürekli bağlı kalmamız gereken, en temel değerlerimizdir. İdeolojik-politik mücadelelerden başlayarak bugün halklaşan bir parti durumuna gelmiş, her türden gericiliğe karşı, amansızca savaş yürütülen savaşım ile oldu.

İşte, bu savaşım en son halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde engel olmaya çalışan gerici, köhnemiş işbirlikçilere karşı da verilmektedir. Bu savaşım, tarihten günümüze kadar insanlıktan yana olanların insanlık düşmanlarına karşı yürüttükleri bir savaş biçimidir.

İşte, böyle bir savaşımda, beyni ve yüreği; insan, ülke ve halk sevgisi dolu olan **Medeni** heval de yerini alır ve bulunduğu kamp içerisinden gönüllü olarak mücadelenin ön saflarına gider. Yıllardır uygulanan sömürgeci politikalara karşı, savaşarak varolan kin ve öfkesini pratiğine döker.

Medeni heval, 1963 yılında Botan'ın şirin ve düşmana karşı direnişi ile tanınmış olan Uludere'ye bağlı Hilal köyünde dünyaya gelir. Ortahalli bir ailenin çocuğudur. Yetiştiği ortam, feodal ilişkilerin egemen olduğu bir özelliğe sahiptir. Daha küçük yaşlarda varolan sömürü, baskıyı hisseder ve yaşar. Köy ortamında çocukluğundan başlayarak, arkadaşları arasında sevilir ve halk arasında saygın bir yeri vardır. Her zaman haksızlıklara karşı tavır alır.

Ağırbaşlı sakin yapısı, fedakarlığı ve cesareti ile birleşince örnek bir kişilik ortaya çıkar. İlköğrenimini Hilal'de biritip orta öğrenimi için Uludere'ye giden Medeni heval, zor şartlar altında olsa da liseyi birincilikle bitirir. Bu dönem ideolojik düşüncelerin Kürdistan'a yeni girdiği '70'li yıllardır. Hem Kürtlük, hem de sosyalizm davasına olan ilgiden dolayı Medeni heval, Kawa hareketiyle tanışır ve sempati duymaya başlar.

Kürtlük ve Kürdistan olgusu belleğinde yer edinir. Aynı dönem, partimizin önderliğinde ulusal kurtuluşçu düşüncelerin giderek güçlendiği yıllardı. Bütün bu gelişmeleri durdurmak ve boğmak için sömürgeci güçler 12 Eylül 1980 askeri darbesine başvurdular. Sömürgeciler, basılmadık ev, işkenceden geçirilmedik insan bırakmadılar. Adeta Kürdistan'ı yeniden işgal ediyorlardı.

Bütün bunlara tahammül edemeyen Medeni heval, çok güçlü bir örgüt yapısına sahip olmadığından dolayı, o dönemde çareyi Mersin'e gitmekte bulur. Burada tam beş yıl çeşitli işlerde çalışır. Tam "*karanlık bir ortam her yanı sardı*" kanısı her kesimde egemen olmaya başlamıştı ki, partimiz PKK, halkına verdiği sözün gereklerini yerine getirmek ve davadan asla vazgeçmezliğinin doğruluğunu büyük komutan Mahsum Korkmaz yoldaşın öncülüğünde 15 Ağustos Atılımı Eruh-Şemdinli eylemiyle dünyaya duyuruldu. Bu aynı zamanda silahlı savaşımın ilanıydı. Her kesimde büyük bir umut ve coşku yaratan bu tarihi adım, Medeni hevali de etkilemiş ve yeniden ülkeye dönme kararı almasını sağlamıştı. Yeniden doğmuş gibi köyüne gelerek yurtseverlik görevlerine sarıldı. Örnek bir milis düzeyinde partimizin verdiği her türlü göreve sarılıp çeşitli düzeylerde faaliyet yürütmeye başlar.

Mücadele gün be gün geliştikçe, sömürgeciler korku ve panik içerisinde, gerillaya karşı sonuçsuz kalınca, bu kez halkımıza yönelerek köyleri yaktı, insanlarımızı kurşuna dizdi. Böyle sonuç almak istiyordu. Kürt ülkesi insanlarının köyleri boşaltılarak, sürgünlere zorlanıyorlardı. Dayanılmaz bir hal alan halkımızın yaşamı, işkence, ölüm ve yokedilme oldu. İşte, bütün bu baskılardan dolayı Kuzey Kürdistan'dan Güney Kürdistan'a büyük bir göç dalgası yayılır ve onbinlerce insanımız köylerini bırakarak Güney'e göç ederler.

Medeni heval de ailesini ve yakınlarını alarak kendi topraklarında mültecilik tarzında mücadelesini ve yaşamını yürütmeye devam eder.

Nitekim kampta kendi üzerine düşen görevleri yapmamazlık etmedi. Tüm kurum-kuruluş çalışmalarında yerini aldı. Okul müdürlüğü, arşiv, sicil, mahkeme, basın-yayın çalışmaları vb. O, toplumun geleceği olan gençlik örgütlenmesi yönetiminde yer almayı uygun görerek bu görevi yürüttü. Aynı zamanda askeri sorumluluk üstlenerek çeşitli yerlerde eylemlere de katıldı.

Tarih, Medeni hevale II. 15 Ağustos anlamında olan ve Güney'de gelişen 26 Ağustos hamlesine katılma fırsatını da tanıdı. O, bu fırsatı en iyi bir şekilde değerlendirmek istiyordu. TC sömürgeciliğine ve işbirlikçiliğe karşı en önde savaşarak, Güney hamlesine güç verecekti. Her türlü çağrılarımıza olumsuz cevap veren işbirlikçileri artık durdurmanın zamanıydı.

Medeni heval, bir grup yoldaşıyla birlikte yapılan ilk düzenlemeyle savaşta yerini alır. Grup içerisinde fedakarlığın ve cesaretin sembolü olur, yapının moral ve güç kaynağıdır. Düşmana vurulan her darbede O'nun emeği, payı ve rolü büyüktür.

En son 18 Eylül 1995'te işbirlikçilerin TC desteğinde geliştirdikleri operasyona karşı savaşarak cevap verilir. Sabahtan başlayan çatışma akşama kadar devam eder. Medeni heval yorulmadan, mevziden mevziye koşarak işbirlikçilere büyük kayıplar verdirir. Bu savaşta sonuna kadar direnerek dört yoldaşıyla birlikte özlem duyduğu Kürdistan topraklarında şahadete ulaştı.

Onlara layık olmanın kavgasını her alanda olacağı gibi, Etruş kampında da yerine getirerek, her türden ulus dışı anlayışlara karşı savaşarak, halk iktidarını kurmada ve yürütmede şehitlerimize bağlılığın gereği ve emri olarak başarıdan başka hiçbir şey tanımayacağız!

Mücadele arkadaşları

Kürt ülkesinin büyük yurtseveriydi

Adı, soyadı: **Ahmet BEYTOŞ**
Doğum yeri ve tarihi: **Hewler (Hisar) köyü, 1960**
Şahadet tarihi ve yeri: **13 Kasım 1995, Etruş**

Ülkemiz Kürdistan'da yurtseverlik sadece ülkeyi sevmek, ya da kısmi olarak ülkenin savunulmasında verilecek yardımlarla olmuyor. Elbette bu da önemlidir, ancak savaşın geldiği düzey göz önüne getirildiğinde bizzat ülke için savaşmak, gerçek anlamda yurtseverlik oluyor. Bizim gibi kimliği ve ülkesi elinden alınan bir halkın insanları, sömürgecilik ve kölelikten ancak böyle temizlenir ve ruhu böyle güzelleşir.

Atomlarına kadar parçalanmış bir konumdan bugün iktidara yürüyen ve bunun altyapı, kuruluş çalışmaları sağlam temellerde atılmıştır. Sarsılmaz bir önderlik, parti, cehpe ve ordu olmamızın temelinde; elbette ki böylesine sağlam bir ideolojik ve politik anlayış yatmaktadır. Bundan ötürüdür ki bugün ulusal kurtuluş mücadelesi savaşan parti, savaşan halk ve şehitler ordusu olabildi. Bu ruh tüm halkımızı sardı. Bunun en güzel somut örneği de, düşmanın bütün askeri kuşatma, baskı ve ambargosuna rağmen, direnişi esas alan Etruş halkımızın gösterdiği direnme fedakarlık ve cesarettir. Böylesine anlamlı bir direnişe katılan ve şahadete ulaşan yurtsever yoldaşlardan biri de **Ahmet Beytoş** hevaldi!

Ahmet heval 1960 yılında Cizre'ye bağlı Hewler (Hisar) köyünde, yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Hewler köyü Cudi dağının eteklerindedir. Cudi Nuh'un beşiği, gerillanın sevdası, Kürt halkının umududur. İşte, Ahmet heval Cudi'nin görkemli duruşu altında ve onun sıcağındaki Hewler'de büyüdü. Yoksul yaşamının geçimini, küçük yaşlardan başlayarak çiftçilik ve hayvancılık yaparak sağlıyordu.

Yaşam zorluklarla dolu olsa da ülkenin güzelliği ve kendi insanlarıyla olmak, doğanın en güzel yerinde yaşamak insanın yaşadığı tüm zorlukları aşarak geleceğe umutla sarılmayı beraberinde getiriyor. Öyle ki bundan dolayı ne gerci feodal ortam, ne de sömürgeci TC'nin talancı ve katliamcı politikaları, uygulamaları insanlarımızı yaşamdan alıkoyamıyor. Bunun en canlı örneklerinden biri olan Ahmet heval, yaşamın tüm zoruklarına rağmen; onurlu, yaşama sevdalı ve insan sevgisiyle doluydu. Gerek ailede, gerekse de çevresinde sevilmeyi başarmış, mütevazi ve olgunluğuyla kendisini kabul ettirmişti.

Elinden geldiğince tüm işlere koşar ve yardımcı olmayı da doğal bir görev olarak yerine getirirdi. Emekçi ve çalışkan olma özelliği, kişiliğinde en belirleyici yandı. Böyle bir kişiliğe sahip olan Ahmet hevalin ülkemizin kalbi Botan'da gelişen ve büyüyen ulusal kurtuluş mücadelemize ilgisiz kalması elbette beklenemezdi. Olan da zaten buydu. 1988 yılında partiyle, gerillayla ilişki içerisine girerek her türlü istihbarat, lojiktik destek, kuryelik v.b. görevlerini yoğun bir çaba içerisinde yapmaya çalışıyordu. Salt kendisinin yaptıklarıyla yetinmeyen Ahmet heval, köyünde ve çevresinde insanları ulusal kurtuluş mücadelesinin hizmetine sokmayı bir görev olarak yerine getiriyordu. Bu çalışmalarda bunun en belirgin yanı; yıllardır özlemini duyduğu bağımsız Kürdistan hayalidir. Bu hayal ve özlem O'nun kişiliğindeki sadelik ve dürüstlükle bütünleşince insana özgü en güzel yaşam ve ilişkilerin kendisi olmayı hak ediyordu.

Bıkmaksızın yürüttüğü örgüt çalışmalarından çok geçmeden 1990 ylından düşman haberdar olur. Köy baskını gerçekleştiren düşman, Ahmet hevali yakalayarak onyedi gün süren işkence ve gözaltı durumunu yaşatır. Burada sömürgeci vahşetin çıplak gerçeğini daha iyi görme şansını da yakalayan yiğit insan Ahmet heval, bu süre içerisinde ülkesine ve halkına bağlılığın en güzel örneğini direnerek gösterir. Düşman tarafından bırakılmak zorunda kalınır. Daha sonra bir kez daha yakalanır. Otuzbir gün işkence ortamında kalır, ama onurlu, direngen tavrından vazgeçmez. Bunun sonucunda yeniden bırakılır. Yaşamı ve mücadelesi zorluklarla dolu olan bu yiğit insan, bağımsızlık ve özgürlüğün kolay elde edilemeyeceğini biliyor ve bundan ötürü de mücadeleye daha fazla katılımı esas alıyordu.

En son sömürgeci TC'nin başta Botan olmak üzere, genelde Kürdistan'ın tümüne uyguladığı göç, talan, köy yakma ve faili meçhul cinayetler, yaşamın çekilmez bir hal almasına neden oldu. Bu duruma yönelik partimiz PKK'nin geliştirdiği talimat; siyasi bir eylem niteliğinde olan Kuzey'den Güney'e göçü yaşayan yurtsever halkımız, yaşanan tüm zorluklara rağmen, azmini, bağlılığını yitirmeyerek başarılı bir şekilde gerçekleştirdiler. Bunun başarılı geçmesinde katkıları olanlardan biri de Ahmet heval, Kuzey Kürdistan'da TC devletinin uyguladağı baskılar sonucu evini, toprağını bırakarak Güney Kürdistan'a göçeden halkımızı burada da KDP'nin insanlık dışı uygulamalarına maruz kaldı. Sivil, savunmasız olmalarına rağmen, dünya kamuoyuna askeri güçmüş gibi inşa edilen kampta yaşayan halkımıza, askeri abluka, ekonomik ambargo ve her türlü silahlı saldırılar da dahil rastgele yönelimler gerçekleştirdiler. Bunu utanmadan Kürtlük ve insanlık adına yaptıklarını söylemeketen de geri kalmadılar. İşte, bu uygulamaların bir sonucu olarak 13 Kasım 1995'te kampın 100 metre ötesinde KDP'nin kurşunu Ahmet Beytoş hevalin şahadetine neden oldu.

Bizler mücadele arkadaşları ve yurtsever kamp halkı olarak; Ahmet hevalin şahsında bir kez daha sömürgeciliğe ve her türden işbirlikçiliğe karşı olan nefretimizi, bugün yaratmaya çalıştığımız demokratik halk cumhuriyetinde ifade ederek, O'nun özlem duyduğu insanca yaşama mutlaka bağlı kalacağız. Bu uğurda üzerimize düşen her türlü parti, cephe ve ordu görevlerini mutlaka yerine gitireceğiz. Şehitlere bağlılık onların bıraktığı yerden mücadeleye devam etmektir.

Mücadele arkadaşları

O, bir devrimci ve milis komutanıydı

Adı, soyadı: **Ahmet KADAYI**
Kod adı: **Çiya**
Doğum yeri ve tarihi: **Silip köyü - Silopi, 1966**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **18 Eylül 1995, Etruş kampı**

Kürdistan'da nice canlar verdik uğruna, nice koç yiğitleri ve genç kızları. Ama senin için daha fazlası da değer. İşte, seninle kucaklaşmak isteyen milis komutanı yoldaşlardan biri de Çiya (Ahmet Kadayı) hevaldi. O, bin yıldan daha fazla tutsak olan Kürt ülkesinin bağımsızlığı ve özgürlüğünü hayatta her şeyin önüne çıkarmış ve bu mücadelede yapmayacağı hiçbir şeyin olamayacağının düşüncesine, ruhuna ulaşmıştır. Bunu dolu dolu yaşayan biridir. Dört yıldan beri bir yandan ailesine karşı olan sorumluluğunu yerine getirirken, diğer yandan da ulusal kurtuluş saflarında milislik görevini eksiksiz olarak yerine getirdi. O, bu örnek yaşamıyla tarihe, fedakar, cesur ve özverili bir milis komutanı olarak geçti. Bunu hak etmiş; bir pratik çaba içerisinde şahadet mertebesine ulaşarak, Kürdistan devriminin, Güney ile bütünleşmesinin sürecinde yerini aldı.

Başkan APO'nun ışıklı yolunda Kuzey Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş devrimi, dalga dalga tüm Kürdistan'ı Ortadoğu'yu, giderek dünyayı etkisi altına alarak devam ediyor. Partimiz PKK, çıkışında nasıl ki, küçük-burjuva, reformist, feodal işbirlikçi, ilkel milliyetçilere, şovenistlere ve her türden gericiliğe karşı büyük savaşımıyla gelişip, güçlendiyse, bugün de güçlü olmasının temelinde; emekçilerden, insanlıktan yana ilkeli bir sınıf savaşımını yürütmesi gerçeği yatar. Devrim doğası gereği bu savaşımı kesintisiz yürütmek zorundadır. Bağımsızlıktan yana ulusal kurtuluşçu eğilimin giderek Kuzey Kürdistan'da da gelişmesi, işbirlikçileri ürküttü. Bunun kaygısıyla bunlar sömürgecilerin truva atı rolünü ısrarla bırakmayarak sömürgeci-faşist TC ile ilişkilerini, işbirlikçiliğini daha da güçlendirmenin çabası içinde varlığını devam ettirebilmesinin kaygısını yaşamaktadır.

26 Ağustos Atılımı'nın başlangıcından günümüze kadar yürütülen savaş pratiği ulusal kurtuluşun Güney'deki gücünü doğrulamaktadır. İşte, bu büyük 26 Ağustos Atılımı'na Çiya heval de en ön safta katılım sağlar. Savaş cephesine gider. O'nun bu tavrına kısmen ailesi engel olmak ister. Ama O, bu duruma şöyle cevap verir; *"Her ne kadar TC vahşetinden göçetmek zorunda kalarak bugün Güney Kürdistan'ın Etruş alanında ve kendi topraklarımızda siyasi mültecilik konumunu yaşıyorsak da, buraya oturmaya gelmedik, mücadele farkı gözetmeksizin verilmek durumundadır"* diyerek kendi kesin ve tavrını net ortaya koyar. O'nun bu tavrında mücadeleye, partiye, ülkeye ve şehitlere olan bağlılığı görmek mümkündür.

Çiya heval, 1966 yılında Silopi'nin Silip köyünde dünyaya gelir. Yoksul bir aile çocuğudur. Yaşamını köyde çiftçilik yaparak sürdürür. Bu ortamda yaşayan Çiya heval, emekçi, fedakar, girişken, saygı ve sevgi dolu özelliklere sahipti. Bundan ötürü tüm köy halkı ve çevresince çok sevilen bir kişilikti. Kendisi erken yaşlarda evlenir ve üç çocuk babasıdır. Buna rağmen ulusal kurtuluşçu düşüncelerle tanışmasından itibaren hiç tereddüt etmeden elinden gelen her türlü çaba içesinde olur. Sadece kendisiyle de yetinmeyerek Kürdistan'da yaşayan her Kürdün mutlaka bir şeyler yapmasının zorunlu olduğunu belirterek etrafındakileri harekete geçirebilmekteydi. 1993 yılından itibaren milis çalışmaları içerisinde yer alır ve gerillaya her türlü desteği sunar. Bununla yetinmez O. Sömürgecilere karşı olan kinini bizzat gerilla yoldaşlarıyla birlikte eylemlere katılarak silahının namlusundan kusar. TC'nin ajanlarına ölümcül darbeler vurur. Cesur ve zorlu süreçlerin insanıdır. Her görevinde yoldaşlarından daha fazla iş yapma azmiyle doludur. Bu anlamda fedakarlığın da sembolüydü.

Ulusal kurtuluş savaşının giderek gelişmesiyle, sömürgeci TC de köyler üzerinde varolan baskılarını daha da arttırır. Amaç, yurtsever olan köy halkını mücadeleden kopartarak etkisizleştirme ve teslim almaktadır. Bunun farkında olan Çiya heval, kendisi bu oyuna gelmediği, gibi köy halkını da etkileyerek direnmeden yana tavrın oluşmasında büyük rol oynar. Bu tavrını da parti talimat verip Güney'e göç edilmesi gerektiğini belirtene kadar sürdürür.

Göç ederek gelip yerleştiği Etruş kampında da sorumluluk bilinciyle hareket eden Çiya heval, semt yönetiminde yer alır. Buradaki çalışmaları boyunca, halkın tüm sorunlarına çözüm olma, halka moral vererek savaş ruhunun kitlelerde yer edinmesinde önemli çaba sarfeder. O'nun bu yaklaşımı; göçü yaşayan Etruş'daki halkımızda birliği ve mücadeleye olan bağlılığı daha da geliştirmiştir. Mütevazi ve fedakar tavırlarını burada da sergileyen Çiya heval, kısa sürede kendini halka kabul ettirir. Sayılan-sevilen bir konuma ulaşır. Yaşama olan büyük tutkusu, halkı da yeni yaşama, yeni bağımsız ve özgür yaşama karşı olan tutkusunu pekiştirerek güçlendirmiştir.

Nitekim savaşın önemli noktalarından biri olan tepe pratiğinde, O'nun bu devrimci özelliği, kendi milis takımındaki arkadaşlara büyük bir moral ve güç olmuştur.

Bütün yaşamı boyunca, özgür bir ülke, özgür bir halk ve yaşam için tüm enerjisini sarf eder Çiya heval. Büyük bir tutkuyla bağlı olduğu, Parti Önderliği'ne, parti ve şehitlerine en anlamlı cevabı kanının son damlasına kadar, halkımızın düşmanlarına karşı verdiği savaşta birkez daha kanıtlayarak, gerçek bir yurtseverliğin, gerçek milisliğin ve devrimci yaşamın nasılına en anlamlı cevap oldu.

Çiya heval, 18 Eylül 1995'te sömürgeci TC'nin desteğinde operasyona çıkmak isteyen işbirlikçi güçlerle sabahtan başlayan ve akşama kadar devam eden çatışmada kahramanca savaşarak şehit düştü. Her türlü teknik silahlarla savaşı dengesiz yürüten hain takımı karşısında, kararlı bir savaş yürüten arkadaşlar, onlarca kayıp verdirterek geri çekilmek zorunda bırakmıştı. Bu da şunu çok net olarak gösteriyor ki; bağımsızlık ve özgürlüğe susamış halkımızın yiğit evlatları karşısında hiçbir güç dayanamaz. Çiya hevalin de içinde bulunduğu arkadaş yapısı bu savaşta tüm emperyalist, sömürgeci ve gerici güçlere karşı da savaştı ve doğru yoldaşıyla halaya koşar gibi ölümün üzerine yürüdü.

Sizlere söz veriyoruz k; özlem duyduğunuz, bağımsız ve özgür Kürdistan'ı mutlaka yaratacağız. Halkımızın gerçek demokratik bir toplumu yaratana kadar, bize emanet ettiğiniz bayrağı, daima en yükseklerde dalgalandıracağız. Şahadetiniz bizi sürekli aydınlatan bir meşale olacaktır!

Mücadele arkadaşları

İngiltere'de İşçi Partisi iktidarı ve yeni dönem

Kani Yılmaz

Britanya'da -İngiltere, İskoçya, Galler, Kuzey İrlanda-, 1 Mayıs 1997 tarihinde yapılan genel seçimleri, İşçi Partisi çok açık bir farkla kazandı. Muhafazakar Parti'nin 18 yıllık iktidarına son verdi ve kuruluşundan (1900) bugüne kadar, parlamentodaki en yüksek sandalye sayısına ulaştı.

Tony Blair önderliğindeki İşçi Partisi seçimlere; "*Yeni İşçi Partisi*" ve "*İngiltere daha iyisine layıktır*" sloganları ile girdi. Kuruluşundan bugüne kadar parti üzerinde etkili olan, sendikaların etkisini sınırladı, merkezde olduğunu ısrarla vurguladı. Partinin *"sol"* kanat milletvekillerinin hiçbirine yönetimde yer vermedi. Liderinin genç oluşunu değerlendirerek gençlerin merkezde olduklarını belirterek orta sınıfların oylarını aldı. İçeride eğitim ve sağlık, dışarıda etkili dış politika ve insan hakları konularını öne çıkardı ve kendilerininin de beklediklerinin üstünde bir başarı elde ettiler.

İşçi Partisi'nin başarısında; sistemin kendini yenileme ihtiyacını, halkın değişim istemini, medya devlerinin açık desteğini ve rakibi Muhafazakar Parti içinde, arkası kesilmeyen skandalların etkisini de, altını çizerek belirtmek gerekiyor.

İngiltere'nin tarihi, bir sömürgecilik tarihidir. AB üyesi İngiltere, nükleer gücü, BP ve Shell gibi uluslararası dev tekelleri ve güvenlik konseyinin veto hakkı olan beş daimi üyesinden biri olarak, günümüzde de, dünya politikasının belirlenmesinde önemli bir ağırlığa sahiptir. Ancak üzerinde güneşin batmadığı imparatorluk artık çok gerilerde kalmıştır. Ekonomik gücü ile, AB içinde Almanya ile rekabet edememektedir. Avrupa'da refah düzeyi sıralamasında 14'ncü sıraya düşmüştür. Sadece Avusturalya, Kanada değil, Singapur'un dahi gerisindedir. Kapısında çözümlenmemiş olarak duran Kuzey İrlanda sorunu ve İRA'nın eylemleri kendisini zorlamaktadır. Son dönemlerde İskoçya'dan da, daha fazla hak ve yerel parlamento istekleri geliyor.

Yaşam düzeyi sürekli düşen İngiltere'de; kraliçeye ve harcamalarına karşı tepkiler artmakta, yabancıların sosyal hakları ellerinden alınmakta ve ırkçılık günden güne yaygınlaşmaktadır.

Söz düzeyinde çokça kullanılan, "*Demokrasinin beşiği ve insan haklarının savunucusu İngiltere*" propagandası, büyük bir yalandan başka bir şey değil. İngiltere eksiksiz bir toplumsal çürümeyi yaşıyor. Aile parçalanmış, yeni neslin kişiliğini sokak ve uyuşturucu biçimlendiriyor. O kadar ki, uyuşturucu ilkokullara girmiş durumdadır. Mevcut yapısı ile İngiltere bir polis devleti görüntüsü veriyor. Özel hayat izleniyor. Sokak ve caddeler, metro ve meydanlar kameralarla sürekli kontrol ediliyor. Cezaevleri tıklım tıklım. Her şeyi MIS ve MIL'in idare ettiği konusunda yaygın bir kanı hakimdir. İnsan hakları sloganı yüceltilmekte, ama insan adeta yerle bir edilmektedir. Hiçbir insanlık değerine saygı kalmamıştır. Tam bir tüketim çılgınlığı ve çıkarlar uğruna, her şeyin mübah sayıldığı bir anlayış yerleşmiştir.

İşte İşçi Partisi bu koşullarda, kimi için büyük umut ve beklentilerle, kimileri için "*muhafazakarla farkları yoktur*" yaklaşımı altında iktidara geldi.

Yine Tony Blair'in zaferinin; Avrupa'da yeni rüzgarlar estireceğine ve 2000'li yıllarda Avrupa'nın sosyal demokrat ve *"sosyalist"* partiler tarafından yönetileceğine inanılıyor. Bu konuda iyimser görüşler ileri sürülüyor.

İç politika

İşçi Partisi iktidarının iç politika önceliklerini; AB'de para birliğine katılmamak, en azından sürüncemede bırakmak, Almanya ile yarışamayacak durumdaki ekonomisinde korumacı davranmak, ama politik ve uluslararası konularda, AB içinde daha inisiyatifli olmak. Eğitim ve sağlık gibi, kitleleri memnun edecek konularda önemli adımlar atmak ve Kuzey İrlanda sorununda, kesin çözüm olmasa da önceleri yumuşama ve ardından bir diyalog süreci başlatmak gibi konular alıyor.

Avrupa Birliği ile ilişkilerde, önceki iktidarın aksine, yeni hükümetin daha yoğun ilişkiler içinde olacağı yönünde ilk açıklamalar dışişleri bakanından geldi. Avrupa başkentlerinde de beklenti bu yönde. Nitekim seçim öncesi, pek çok Avrupalı lider, İşçi Partisi'nin iktidarını tercih ettiklerini açıklamışlardı.

Ancak, Kuzey İrlanda konusunda işleri o kadar kolay değil.

Sorun çok eskiye dayanıyor. İrlanda'nın sömürgeleştirilmesi ve IRA'nın direnişi, geride çok kanlı bir tarih bırakmış durumda. Bazı ateşkes denemeleri ve sürekli yapılan siyasi çözüm çağrıları sonuç vermedi. Seçimler öncesi, IRA'nın yaygınlaştırdığı bombalama eylemleri ile, Kuzey İrlanda yine gündemde en önemli yeri tutuyor. Ancak mesele sadece IRA ve hükümetle sınırlı değil. İrlanda'daki protestan kitle ve partiler ile tutucu İngiliz çevrelerinin de ikna edilmesi gerekiyor.

IRA'nın siyasi kanada -Sinn Fein- parlamentoya iki üye soktu. Bunlar partinin bir ve iki numarasıdır. Ancak sandalyeleri boş kalacak. Çünkü geleneksel yemin töreninde, kraliçeye bağlılık andını reddediyorlar ve sadece milletvekillerine tahsis edilen ofisleri kullanacaklar.

Her şeye ve yaygın güvensizliğe rağmen, İşçi Partisi iktidarında önemli adımlar atılması bekleniyor. Özellikle ABD'nin ağırlık koyacağı ve kendisi de İrlanda kökenli olan Clington'un bizzat devreye girmesi bekleniyor. Bir süre sonra gerçekleşeceği açıklanan, Clington'un Londra ziyareti de bu anlamda değerlendiriliyor.

"*Yeni İşçi Partisi, Yeni İngiltere*" sloganı ile iktidara gelen İşçi Partisi, içerde daha pekçok sorunla boğuşmak durumunda.

Bunların başında da, ağır gelenekler ve oldukça tutuculaşan devlet aygıtı geliyor. Kalitesi düşen ve sınıflar ayırımını dışa vuran eğitim, yaygınlaşan işsizlik, parası olmayanları hastahane kapılarında süründüren sağlık sistemi, Avrupa ile çelişen hukuk sistemi, ceza yasaları, hızla tırmanan suç grafiği ve ırkçılık. Yabancıların kısılan sosyal hakları ve iade edilen bir Cezayirli'nin işkence ile öldürülmesinden sonra, sert tartışmalara yol açan iltica ve yurtdışı etme uygulamaları, aşılması beklenen iç sorunlar olarak *"sol"* hükümetin önünde duruyor.

İşçi Partisi ve insan hakları

İşçi Partisi hükümetinin en iddialı olduğunu söylediği ve beklentilerin en fazla olduğu konu insan haklarıdır.

İngiltere'nin yazılı bir anayasası yok.

İnsan haklarını; gelenekler, parlamento ve mahkemelerin karar ve içtihatları belirliyor. AB içinde en çok ihlal eden olsa da, AB uygulamaları da kendisini etkiliyor.

Ancak İngiltere'nin bu konuda sicili çok bozuk ve çok ağır eleştirilere muhatap oluyor.

Gizli silah satışlarından örtülü operasyonlara, en kanlı diktatörlüklerin desteklenmesinden ulusal kurtuluş mücadelelerine karşı aldığı tutuma kadar, pekçok uygulamada, İngiltere'nin tavrı tam bir insan hakları karşıtlığıdır. Muhafazakar iktidarlar ve en çok da Tatcher dönemi uygulamaları ayyuka çıkmış durumdadır. Sömürgeci tarihi ve dünyanın sayılı silah satıcılarından olması, bu karşıtlığını sürekli besliyor.

"Yeni hükümet, Kürt sorununa ilgisiz kalmayacağını söylüyor. Ancak ilginin rengi açıklanmıyor. Geçmiş politakalardan, hangi noktalarda ayrı düşündükleri belli değildir. Uzun bir tarihi geçmişi olan ve özellikle büyük ölçüde istihbarata dayanan Ortadoğu diplomasisinin, bugünden yarına değişeceğini sanmak aldatıcıdır."

Özellikle Shell'in, son olarak Nijerya'daki askeri darbeyi destekleyip finanse etmesi ve geniş petrol imtiyazları alarak, paramiliter çeteler oluşturup devlet içinde devlet gibi davranması, İngiltere'nin insan haklarına yaklaşımının ölçüsü olarak gösteriliyor.

Sabıkalı geçmişe rağmen, umut beslenen yeni hükümet daha ilk haftasında, en ciddi açıklamaları bu konuda yaptı. Yeni içişleri bakanı -ama daha çok dışişleri bakanı-, Robin Cook; insan haklarında duyarlı olacaklarını, devletlerarası silah satışlarının kamuoyuna yansımasını engelleyen yasaları kaldıracaklarını ve içeride-dışarıda insan hakları ihlallerine sessiz kalmayacaklarını açıkladılar.

Çıkarlar ölçüleri belirlese de ve geçmişte örneğin "*dışilişkiler ayrı, insan hakları ayrı şeylerdir*" yaklaşımı devlete egemen olsa da; İşçi Partisi'nin üzerine gideceği konuların başında insan haklarının geleceği konusunda, genel bir görüş birliği olduğunu da ekleyelim.

Aslında bu alandaki tutumu belki de önemli ölçüde, İşçi Partisi'nin geleceğini belirleyecektir. Ayrıca İşçi Partisi, güçlü bir sandalye sayısı ile hükümet olsa da; insan hakları konusunda hassas ve iç muhalif olarak değerlendirilen milletvekili sayısı az değil ve bunları susturmak pek kolay değil.

Yeni hükümet,
TC ve Kıbrıs sorunu

Hemen hemen bütün çevreler, yeni hükümetin TC'yi zorlayacağı konusunda hemfikir.

İngiltere'de yoğun bir Kıbrıslı Rum seçmen kitlesi var ve oylarını İşçi Partisi'ne verdiler. İlerici bazı kesimler dışında Türkiyeli ve Kıbrıslı Türkler ise, Muhafazakar Parti'nin yanında yer aldılar. İşçi Partisi kurmayları ve özellikle de dışişleri bakanı seçimler öncesi; TC'nin insan hakları ihlallerini ve Kürt sorunundaki imhacı pratiğini sert sözlerle eleştirdiler. Kıbrıs konusundaki açıklamaları daha sert ve kesin ifadeler içeriyordu. TC ordusunun Kıbrıs'ta işgal gücü olduğunu ve çıkması gerektiğini savundular. Ayrıca çözüm olsun olmasın, Kıbrıs'ın AB'ye alınmasından yana olduklarını belirttiler.

Bu nedenden olsa gerek ki, TC seçimlerde bir CHP heyetini Londra'ya gönderdi ve parti yönetimi ile ilişki geliştirmeye çalışıldı.

Devletlerarası ilişkilerde seçim konuşmaları pek belirleyici olmasa da ve TC, İngiltere'nin müttefiki ve silah alıcısı konumunda bulunsa da, en azından yeni hükümet, TC için sancılı bir süreç başlatacağa benziyor. Örneğin, Ayrıca TC'nin Gümrük Birliği'ne alınmasında, İngiltere'nin ve AP'deki sosyalist grubun lideri İşçi Parti'li Pauline Green'in katkısını, ama şimdi sık dile getirdikleri hayal kırıklığı ve aldatılmışlık duygusunu da sözünü ettiğimiz sancılı süreç beklentisine eklemek gerekir.

Genelde Avrupa'da itibarı çok aşınan, geleceği istikrarsız görülen ve İngiltere'ye giren uyuşturucunun % 80'inin kaynağı olarak gösterilen TC'ye karşı; Kürt dostu, Rum yanlısı ve insan hakları savunucusu çok sayıda lord ve milletvekili de aktif olmakla kalmayacaklar, sonuç alıcı, teşhir ve yaptırım içeren daha etkili bir çaba içinde olacaklar.

Özcesi TC, istisnasız her konuda destek gördüğü İngiltere'den eskisi gibi destek alamayacak ve ciddi zorluklarla karşı karşıya kalacaktır.

Kürt sorunu ve
İşçi Partisi hükümeti

İngiltere'nin Kürt sorunu ile ilişkisi ve ilgisi, çok eskilere dayanıyor. Kürdistan'ın sömürgeleştirilmesinde ve pekçok isyanın bastırılmasında İngiltere'nin önemli bir yeri vardır. Örneğin, Şeyh Ubeydullah hareketinin bastırılmasında, Lozan görüşmeleri ve Musul konusunda Sevr ile düzenlenen hakların yok sayılmasında İngiltere etkili olmuştur. Ortadoğu'da petrol üzerindeki ağırlığı ve çıkarları ile çakışan, mevcut statükonun devamını en çok isteyen devlet İngiltere olmuştur.

Bugünkü Güney Kürdistan'ın, statüsüz ve istikrarsız tutulmasında, Kürt parti ağalarının yanısıra, ABD ve TC ile birlikte, baş sorumlu İngiltere'dir.

Kuzey Kürdistan'da PKK öncülüğünde yükselen özgürlük mücadelesine karşı tutumu da, tarihteki gibidir. İngiltere, Avrupa Birliği'nden gelen siyasi çözüm çağrılarından ve TC'ye sürekli olarak siyasi, diplomatik ve askeri destek vermiştir. İngiltere bunlarla da yetinmemiş; mücadeleyi terörize etmeye, komplo ve tutuklamalarla yıpratmaya çalışmış, muhafazakar iktidarlar döneminde, sürekli Kürt katliamcılarının arkasında durmuştur. Bir farkı daha belirtmek lazım, İngiltere düşmanlık yapar, ama bunu asla yüksek sesle söylemez, oldukça sinsi davranır. PKK'ye karşı tutumu tamamen böyledir. Mesela Avrupa'da, Kürdistan'daki vahşete en duyarsız basın, İngiliz'lerindir.

İngiliz politikasının Ortadoğu tutumu, kendisi AB üyesi olduğu halde, sürekli ABD ile ittifak içinde yürütülmüştür.

Şimdi yeni hükümet, Kürt sorununa ilgisiz kalmayacağını söylüyor. Ancak ilginin rengi açıklanmıyor. Geçmiş politakalardan, hangi noktalarda ayrı düşündükleri belli değildir. Uzun bir tarihi geçmişi olan ve özellikle büyük ölçüde istihbarata dayanan Ortadoğu diplomasisinin, bugünden yarına değişeceğini sanmak aldatıcıdır. Ancak mevcut gelişmeler, Kürt uyanışı ve gücünün geldiği düzey karşısında, eski stratejilerin değişmeyeceğini sanmak da, o düzeyde yanıltıcı olacaktır. Bu söylediklerimizin sonucu olarak; ciddi değişim değil, ama belli bir üslup değişikiliği beklemek herhalde en doğrusu olur.

Ancak bu kötü tabloya rağmen, özgürlük mücadelesi açısından İngiltere'de güçlü bir etkinlik zemini olduğunu ve yeni hükümetle birlikte bunun olanaklarının daha iyi değerlendirilebileceğini belirtmek gerekir.

İngiltere'de Kürt sorununa ilgi duyan, tek tek veya gruplar halinde Kürdistan'a gidip gelen lord, parlamenter, sanatçı, hukukçu, sendikacı ve çeşitli aydınların sayısı, son yıllarda oldukça arttı. Çok sayıda dayanışma grubu oluştu. Faal dostlar çoğaldı ve etkinlikleri ses getirmeye başladı.

Sadece Londra'da kümelenmiş olsalar da, İngiltere'deki Kürdistanlıların ezici çoğunluğu, özgürlük mücadelesinde kenetlendi. Türkiye ilerici ve demokratlarla da gelişkin ilişkiler var.

Bütün bunlar, yeni hükümetle birlikte, geçmişe oranla daha kapsamlı ve sonuç alıcı politik-diplomatik faaliyeti mümkün kılıyor. Dostları daha organize şekilde harekete geçirmek ve hatta güçlü bir lobi yaratmak, muhafazakarların dönemine göre, şimdi daha olanaklıdır. Basına ulaşmak, Kürdistan ve özgürlük mücadelesi gerçeğini ve TC'nin vahşet pratiğini daha fazla yansıtıp, kamuoyuna maletmek daha da imkan dahilindedir.

Önemli olan, bilinçli ve planlı bir çaba içinde olmak ve İşçi Partisi hükümetinin verdiği ve kendisini bağlayan sözlerini uygulamaya sokması için bir baskı gücüne ulaşabilmektir.

İşçi Partisi, belki önemli adımlar atmaz, ama olumlu bir zemin sunabilir. TC'nin Güney Kürdistan'a girişi üzerine yapılan 14 Mayıs açıklamasının olumlu olduğunu da belirtelim.

....

İdeolojik olarak kendisini geçmişinden tamamen koparan, liberal ve pragmatik bir çehre alan İngiliz İşçi Partisi, iddialı ve programını gerçekleşmede rahat olabileceği, rakibini adeta ezen bir çoğunlukla iktidara geldi.

İktidara, partinin ağır topları olarak adlandırılan; Tony Blair, Dışişleri Bakanı Robin Cook, Genel Başkan Yardımcısı John Prescott ve Maliye Bakanı Gordon Brown yön verecekler. Ciddi sorunlarla uğraşma kadar, verdikleri sözler ile, beklentilerin ağırlığı ve baskısı altında olacaklar. Ancak iç destek kadar, geniş bir dış desteğin avantajına da sahip durumdalar.

İşçi Partisi'in iktidarı için, Sinn Fein yetkilileri olumlu ve umutlu açıklamalar yapıyorlar. Tony Blair'in ilk olarak İrlanda Başkanı ile görüşmesi de, umutları güçlendiren bir adım olarak değerlendirildi.

İşçi Partisi'nin başarısının dış yankıları da önemliydi. Özellikle başta Alman SPD'si olmak üzere, Avrupalı sosyal demokrat ve *"sosyalist"* partiler kendilerinin de kamçılanacağını ve İngiltere'nin kendi seçmenlerini de etkileyeceğini söylüyorlar.

Uzun bir aradan sonra iktidara gelmenin ve 18 yıllık muhafazakar iktidar bürokrasisini aşmanın zorlukları olsa da, İngiltere'nin *"gölge kabine"* geleneği, İşçi Partisi'ni rahatlatan bir unsur olarak sayılıyor.

İngiltere için önemli bir olay olarak görülen, İşçi Partisi iktidarının gelişi kuşkusuz ciddi bir gelişmedir, fakat esas olan yapacaklarıdır. Şimdi herkes İşçi Partisi'nin icraatlarını bekliyor.

Baştarafı 1. sayfada

Sömürgecilik ve tarihimizi zehirleyen ihanet damarı kesiliyor!

(14 Mayıs Güney Kürdistan operasyonu, Kürt işbirlikçiliği ve devrimci yurtsever görevlerimiz)

PKK Genel Başkanı Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor

14 Mayıs'ta Güney Kürdistan'a yönelik olarak girişilen işgal, Kürdistan genelinde varolan birçok operasyona benzer yönleri olmakla birlikte, kendine özgü nedenleri ve sonuçları olabilecek önemli bir anlama da sahiptir.

Güney Kürdistan işgali uzun bir süreden bu yana hazırlanmakla birlikte, düşman operasyona tereddütlü başladı. Mevcut işgal, gerek Kürdistani, gerek bölgesel gelişmelerle birlikte sonuçları belirlemeye çalışılacak olan, oldukça kapsamlı; dar amaç olarak önüne koyduğu PKK'yi tasfiye etmenin de ötesinde, birçok genel siyasi sonucu almaktan da çekinmeyecektir. İşgal hem Kürdistan'ın iç dengelerini, hem de bölge dengelerini zorlamayı beraberinde getirmeye aday birçok özelliği bağrında taşımaktadır.

Operasyonun altyapısını değerlendirmeye çalışırken, yakın süreç içinde yürütülen diplomatik, siyasi ve askeri çalışmalara bakmak gerekiyor: Hiç şüphesiz, bunların başında ABD ve İsrail ile birlikte geliştirilen ortaklık ilişkileri gelmektedir. 1995'teki kapsamlı operasyonun istendiği gibi sonuç vermemesi ve bizim dayattığımız devrimi Güney'e taşırma çabaları, yine Güney'in iki işbirlikçi gücünün kendi aralarındaki çatışmaları, boşa çıkarılan Dublin görüşme sürecinden sonra başlayan Ankara görüşmeleri; KDP'nin Irak'tan yararlanarak Erbil'i alması, alışılageldiği gibi düşmanları ile birleşerek hedeflerinde sonuca gitme taktiğini uygulaması, en son olarak da bu haince tarzını Güney Kürdistan'daki genel devrimci gelişmeye ve özelde de PKK'nin yürüttüğü siyasi ve askeri çalışmalara karşı da kullanmak istemesi; gelinen aşamada kapsamlı değerlendirmelere tabi tutulması gereken ana çizgiler olmaktadır.

TC'nin resmi ağızlarının söylediği gibi, bu işgal ve istila bir davetiyeyle gerçekleştiriliyor. İşbirlikçilerin yıllardır alışageldikleri bu yöntemi sıkıştıkları anda kullanmaktan çekinmedikleri iyi bilinmektedir. Burada önemli olan bu işgali boşa çıkarmanın mümkün olup olmadığıdır.

Yüzyıllardan beri, aile ve aşiret olarak düşmanlarına karşı, bölgenin en etkili düşman devletine başvurup yardım isteyerek kendi soyundan hasmını ezme taktiği deniliyor buna. İşbirlikçi Kürt ağa, bey ve şeyhleri bunu hep denediler ve güçlerini korumalarının altında bu politika yatar. Bu, bir işbirlikçi politikadır. Yine Kürt iç çatışmalarının en temel nedeni de budur. Kürdistan'a yönelik sömürgeciliği kim becerikli bir biçimde iyi uygularsa, bunlar ona ulaşmışlardır. Onların desteğini sağlar sağlamaz, ister yurtsever yanları ağır olsun, ister kendileri gibi olsun, dar aile çıkarları nedeniyle mutlaka ezmişlerdir. İşte bu, adeta Kürdistan'daki ezeli bir çatışma kanununu ifade ediyor. Düşmanını bu kadar imdada çağırırsan, onu halka ve karşındaki her türlü güce saldırtırsan, bu kavga bitmez tükenmez bir duruma gelir. Adına ister KDP, ister sülale denilsin, bugün işbirlikçi oluşum bir kez daha bu gücü imdada çağırmakta ve aynı klasik taktiği yürütmekte ve sonuç alacağına da inanmaktadır.

Düşmanın büyük gücünü esas alıyor. Bununla birlikte karşısındakilerin zayıf durumundan cesaret alıyor. Hep denedi ve başardı, bir kez daha deneyip başaracağını sanıyor. Bu konuda işbirlikçi politikanın -adına politika denilirseen usta elemanıdırlar. Bunlar devletlerin denge hesaplarını, hangi devletle ne kadar iğrenç kişisel, ailesel ve zümresel çıkarlarını yürütebileceklerini düşünürler ve büyük bir dirayet ve ustalıkla bunu becerirler. Karşısındakilerin zaaflarını çok iyi bilirler; halkın zayıflıklarını, yurtsever örgütlerin ve kişilerin zayıflıklarını ustaca değerlendirip boşa çıkarmakta üstlerine yoktur.

Bu güçler uzun bir süredir PKK'ye karşı tereddütlü bir konumdaydılar. Bunun asıl nedeni ise, şimdiye kadar hep başardıklarını bize karşı da başarmalarının biraz zor olacağını düşünmeleridir. Gerek Kürdistan içinde sağladığımız devrimsel, siyasi ve askeri gelişmeler ve gerekse bölgede onların kullanmak durumunda oldukları devlet bağlantılarını yakalamamız ve onları eskisi gibi dilediklerince Kürdistan halkına karşı kullanamayacakları bir biçime tabi tutmamız, onları ikircikliğe itmiştir. Yoksa bunlar anında saldırmak için her şeylerini ortaya koyarlardı. Hâlâ yer yer varolan tereddütleri de bu nedenledir. Fakat giderek sıkışan durumları, halkın hızla kendi etkilerinden kurtulması, uluslararası koşulların pek istedikleri gibi olmaması ve özellikle TC'nin oldukça sıkışan durumu, onları birbirlerine muhtaç etmiştir. Ortak "PKK belası"nı bir an önce ortadan kaldırmanın hayati çıkarları olduğunu idrak etmişlerdir.

Burada öyle kapsamlı, uzun vadeli bir politikadan ziyade, telaşlı iki gücün durumlarını kurtarmak için her türlü ilkesizliği, ihaneti ve işbirlikçiliği içeren bir birlikteliğe kendilerini zorunlu görme durumları söz konusudur. En dar ve en özgün amaçları, bir an önce PKK'yi bitirmektir. Aralarında mutlaka çelişkiler vardır. Ama onlar için önemli olan bu çelişkiler ve yarının ne olacağı değil, şu andır. En hayati tehlike, onlar için bugünkü PKK'dir. Bu operasyon böyle başlatmalarının en makul tarifi de bundan başka bir şey değildir. Eğer durumu kurtarırlarsa, ister birbirleriyle çelişsinler, ister birlikte götürsünler, geleceğe ilişkin sonuçlar o kadar önemli değildir.

Kürdistan içinde bu tür operasyonlara davetiye çıkaran Kürt işbirlikçiliği, klasik-tarihsel Kürt ihanetçi politikasını sözümona büyük bir ustalıkla olduğu kadar, büyük bir telaş ve tedirginlikle uygulamaya kalkışıyor. Yaşamını bunda görüyor. "PKK'yi bastırırsam yaşarım, bastıramazsam, her şey elimden gider" inancı içindedir. Ve kendilerine göre doğru olan da budur.

PKK'nin Kuzey ve Güney'de artan yükselişi eğer durdurulamazsa, tarihi işbirlikçi-ihanet eğilimi en ölümcül darbeyi bir daha dirilmemecesine yiyecektir. Tehlike bu anlamda çarpıcıdır. Onlar da bu duyarlılığı yakalamıştır. Son bir şansları olduğunu bilerek ve adeta yılana sarılırcasına bunu kullanacaklardır. Eğer başarırlarsa, şüphesiz gerçekleşecek olan **işbirlikçiliğin yeni bir aşaması**dır.

Bir hareketli denge alanı: Ortadoğu

Muhtemelen Güney Kürdistan'ı TC'nin etkisine sokmak kadar, bölge halklarının çıkarlarına oldukça aykırı bir Kürdistan statüsü ortaya çıkarılmak istenecektir. Bu operasyon bir nevi Türk-İsrail ortaklığıyla yürütüldüğüne ve yine ABD önemli bir destek sunduğu göre, demek ki bu, bölge halklarının kolay kabul edemeyecekleri yapay bir Kürt oluşumuna yol açacaktır. Çok bağımlı, kukla bir Kürt oluşumu gelişme sağlayabilir. Çok tehlikeli bir oyun olmakla birlikte, mevcut müttefiklerine bakılırsa, bu pek yabana atılmaması gereken bir gelişme olarak görülebilir. İşbirlikçilik açısından bu birinci ihtimaldir.

İkinci bir ihtimal ise; "işim seninle bitti, PKK sorununu haletti̇k, sen geri çekil, bölgedeki güç dengesine göre seninle fazla ilerleyemem" yaklaşımıyla bilinen klasik sömürgeci güçlerle dar bir otonomi çerçevesinde yine kendisini yaşatmak istemesidir. Örneğin, Irak rejimiyle işbirliğini tekrar geliştirebilir. Kısmen, hatta tamamen Türkiye'nin de onayını alır. Bu bilinen geleneksel çerçeveyi bunlarla kurtarmak isteyebilir. Daha çok Irak'la ilişkilerini geliştirerek ve Türkiye'yi de "PKK belası oraya girmesin" koşuluna bağlayarak, 1970'lerdeki otonomiyi kurmayı deneyebilir.

Bununla diğer işbirlikçilerin ittifakı olacak mı? YNK ne kadar razı olur? Yürütülmekte olan görüşmeler söz konusudur. Bunlara ortaklaşa bir otonomiyi mi verecekler, yoksa YNK umduğunu bulamayacak mı? Sanırım şu anda Ankara zirvesi dedikleri toplantılarda en çok kararlaştırılmak istenen husus da budur. Şimdiye kadar pek uzlaşamadıkları ortaya çıktı. Bundan sonra da uzlaşmaları zor görünmektedir. Bu ciddi bir çelişkidir. PKK korkusu ve bölge devletlerinin çelişkileri her ne kadar bunları çelişkilerini aşmaya zorluyorsa da, yine ABD ve Türkiye geçici de olsa uzlaşmayı dayatıyorsa da, bunun çok istikrarsız olduğu ve her an bilinen çatışmaları bağrında taşıyacağı açıktır. Ama hepsinin ufkunda PKK'nin silinmesi düşüncesi vardır ve bu önemlidir.

Bütün işbirlikçilerin, hatta sömürgeci devletlerin tedirginlikleri, PKK'nin ileride kendileri için tehlikeli olabileceği ve bundan dolayı törpülenmesi gerektiğidir. Elbette, buna ABD de dahildir. Ama çelişkileri çok yoğun olduğu için, bunda tam uzlaşamıyorlar. Bu açıdan PKK'nin tam tasfiyesi hepsi için ortak bir karar olamaz. Yine işbirlikçilerin uzlaşması da, çelişkili durumlarından dolayı gerçekleştirilemez. ABD'nin istediğini İran ve Irak isteyemez, Suriye kabul etmez. Bu nedenle hepsinin ittifakını öngören bir çözüm pek mümkün gözükmüyor.

İşte, tam da bu nedenle KDP'nin çok dar bir tarihi kesiti dikkate alıp, tıpkı Erbil'de yaptığı gibi, fırsattan istifade ederek "acaba birkaç ay içinde PKK'nin işini bitirebilir miyim, bitirmez miyim?" sorusuna girişmesiyle bu çelişkilerin fazla çözümlenemeyeceği, buna fazla güvenilemeyeceği söylenebilir. Dolayısıyla KDP fırsatlardan istifade ederek sonuç almanın doğru olacağı gibi bir yaklaşıma dayanıyor. "Ne olur ne olmaz, benim tabanım daralıyor, maskem düşüyor, teşhir ediliyorum" diyor.

Özellikle PKK'nin yoğun siyasi faaliyeti Güney halkımızda büyük yankı buluyor. Gerilla gelişiyor. Elbette ki, bunları kendisi için öldürücü görüyor KDP. Ve "madem TC adım atmak istiyor, haydi sonuna kadar birlikte olayım" yaklaşımı sergileniyor. Bundan dolayı operasyonun büyüklüğü anlaşılırdır. Çünkü bu sefer de önlenemezse, klasik işbirlikçilik tasfiye olacaktır. Eğer TC bastıramazsa, askeri olarak da PKK'nin gücünü artık kabul etmek zorunda kalacak ve siyasi çözümden başka yolunun olmadığı görülecektir. Dolayısıyla ister dönüşme temelinde zorlansın, ister tasfiye olsun, işbirlikçilik kendi içindeki tehlikeli sonucu yaşamamak için bu son hamleyi mutlaka yapacaktır. TC de PKK'yi bir askeri güç olarak görmemek için mutlaka bir adım atacaktır. Operasyonun en önemli siyasi amacı budur. İç çelişkileri ne kadar yoğun olursa olsun, dünya ne kadar anlamlı bulmasa da, başka çaresi yoktur.

ABD açısından da yükselen bir PKK Ortadoğu'daki hesapları için hiç beklenmedik bir durumdur. Bağımsızlık ve özgürlük çizgisine bağlı, bölge halklarına devrimi dayatan ve bölgedeki ittifak sistemini devrim temelinde götüren bir PKK kendisi için oldukça riskli ve tehlikelidir. ABD'nin ikide bir "Türkiye'yi sonuna kadar destekliyorum" demesi de, bu nedenledir. Gerek ideolojik, gerekse yöntem olarak, PKK'yi bütün Ortadoğu'daki hesapları için "korkunç bir tehlike" olarak görüyor. Dolayısıyla en gözükara saldırıların arkasında olması da anlaşılırdır.

Buna karşılık, İran neden yoğun bir desteği geliştirmiyor? Çünkü ideolojik-politik hesapları söz konusu. PKK'nin ideolojik ve bağımsız gerçeğinden dolayı oldukça temkinli olmaya ve iki tarafın da zayıf düşmesini bekleyerek, İslami çözümünü esas almaya önem veriyor. Bu, İran'ın geleneksel tavrıdır. İslami hareket Şahla İran solcularını çatıştırdı; ikisini de zayıf düşürdükten sonra iktidarını geliştirip pekiştirdi. Burada da aynı taktiği izleyecektir. İki tarafı da çatıştıracak, iki tarafla da ilişki kuracak ve bu taktik yaklaşımla güçlenerek çıkmayı esas alacaktır. Elbette, bir taraf kendisi için çok tehlikeli olursa, diğer tarafla ittifak yapacaktır.

Arapların tavrında da benzer bir durum söz konusudur. Esas tavırları şovenizm olmakla birlikte, gerçekler artık o kadar zorluyor ki, emperyalizmle uzlaşma her şeyi ellerinden alabilir. Bunun yanında çıkarlarını daha az tehlikeye düşürecek bir Kürt tercihini yapmaları mümkündür. Dolayısıyla PKK'ye karşı biraz daha anlayışlı olmaları beklenebilir. Çünkü emperyalizm tamamen **bir İsrail modeli** dayatıyor. Araplar için de İsrail modeli en az tahammül edilecek bir modeldir. Dolayısıyla hem İran'ın, hem de Arap aleminin, PKK'yi istemeseler de, ikinci bir İsrail'in yaratılması karşısında dirsek teması içinde olmaları, en azından taktik amaçlı da olsa ilişkilere açık ve hatta bazı destek ve dayanışma türlerine girmeleri beklenebilir. Ama burada böyle hızlı ve çarpıcı bir desteği, Türkiye'nin işbirlikçilere yaptığı ve ABD'nin de İsrail'e yaptığı desteğe benzer bir desteği yakalamamız mümkün değildir. Daha çok birbirlerini zayıflatsınlar; eğer bu mümkün olmazsa kendileri için en az zararlı olanla dayanışma içinde olsunlar anlayışları söz konusudur. Zayıflatma politikası eğer onlara tekrar egemenlik yolu açacaksa, bu en iyisidir. Ama bu mümkün değilse ve bir taraf mutlaka kazanacaksa, o zaman tercihi kendileri için en ehven-i şer olan tarafa doğru yapacaklardır. Bunun için herkes gözetleme durumundadır. Yoğun değerlendirmeler, günlük raporlar, hesaplamalar var ve sonuçta bazı politikalar ortaya çıkacak.

Uluslararası alanı derinden ilgilendiren diplomatik ve politik hesaplamalar her geçen gün ağırlık kazanacak, değişiklikler olacaktır. Biri diğerinin yanında yer alırken, bir bakarsın ertesi gün daha farklı bir konuma geçmiştir. Bugünün düşmanı yarının dostudur, yarının dostu düşman olabilir. Böylesine hızlı değişiklikleri görmek ve buna hazır olmak politikanın gereğidir. Ortadoğu'da politikanın dili çelişkili, değişik yaklaşımları esas almayı zorunlu kılar. "Sonuna kadar dost" veya "sonuna kadar düşman" yaklaşımı fazla geçerli değildir.

TC ve işbirlikçiliğin olası beklentileri

Ancak bu demek değildir ki, ideolojide ilkesizliği yaşayalım. Hayır, ideolojide sonuna kadar ilkeli olmak temel tutumdur. Fakat politikada esnekliği de göz önüne getirmek, hem kendimiz için, hem rakiplerimiz ve düşmanlarımız, hem de dostlarımız için böyle davranmak büyük önem taşır.

O halde bütün bu kargaşa ve karmaşa içinde işbirlikçiliğin davetiyle gerçekleşen TC ve Kürdistan tarihinin belki de bu en büyük operasyonu eğer sonuca giderse, dar hedefi ne olur?

Hudutların temizlenmesi ve kısa bir süre içinde buralara KDP birliklerinin yerleştirilmesi. En pratik sonuç böyle olacaktır. Şüphesiz bu, TC'nin ordu birlikleriyle sıkı bir dayanışma içinde gerçekleşecektir. 1992'de öngördükleri gibi boydan boya karakollar inşa edeceklerdir. Hem Kuzey'de, hem Güney'de hudut hattının iki tarafında Güney Lübnan'dakine benzer geçilmez bir kale yaratmak isteyeceklerdir. Bu, müşterek askeri bir hedeftir.

İkinci bir adımda bunu siyasi olarak daha fazla Güney'e taşırmak isteyeceklerdir. İçine Türkmenleri de katarak, Erbil merkezli bir oluşumu, ABD'nin ve İsrail'in desteğini almış, onların askeri denetimi altında yeni bir model olarak geliştirmek isteyeceklerdir. Bu önemli bir olasılıktır ve Ankara zirvelerinde tartışılan budur.

Sorun biraz da Soran bölgesini, yani YNK'yi çekip çekmeme, onları da bu uzlaşmaya dahil edip etmeme ve onların bunu nasıl kabul edecekleri etrafında düğümleniyor. Uzlaşılabilir, uzlaşılamayabilir de. Bu yoğun görüşmeler operasyon sürecinde netleşecektir. İkinci ve en önemli siyasi adımı bu teşkil edecektir. Bu işbirlikçi Kürt oluşumu içinde Türkmenler gibi bazı işbirliklere de yer vermeye çalışılacaktır.

Üçüncü bir adım olarak, bütün Kürdistan'a, İran'a yayma gündeme gelecek; kesin böyle üçüncü önemli bir adımı ve aşamayı biraz uzun süreli olmakla birlikte gündeme getireceklerdir. Bu biraz da geleneksel Osmanlı politikasına yakın veya yakın süreçteki Özal politikasına dönüş anlamına geliyor. ABD uzun süreden beri bu seçeneği dayatıyor. Ve şimdi bu operasyonla ilk ciddi adımı da atıyor. İkinci adım da başarılırsa, sıra kesin olarak üçüncü adıma gelecek. Yani artık Türkiye'nin genel yapısı içine monte etmek, bu işbirlikçi modeli Kuzey'e taşırmak herhalde üzerinde en çok yoğunlaştıkları formül, politik seçenek olacaktır.

Mutlaka böyle olacaktır demiyoruz. Eğer birinci adım başarılır ve ikinci adımda da anlaşılırsa, kaçınılmaz olarak onu bütün Kürdistan'a taşırmak isteyeceklerdir. Doğu'ya, Kuzey'e, hatta Kürtler nerelerde iseler oralara taşırılacaktır. Tercih şöyle ya da böyle son derece işbirlikçi bir Kürt politikası olacak, Kürt cephesi kabul edilecektir. İsrail'e, ABD'ye ve Türkiye'ye bağımlı, hiçbir bağımsız ve özgür irade seçeneği olmayan bir oluşum yaratılacak ve bunun karşısında yer alanlar tasfiye edilmek istenecektir. Bunun en başında ise PKK gelmektedir. Daha sonra sırayla kim varsa halledilecektir.

Bunun ilk adımı böyle büyük bir operasyon ve savaşla başlatıldığına göre, ilk başlarda biz direneceğiz; ardından diğer güçler çıkacak. Bölge devletleri, onlara bağımlı örgütler, kişiler ve bizzat halkın kendisi var. Bu bir direniş cephesi anlamına gelecektir. Birinci adımda daha çok PKK, operasyon güçlerine, yani TC'nin özel savaş birlikleri ile KDP'nin peşmergelerine karşı savaşacak, ilk adım sonuna kadar kesinlikle böyle gelişecektir. Dolayısıyla biz bu adımda ne bölge devletlerinden, ne de Kürdistan içi diğer örgütlerden ve hatta halktan fazla bir destek öngörmemeliyiz, beklememeliyiz ve talep etmemeliyiz. Talep edilse ve beklense de bu, önemli oranda lafta kalacaktır. Çünkü örgütlenme durumları, politik durumları buna fazla el vermiyor. Bir de halk bakacak, devletler bakacak; birinci adımda PKK ayakta kaldı mı kalmadı mı, tasfiye oluyor mu olmuyor mu; hep bunu gözetleyeceklerdir. Baktılar ki, PKK birinci adımda direniyor, direnişi öyle kolay ezilecek cinsten değil, işte o zaman yeni durumlar ortaya çıkacaktır. Bu, her şeyden önce birinci adımın başarısızlığı ve işbirlikçi cephe için ikinci adımın durdurulması olacaktır.

> ***"Araziyi derinliğine ve genişliğine kullanmak, birliklerin çapını çok elverişli bir düzeyde gizli, hareketli ve cephe çatışmalarına girmeyen bir eylem anlayışı ile düzenlemek. Nerede ve ne zaman vuracağı belli olmayan, hemen her yerde olan ve hiçbir yerde olmayan bir gerillayı uygulamak, hem süreci uzatır, hem de bunları önemli oranda zayıflatır. Ne TC birlikleri, ne de peşmerge tarzı buna dayanabilir."***

"Ben yokum, benim amacım sadece PKK'yi bu rahatsız olduğu bölgelerden atmaktı; biz sorunu bölge devletleriyle çözeceğiz. Arap-Kürt çözümünden yana veya eskiden olduğu gibi İran'a her zaman sadık müttefik olacağız. Bu ittifakı PKK belasından kurtulmak için yaptık. Şimdi Türkiye ve ABD'den artık vazgeçiyorum" diyecektir. Bir kısmı veya birçoğu böyle yapacaktır.

Eğer direniş biraz daha kalıcı ve başarılı olursa, PKK ile gelecekte "gelin uzlaşmaya gidelim, ateşkes yapalım, tekrar '95 sonu sürecine dönelim" diyeceklerdir. Nitekim şimdiden böyle niyetleri olduğu ortaya çıkıyor. Ama bu böyledir diye de, kesinlikle imha politikasından vazgeçmeyeceklerdir. Ve bugünlerde en çok bunun sonuçlarını gözeteceklerdir. Başarılamazsa, birkaç ay içinde özellikle ikinci aşamayı bu kez daha değişik bir biçimde götürmeye çalışacaklardır. Kürt oluşumunun rengi artık ABD ve Türkiye'ye göre değil, onların çıkarlarına karşıt temelde gelişecektir. Bu sefer tıpkı 1995 sonlarında olduğu gibi ABD politikası ve TC büyük darbe yer ve ona karşıt olarak bizim geliştirmek istediğimiz politika büyük bir mesafe alır.

Unutmayalım ki, 1995'ten sonra ABD'nin yaşadığı çok önemli bir yenilgi, dolayısıyla Türkiye'nin de yaşadığı bir yenilgi oldu. İki yıldır yaptıkları yoğun görüşmeler ve yoğun güç kaydırmaları, hep biraz bu yenilgiyi zayıflatmak ve kendileri için tekrar bir inisiyatif yaratmak içindir. Ve ancak bugünkü saldırıyla bu inisiyatifi kendilerine göre biraz yakaladılar. Ama sadece yakaladılar. Bunu ne kadar kullanacakları ve ne kadar başarılı olup olmayacaklarını günler gösterecek.

İlişki ve çatışma içiçedir

İşbirlikçilik kaypak bir konumdadır. Eğer bu ilk ayların başarılı geçtiğini görmezse, büyük ihtimalle dönüş yapacaktır. Bize yönelik dönüş yapacak, bölge devletlerine yönelik dönüş yapacak, "gelin uzlaşalım" diyecektir. "İkinci aşamayı bu çizgi dahilinde yürütelim" diyecektir.

Tabii, bu ABD ve Türkiye için büyük bir yenilgi anlamına gelir. Fakat bir kez gücünü ortaya koymuş. Bunun için gücün bir anlamı var. Tıpkı Kıbrıs'ta olduğu gibi, "Barış Gücü" adı altında bir güç yerleştirmiş. Nitekim yirmi yıldan beri Kıbrıs'a yerleşen bu güç çıktı mı? Büyük ihtimalle bu güç de, eğer direniş sürekli olursa ve halkta tereddütler oluşup karşı koymalar gelişirse, kolay kolay çıkmayacaktır. Eğer kendisi için çok tehlikeli olursa hızla çıkar. "Kaldıramam, bana karşı büyük bir blok oluşuyor, sonum tehlikeli" deyip, ABD dayatsa bile, hızla geri çekilecektir. Yok baktı ki tehlike büyük, blok gelişiyor, ittifak gelişiyor, o zaman sonuna kadar varını-yoğunu ortaya koyarak şansını denemek isteyecektir. Her iki olasılık da gelişebilir. Eğer kalış çok tehlikeli olursa, politik hesaplara ve askeri hesaplara göre astarı yüzünden pahalı olursa, çekilebilir. Yok tehlikenin büyüklüğü bütün bölge gericiliği için, ABD ve Türkiye için hesaplanmayacak kadar büyük boyutlarda olursa, bir bölge savaşımını da göze alarak, sonuna kadar kalmakta ısrarlı olacaktır. Tıpkı Kıbrıs ve geçmişte Antakya örneğinde olduğu gibi.

Bu tip operasyonları dünyanın birçok alanında ABD'nin yaptığı biliniyor. Şimdi ise ortaklaşa Güney Kürdistan'da bir operasyon denemesi söz konusu. Hızlı çekilip çekilmemeleri, karşılarındaki güçlerin direnişlerine, blokun oluşumuna ve kendilerinin kâr ve zarar hesaplarına bağlıdır.

Demek ki, birinci adımda hızlı sonuç alma gerçekleşmezse, ikinci adıma geçiş bu blokla, bu koalisyonla, bu işbirlikçilikle mümkün olmadığı gibi, değişik olarak ikinci adımda bu sefer çelişerek, hatta karşılarına geçerek adım atma gelişecektir. Bu PKK'nin öngördüğü ve dayattığı bir ikinci adımdır. Bu adımı halk ile birlikte geliştirmek istiyoruz. Eğer istiyorlarsa, bağımsızlık ve anti-emperyalizm temelinde bölge devletleriyle destek ve dayanışma içinde olunabilir. Yine varsa irili-ufaklı çeşitli güçlerle, özellikle bu işbirlikçi güçlerden zarar görenlerle bu geliştirilebilir. "Çok kan dökmektense, bu kadar yeter" diyebilirler. Adeta bir nevi bütün politikalarından vazgeçerek, dürüst bir güç olmayı kabul ederlerse, anti-emperyalist oluşum içinde yer alabilirler. Tabii biraz da kendileri için çok geç olsa da, böyle bir ikinci adım olasıdır. Öyle ille gerçekleşir demiyorum. Ama bir ihtimal olarak gerçekler, çelişkiler zorlayabilir. Özellikle bizim direnişimizin başarı derecesi bu konuda kesinlikle birinci olasılık kadar anlam taşımaktadır.

Bu aşamada muhtemelen siyasi görüşmeler yeniden başlayabilir. Tersi durumda PKK'nin tasfiyesi söz konusu olursa, siyasi görüşmeler şüphesiz farklı olur. Daha çok işbirlikçilerin denetiminde bir Kürt oluşumu düşünülür. İkinci adımla birlikte, Kürdistani bir çözümü Kürt işbirlikçileriyle geliştirelim diyecekler. PKK tehlikesi gitti, bazı kalıntıları varsa da önemli değildir, biz buradaki çözümü bütün Kürdistan'a taşıralım denilerek, üçüncü aşamaya böyle bir giriş yapabilir.

Aslında 1990'lardan beri ve Ankara görüşme süreçlerinde tartışılan budur. Parti kurma, politika belirleme epey geliştirilmek istenildi. Ama PKK'nin yükselişi durdurulamadığı için bundan vazgeçildi. Bunu yeniden canlandırabilirler. Güney'deki, "işbirlikçi oluşum tamam, şimdi bunu genele taşıralım" diyecekler. Bunu en başta Kuzey Kürdistan için düşünecekler. Birçok işbirlikçi parti var. Örneğin, Şerafettin Elçilerin partisi gibi. Hatta diğerleri, Avrupa'da kurulan partileri hızla bloklaştırılmaları o kadar zor değil. Ne kadar güçsüz olsalar da, bunu Türk ordusu kendi parlamentosu ve Türkiye'ye rahatlıkla kabul ettirebilir. Bu, bir yerde yeni Osmanlıcılık veya Özal çizgisi dediğim olaydır.

Tıpkı ikinci adımda bizim çizgimizde gelişecek bir oluşum kadar, bu üçüncü adımda da bizim öngördüklerimize dayalı bir oluşum gerçekleşebilir.

Peki nedir bu oluşum?

Eğer Güney'de devrimci çözüm güç kazanıp kendi oluşumunu sağlarsa, politik seçeneğini bölge devletlerinin onayı ve meşruiyetinden ge-

çirirse, şüphesiz bu büyük bir gelişmedir ve asıl etkisini Kuzey'de gösterecektir. Yani, üçüncü adımda Güney'de sağlanan gelişme kesin devri-

"Hem İran sahasında, hem Arap sahasında bu dönemde PKK kendisini daha iyi anlatabilir, daha fazla kabul ettirebilir. Kendisini daha ciddiye aldırabilir. Daha önceki süreçlerde gözükmeyen bir diplomatik süreç ortaya çıkabilir. PKK'nin de artık kendini bir taraf olarak adamakıllı, resmi olarak da kabul ettirdiği bir sürece götürebilir."

mi dayatacaktır. Bu, hem siyasi, hem de askeri olarak neredeyse eşit koşullarda bir diyalog sürecine girme anlamına gelir. Görüşmeler tıpkı ikinci aşamada olduğu gibi tamamen PKK ile olur. PKK kabul edilecek ve artık bu temelde en az devrimin yarı yarıya ağır bastığı bir çözüm şekli değerlendirilmeye çalışılacaktır. Bir uzlaşmaya da böyle gidilir. İşbirlikçilerin denetiminde değil, PKK çizgisinin denetiminde genel bir Kürdistan modeli hızla devreye girebilir. Bir Kürdistan oluşumu olacaksa, federasyona benzer tamamen özgür ve eşit koşullarda kurulan bir siyasi ve ekonomik bağımsız yapı hem Türkiye ve hem de bölge için bir model olarak kendini çok etkili bir biçimde ortaya koyabilir. Bu da ciddi bir olasılıktır.

Şimdi üçüncü bir olasılık var mıdır? Üçüncü olasılık klasik sömürgeciliktir. Tamamen eski Kürdistan statüsüdür. İşbirlikçilerin modeli de dahil, hepsinin tasfiye edildiği, otonominin de tasfiye edildiği, tamamen Kürt inkarına ve katliamına dayalı ve daha düne kadar bütün sömürgeci devletlerin gerçekleştirdiği uygulama tesis edilmeye çalışılacaktır. Bu en son, fakat en zayıf olasılık oluyor. Üçüncü bir yol, bu nedenle pek gelişme şansı olmayan, demode olmuş, artık bölge, dünya ve Kürdistan içi gelişmelerle bağdaşmayan, mutlaka aşılması gerken, tarihin çoktan aşılmış bir süreci olarak kapanacaktır. Ve bu yol zaten şimdiden kapanmıştır. Bir daha dirilmemecesine de, tarihteki karanlık yerine gömülecektir.

Demek ki, daha güçlü olasılık işbirlikçilerin olasılığı oluyor. Gözde olan, pratik olan onlar için budur. Fakat etkili direnişimiz karşısında bunun sarsılmasıyla birlikte hızla devreye girecek olan en devrimci, en yurtsever, Kürdistan halkının ve bölge halklarının çıkarına olan model, çözüm biçimi söz konusu olacaktır. Kaldı ki, bunların üçünün de öyle birbirinden bıçakla kesilir gibi ayrı olmadıkları, üç tarzın, üç oluşumun, üç politikanın, dolayısıyla üç gücün iç içe olduğu, hep birbirlerini aşmak ve bastırmak için var güçleriyle çatıştıkları ve ilişkilendikleri bir gerçektir. Birbirlerini altetmek için hep savaşacaklardır, ama aynı zamanda ilişki içinde olacaklardır. Eşyanın doğası gereği birçok görüşme ve çatışma olacaktır. Nitekim Güney'deki çatışmalar, bizim yıllardır sürdürdüğümüz çatışmalar, ilişkiler ve ittifaklar artık sonuca doğru gidiyor. Zaten final dediğimiz olay da budur. Artık bu tip ilişki ve çatışma dönemi belli bir çözüme doğru gitmek zorundadır. 1997 için öngördüğümüz budur.

Hangisi başat olacaktır? Klasik sömürgeci yaklaşım statükosu aşılıyor. Artık hiçbir güç, klasik sömürgeci devletler ve TC de dahil olmak üzere bunu sürdüremeyeceklerini biliyorlar. İşbirlikçi modelde uzlaşmak istiyorlar, ama çelişkiler çok şiddetli olduğu için, ne Kürdistan içi, ne de bölgesel çelişkiler buna fazla fırsat vermediği için zorlanıyor. Devrimci model gelişim gösteriyor. Fakat bunun da birçok zorlukları olduğu için hem içte, hem de dışta birçok zorlukları yaşıyor.

Bütün bunların etkilerini taşıyan daha geniş bir koalisyon acaba olabilir mi? Kürdistan ulusal kongresi dediğimiz, bütün güçlerin içine taşırıldığı bir uzlaşma zemini mümkün mü? Şüphesiz, bu da bir olasılıktır.

Genelde güçleri böyle birleştiren, sömürgeci devletleri yumuşatan, işbirlikçileri o eski konumlarından biraz uzaklaştıran, devrimin bazı keskin hedeflerini başka süreçlere bırakan, asgari bir çözüm biçimini sağlayan yaklaşımı son dönemlerde geliştirmek istedik. Fakat hepsi bundan çok korkuyor. Bu bir taktiktir, "eğer bu taktik tutarsa, daha sonra sonumuzu getirebilir" diye hepsi tereddütlü bakıyor. Onun için bu esnek çözüm yöntemine kolay kolay gelemiyorlar. Hesaplar çok yerinde ve hep 'ne olur?' biçiminde sorular sora sora yanlış adım atmak istemiyorlar. Ama çelişkiler hepsini tehdit ettiği için, bazı geri adımları atmaktan da kalamayacaklarını biliyorlar. Demek ki, olup bitenleri en genel hatlarıyla bu genel çerçeve içinde görmek mümkündür.

Sonucu başarılarımız belirleyecektir

Devrimci-yurtsever temelde genel görevlerimiz ne olabilir? En başta gerillanın yakaladığı elverişli zemini çok iyi kullanarak, yenilgiyi değil, bu operasyonun başarısızlığı için her şeyini ortaya koyması lazım. Bunun için 1992 ve '95'te tam uygulayamadığımız gerilla taktiklerine ağırlık vermek gerekiyor. Araziyi derinliğine ve genişliğine kullanmak, birliklerin çapını çok elverişli bir düzeyde gizli, hareketli ve cephe çatışmalarına girmeyen bir eylem anlayışı ile düzenlemek. Nerede ve ne zaman vuracağı belli olmayan, hemen her yerde olan ve hiçbir yerde olmayan bir gerillayı uygulamak, hem süreci uzatır, hem de bunları önemli oranda zayıflatır. Ne TC birlikleri, ne de peşmerge tarzı buna dayanabilir.

En azından önümüzdeki altı ayı böyle bir gerilla tarzıyla karşılarsak, bizim tasfiye olmamız şurada kalsın, karşı tarafın büyük bir yıpranmayı yaşayacağı kesindir. Böylesine bir askeri gerilla göreli sonuç alır ve gelişme kaydederse, hiç şüphesiz birinci adımda kazanma, devrimci eğilim olacaktır. Devrimci-yurtsever çabalarımız çok ciddi bir başarıyı ortaya koyacak, çarpıcı etkisini Güney halkı üzerinde gösterecek ve işbirlikçiliğin hızlı bir zemin kaybedişi söz konusu olacaktır. Birçok yurtsever güç, gerillanın bu başarısı temelinde biraraya gelecek, kendi cephelerini oluşturacak ve alternatif iktidar modelini tartışacaklardır. Ulusal meclis ve hükümet bu açıdan yeniden gündeme gelebilir. Böyle çarpıcı bir sonucun olacağı net ve kesindir.

Ama dediğim gibi ve en önemlisi de gerillanın kapsamlı, derinlikli, yaratıcı ve sürekli bir tarzı bu önümüzdeki aylara yaymasıdır. 1992'de ve '95'te hazırlıkların yetersizliği, üslenmedeki derin zaafları ve cephe tarzında yürütülen çatışmalar bizi neredeyse imhanın eşiğine getirmişti. Tabii yıllardır alınan tedbirler, kısmen 1995 operasyonunda görüldüğü gibi, başarılı sonuçlarını verdi. İki yıldır bu gelişmeleri öngörüp bu hazırlıkları yürüttük. Birçok engellemeye rağmen, ısrarla bu çabalarla büyük bir mesafe kaydettik. Şimdi, çok geniş bir saha içinde ve geniş birlikler, önemli hazırlıklarla gerilla savaşı için hazır hale getirilmiştir.

Elbette, bir de bilinen komuta hastalığı var. Ferdi niyetlerle çok hareket ediliyor. Bu nedenle bazı kayıplar yaşanabilir. Hızla mevzi tarzına girme, birliklerin çapını büyütme ve çatışmaların sürecini uzatma bazılarının hoşuna gider. Güçleri çetin bir gerillaya yetmeyebilir. Tabii bunlar hep zarar verecek ve kaybettirecektir. Tıpkı Dersim, Amed, Botan'da olduğu gibi. Bunlar bizim öngördüğümüz gerilla tarzına ters yaklaşımlardır. Bu tip kişiliklerin kafa ve yürek yapıları böyle çetin bir gerillayı geliştirmeye elvermiyor.

Özellikle bu aşamada Kuzey Kürdistan için önemli bir fırsat doğmuştur. Düşmanın en tecrübeli, en teknik donanımlı gücü Güney'e seferber olmuşken, Kuzey'in bütün eyaletleri yeni bir hamle sürecine girmelidirler. Uzun bir süredir düşmanın ağır tekniğiyle Dersim'den tutalım Botan'a kadar yürüttüğü operasyonlar, aslında düşmanı oldukça yıpratmıştır.

Şimdi sıra bizde, inisiyatif bizdedir.

Mevsim açılmıştır. Birliklerin yeniden düzenlenmesi ve bu son operasyonla birlikte, inisiyatifi önemli oranda yakalamamızla birlikte uygun bir gerillayı her eyaletin özgün konumunu dikkate alarak, eski yanlışlıklarımızdan arındırarak çok ustaca geliştirmeyi bilmeliyiz. Başta Dersim olmak üzere kuzey eyaletlerinde ve ta Botan'a kadar, içine girilen eski basit ve yaratıcı olmayan, düşüncesi ve iradesi düzenden fazla kopamamış, yaşam tarzıyla gereken yaratıcılığı gösteremeyen, olası bütün durumlara karşı nasıl davranılması gerektiğini kestiremeyen ve buna göre bir hazırlığı zamanında ve kapsamlı olarak derinleştiremeyen kişilikler bu kayıpların asıl nedenidir. Bunlar kendilerini yanılttıkları gibi, birçok imkanı da harcamışlardır. Kaldı ki, daha derin düşünülse ve bütün ihtimaller göz önüne getirilseydi, bu operasyonların boşa çıkarılması kadar, inisiyatifimizde bir hamleyle güçlü çıkışlara ulaşmamız işten bile değildi.

Bütün eyaletlerimizde, Serhat'tan tutalım Toroslar'a kadar, gerilla birliklerimizin çok önemli ve eskiyi aşan bir tarzı yakalama fırsatları vardır. Oldukça gizli, hareketli ve düşman tekniğine hedef olmama biçiminde özetleyeceğimiz, hemen her yerde, fakat düşmanın beklediği hiçbir yerde olmayan, yine onun dayattığı hiçbir çatışma biçimine girmeyen, levazımı iyi kullanan, asla eskisi gibi elindeki tekniği ucuz harcamayan ve uzun süreli çatışmalara girmeyen, tamamen verimli hedefler sistematiğine bağlı olarak ne yaptığını oldukça iyi planlayabilen, kesinlikle düşman tarafından dayatılanı değil, bi-

"Büyük bir ihtimalle gerillanın başarısı Türkiye'yi de yeni bir değerlendirme yapmaya tabi tutacaktır. Kışa doğru girildiğinde, ordunun dayanması oldukça zordur. Kalırsa, bütün bölgenin tepkisini üzerine çeker. Kalmaz ve giderse, bu kendileri için büyük bir felaket olur. O zaman adamakıllı bir siyasi diyalog sürecini başlatmak durumunda kalır."

zim dayattığımız biçimi esas almaları gerekir. Bunun için gücünü yeniden gözden geçirerek hedef olmayan, fakat birçok çatışmayı da gerilla yöntemi ve tarzıyla başarıyla uygulayabilecek kadar hafif, sayısı az olmakla birlikte, nitelikçe üstün birlikler (öyle sanıyorum ki, birçok alanımız için bunlar takım ve bölük düzeyinde olabilir, hatta mangalar da epeyce iş yapabilir), örgütlendirilebilir. Bunun yanısıra gizliliğe son derece dikkat edilecek, düşmanın bilgisi dahiline girmeden bir hareket tarzını yakalayarak çok önemli bir gerilla aşamasını bütün Kuzey Kürdistan'da kapsamlı bir biçimde başlatabiliriz ve başlatmalıyız.

Düşmanın uzun süreden beridir dayattığı operasyonlar onu yıprattığı gibi, bizim büyük hazırlıklarımızın hayata geçirilmesi de imkan dahilindedir. Düşmanın gerek kendi içinde yaşadığı ve gerekse askeri olarak attığı son adımla birlikte aslında bize önemli bir gelişme zemini sunduğunu hiçbir birliğimiz gözardı etmemelidir. Dolayısıyla küçük bir manganın da büyük bir iş yapabileceği, bir takımın bir düşman alayıyla uğraşabileceği, yine özellikle coğrafyanın mükemmel kullanılmasıyla düşmanın bir takımımızı bir alayla bile karşılayamayacağı esasına bağlı olarak, hemen her birliğimiz sonuna kadar, kendine güvenip tarzı yakalarsa, büyük mesafeler alacağı kesindir.

Güney'deki gelişmeler Kuzey'i çok yakından etkiliyor ve bu olumlu temelde sonuna kadar kullanılmalıdır. Özellikle durumu elverişli olan alanlar; arazisi oldukça uygun ve düşman dikkatini daha çok Güney'e yöneltmişken, bazı önemli eyaletlerimiz bu rolünü sonuna kadar oynayabilirler. Garzan ve Amed, hatta kendini toparlarsa, Dersim ve Peri gibi alanlar, yine Serhat eyaletleri düşmanı epeyce yıpratabilir. Ayrıca küçümsenmemesi gereken Güneybatı eyaletimizdeki gerilla birliklerimiz de yavaş yavaş ve gerçekçi bir tarzda, oldukça gizli ve kendilerini uzun süreli yaşamsal kılmalarını gözardı etmeden bazı önemli adımların sahibi olabilirler.

Benzer durum Güney için de geçerlidir. Eğer Güney'de de kayıplar olursa, tamamen bu tip komuta ve yönetim kişilikleri nedeniyle olacaktır. Yoksa gerillanın burada en az altı ay başarıyla yaşayacağı kuşku götürmez bir biçimde ortadadır. Ciddi yönetim ve komuta hataları yapılmazsa, tam tersine yaratıcılık derinleştirilirse, çok önemli bir başarıyı elde etmemiz mümkündür.

İkinci aşamada gerillayla birlikte siyasal faaliyetlerde derinleşme beklenebilir. Halk mutlaka bu süreçte ikiye ayrılacaktır. Yurtsever kesimin tepkileri giderek devrimci direnişi desteklemeye dönüşebilir. Bu dönüşüm kendisiyle birlikte yeni bir bloklaşmaya, cepheleşmeye ve ittifaka götürebilir. Bunun da çabaları var ve daha da hızlandırmak gerekir.

Zaten önemli oranda Güneylileşme vardır. Güney gençliği epey katılıyor. Güney halkında ilgi giderek yükseliyor. Birçok başka güç de var. Yine rahatsız olan çevreler oldukça çoktur. Bu kesimlere yönelik çalışmalar da yoğunluk kaza-

nabilir. Özellikle de bir gerilla başarısı onları mutlaka çarpıcı bir biçimde ortaya koyacaktır.

Halkın büyük öfkesi işbirlikçileri kaçırtacak seviyeye kadar bile gelebilir. Buna hazırlıklı olmak da büyük önem taşıyor.

Bunun yanında komşu güçlerle, devletler ve

“Güney Kürdistan’ı TC’nin etkisine sokmak kadar, bölge halklarının çıkarlarına oldukça aykırı bir Kürdistan statüsü ortaya çıkarılmak istenecektir. Bu operasyon bir nevi Türk-İsrail ortaklığıyla yürütüldüğüne ve yine ABD önemli bir destek sunduğu göre, demek ki bu, bölge halklarının kolay kabul edemeyecekleri yapay bir Kürt oluşumuna yol açacaktır. Çok bağımlı, kukla bir Kürt oluşumu gelişme sağlayabilir.”

partilerle ilişkiler önem kazanabilir. Daha yurtsever, daha seviyeli, ilkeli görüşmeler, diplomatik bağlantılar gelişebilir. Hem İran sahasında, hem Arap sahasında bu dönemde PKK kendisini daha iyi anlatabilir, daha fazla kabul ettirebilir. Kendisini daha ciddiye aldırabilir. Daha önceki süreçlerde gözükmeyen bir diplomatik süreç ortaya çıkabilir. PKK’nin de artık kendini bir taraf olarak adamakıllı, resmi olarak da kabul ettirdiği bir sürece götürebilir. Şüphesiz bu da önemli bir gelişmedir. Devrimci-yurtsever temelde bir diplomasidir ki, bunun paha biçilmez bir değeri olsa gerek. Az da gelişse, yine çok önemlidir. Şimdiye kadar dayandığımız bu ilişkilerin resmiyet kazanması, bizzat devletlerle açık ve resmi bir ilişkiye dönüştürülmesi çok ciddi bir gelişme olacaktır. Bu, artık özgür ve bağımsız koşullarda, Kürdistan’ın ve Kürt halkının iradesinin kabul edilmesi anlamına gelir. Beraberinde birçok olumlu sonuca yol açabilir. En yakın olası gelişmeler kendi politikamız açısından da böyle karşımıza çıkıyor.

Politikada çok uzağı görmek yerine, böyle kısa vadeli bir perspektifi geliştirmek, özellikle bu yıla ilişkin olarak mümkündür. Buna şüphesiz uluslararası kamuoyunun ilgisini çekmek, dostların desteğini sağlamak da girer.

PKK uluslararası alanda önemli değerlendirmelere tabi tutuluyor. Yine PKK’nin kendisini daha iyi anlatması mümkün olduğu gibi, başarısı halinde ABD bile o eski Kürt politikasını olduğu gibi dayatamaz.

Final yılı ne demektir?

Büyük bir ihtimalle gerillanın başarısı Türkiye’yi de yeni bir değerlendirme yapmaya tabi tutacaktır. Kışa doğru girildiğinde, ordunun dayanması oldukça zordur. Kalırsa, bütün bölgenin tepkisini üzerine çeker. Kalmaz ve giderse, bu kendileri için büyük bir felaket olur. O zaman adamakıllı bir siyasi diyalog sürecini başlatmak durumunda kalır. Yeni bir hükümet oluşumu var. Acaba böyle bir amacı da olacak mı? Eğer bu hükümet başarılı olacaksa, en azından bunun için de yeni bir yaklaşım geliştirmek zorundadır.

Yeni bir seçime doğru gidiliyor. Bu yeni seçim Kürt siyasal çözümüne de daha fazla açıklık getiren bir seçim olabilir. Genelkurmayın özellikle gözönüne getirdiği bir durum da budur. Eğer tam başarılı olmazsa -zaten asker bu kadarını yapar, bundan daha fazlasını yapmaz, biçiminde bir iddiaları da var-, o zaman bunun için bu hükümeti değiştirme gündeme gelebilir.

Mevcut klasik operasyonlar artık fazla sonuç almıyor, bundan fazlası olmuyor diyerek, Kürtlerle legal politika yapma, PKK’nin kendisini bir siyasal güce dönüştürmesine de fazla ses çıkarmama mümkündür. Örneğin, HADEP’lileri bırakması gibi. Bir seçim yasasıyla daha geniş bir kabulün ortamını hazırlayabilir. Çünkü Kürdistan’ın hemen hepsi boşaltılmıştır. Kitlelerin yeniden bir seçim gücü haline gelmelerini sağlamak ve artık ulusal sorunun çözümünü de öngören bir seçime girmeyi gündemlerine almak gerçekleşebilir. Bu bir anlamda Türkiye için de bir demokratik süreci kabul etme, hem Batı normlarına uyum sağlama ve dolayısıyla Avrupa Birliği’ne girme, hem de bu zor sorundan kurtulmanın en elverişli çözüm yolunu seçmesi anlamını taşır.

İşte, TÜSİAD raporu, yeni seçim yasaları, Susurluk ile gündeme gelen çeteleşmeye karşı tavır koyma gibi durumlar, ufukta gözüken Türkiye cephesinin belirtileridir.

Eğer PKK tam bastırılırsa, klasik sömürgeci modeli dayatabilirler. Yok bastırılamaz ve artık bu tarzda götürülemez denilirse, genelkurmayın devreye sokacağı model şimdiden hazırlığını yaptığı bir modeldir. Bunun için PKK ile diyaloga girmeye kadar gideceklerdir. Muhtemelen önümüzdeki bir yıl içinde bu yaklaşım netleşir ve uygulamaya da geçebilir.

Demek ki, bütün bunları göz önüne getirdiğimizde, final yılı diye değerlendirdiğimiz 1997 yılı faaliyetlerimiz; başta gerilla olmak üzere

çok önemli sonuçları Kürdistan genelinde, bölgesel ve hatta uluslararası alanda ortaya çıkarmaya adaydır. Başarılı olunursa sorunun çözümünde dev gibi bir adım atılır. Bölgede yine çok önemli gelişmeleri beraberinde getirir. Yok, başarılı olmazsa, özellikle bizdeki kaybetme nedenleri bunu bir karakter haline getirirse, işte nitekim “bundan fazlası olmuyor, ancak bu kadar olur” denilirse, bütün başarılara inanıp, bunun büyük pratiğini sergilemezlerse, tabii ki yenilgi de olabilir. Şüphesiz, PKK bütünüyle ortadan kalkmaz, etkisi silinemez. Bu mümkün değildir. Ama çok önemli tarihi bir gelişme, başarma imkanı darbelenmiş olur.

İşte, yetersiz kadronun, “benimle, benim kişilik yapımla ancak bu kadar olur” diyen kadro ve komuta yapısının tarihle oynaması bu nedenledir. Bu tehlikelidir! Çok büyük çabalar ve büyük hazırlıklarla ve çözüm imkanlarını yakalamışken, sırf keyfi ve öznel niyetleriyle, hazırlıksızlıklarıyla, ciddi taktik adımları atmayı beceremeyişleriyle, ciddi bir hazırlığı bulundukları alanlarda büyük bir özveriyle gösterememeleri yüzünden kaybettirmeleri, yalnızca kendilerine değil, tarihe ve belki de bir halkın ilk defa yakaladığı özgürlük umutlarının gerçekleştirilmesine karşı olur.

Bizim şimdiye kadar bu gerçeği sürekli vurgulamamızın nedeni; tarihte ilk kez böyle bir başarma imkanını yakalamamızdır. Halklar için çok elverişli bir süreç başlayabilir. Bunun için gerekli olan olağanüstü devrimci gelişmeyi göstermelisiniz. Basit ve sıradan kişisel yaklaşımlarla kendinizi keyfi, inançsız ve umutsuz bir konumda bırakamazsınız.

Nereden bakılırsa bakılsın, savaşı bu düzeye getirmemizin büyük bir gelişme olduğu, yalnız Kuzey’de değil, Güney’de de bu boyutlanmayı sağlamamızın aslında bir umudu teşkil ettiği kesindir. Düşmanları her ne kadar çok olsa da, atılan her başarılı adım lanetli tarihten biraz daha uzaklaşmamıza ve bitmiş tükenmiş bir halk gerçekliğinden daha özgürleşmiş bir halka doğru gitmemize imkan veriyor. Eğer bu özümsenmişse, kişi ne kadar az inançlı olursa olsun, yine de inanç gerçekleşir. Ne kadar zayıf iradeli olursa olsun, yine irade gerçekleşir. Ne kadar askeri olarak zayıf olursa olsun, katbekat güçlü bir askeri kişiliğe ulaşılabilir. Özü böyle kavarayanlar, kendilerini buna göre eğitip hazırlayanlar başarabilir.

Maalesef geçen yıllar istediğimiz gibi kullanılamadı. Büyük öfkemiz, dolayısıyla eleştirilerimiz bu nedenleydi. Bir şeyler yaptık, bir şeyleri bu aşamaya kadar getirdik. Ama herkes tarihin derin bilinciyle ve bu yakıcı güncel görevlerin azmi ve arzusuyla yaşasaydı, kendi üzerine düşeni gerçekleştirerek, tutku derecesinde büyük bir kararlılıkla yürüseydi, şüphesiz bu hazırlıkların ve dolasıyla savaşta vereceğimiz karşılığın çarpıcı olacağı, sonuçta mutlaka başarılı olacağı açıktır.

İşte, kendini yaşama, bir gün de olsa “ne olacak, dağınık olsun, fazla eğitim olmasın, düzenleme o kadar mühim değil, bu kadarı bile hayalimden geçmiyordu, ne mutlu bu günleri gördüğüm için, ölsem de gam yemem” demek gibi son derece bencil, dar ufuklu yaklaşımlar çokça karşımıza çıkmıştır ve hepinizde bu az çok görülmüştür. Bizim gerçek handikapımız, iç engelimiz de buydu. Şüphesiz bunu biraz aştık. Ama tam istediğimiz gibi olmaması yüzünden, çok önemli kapıları bu anlayış nedeniyle verdik.

Bundan sonra yüklenelim derken, zararını asgari bir düzeye getirelim. Çıkışı böyle yaparak çok kritik olan, kaybı da, başarısı da mümkün olan bu aşamayı gerçek bir komuta kişiliğine yaraşır tarzda karşılayalım. Politika yapmayı iyi bilen kadrolar olarak pratiği yürütelim. Attığımız her adımın hesabını iyi yaparsak, kazanımlar tarihi, ulusal ve hatta enternasyonal olacaktır.

Devrimci eğilim büyük güç kazanabilir. Bu temel önemli sonuçları çıkarmak mümkündür. Bizim umduğumuz hep başarılar olmuştur ve çabalarımız da buna hep imkan kazandırmıştır. Önderlik gerçeğinde bu net ve kesindir. Ama burada önemli olan kadormuzun da ezici bir biçimde kendisi için başarı tarzını, hayale kapılmadan, kendini küçük de görmeden, ama çok gerçekçi bir biçimde zor da olsa bu sürece yetiştirebilmesi, onu kendi lehine, yani başarıya dönüştürme gücünü ve iradesini sergileyebilmesidir.

Olanaklar çok sınırlı da olsa, birçok şey elden de gitse, zayıf da kalsa, bazı olanakları önemli bir başarıya dönüştürme, dönemin gerçek önderlerinden beklenen tutum oluyor. Bu tutumu sergileyenler tarihte kendilerine de, halklarına da önemli kazanımları rahatlıkla sağlayabilirler. PKK’de işler biraz da böyle kahramanca bir tutumun sahibi olmakla başarılabilir.

Dolayısıyla çok egemen olan yanlış hesaplar, bazı parti imkanlarıyla kendini ucuz yaşatmalar düşkünce ve tehlikeli olduğu gibi, kahramanca tarzın da kazanamama gibi bir sorunu yoktur. Bu tarihin belki de en aşağılık işbirlikçilerinin çağrısıyla yürütülen operasyonuna böyle bir PKK tarzıyla karşılık verirsek, bunu büyük bir şansa dönüştürmemiz işten bile değildir.

Bu bir operasyon değil, bir şanstır.

Tarihi işbirlikçiliği, bu kangren olmuş, hep zehirleyen bu damarı kesip bünyemizi sağlamlaştırmak kadar, bu iğrenç sömürgeciliği de attığı bu son adımda büyük bir çıkmaza sokup, bir daha bu yöntemlere başvurma cesaretini kırmak ve bunu kendisi için bir son operasyon haline getirmeye mecbur bırakmak sağlanmalıdır. Şans bu anlamdadır. Halkların da ve özellikle de bölge halklarının artık halkımızın devrimsel gelişmesinde daha ciddi bir yaklaşımını ve desteğini sağlarsak -ki bu anlamda şans buna da imkan veriyor-, uluslararası birçok insanı ve siyasi gücü çıkışımıza kazandırabilirsek -ki bu da mümkündür ve şans bunu da içeriyor-, o zaman bu operasyonu daha büyük bir başarı nedeni haline getirebiliriz. Eğer bu operasyon bir kara kabus haline getirilmek istenmiyorsa, -ki bu elimizdedir-, buna yol veren yaşam ve mücadele tarzı aşılmalıdır. Şansı görkemli bir kazanca dönüştüreceksek, gerçekten bütün yönleriyle ortaya konulduğu gibi, herkes ne kadar özlüyorsa o kadar özgür olmaya, ne kadar başarmak istiyorsa o kadar başarmaya götürecektir.

Başka seçenek var mı? Hayır! Başkasına ihtiyaç var mı? Yine hayır! En değerlisi bu şansı mükemmel değerlendirmek, bütün yeteneklerini sonuna kadar adeta ayaklandırarak, “ne mutlu bu şans bana verilmiştir” diyerek, bunu büyük bir başarıyla gerçeğe dönüştürmektir. O halde büyük bir çabanın sonucu da olsa, öyle fazla şans değil, büyük emeklerle bir şans haline getirilen bu adımı kalıcı kılmak, şans olmaktan çıkarıp tamamen bir yaşam tarzına, vazgeçilmez ve karşı konulmaz bir yaşam gerçeğine dönüştürmek karşımızda duran bir görevdir. Bundan ancak mutluluk duyulabilir.

Tarih son derece gerçekleşmeye doğru bir noktaya gelmiştir. Yüzyıllarca sonra sağlayabileceğimiz gelişmeleri bu kısa yıllara sığdırmak kadar, yüzyılların lanetli tarihini de eğer önleyemezsek, yüzyılları daha da kirletme tehlikesi bu süreçte yaşanabilir.

Demek ki, biraz tarihe göre düşünen, duyan insanlar, böyle dönemlerde büyürler ve çok önemli gelişmeleri, bir savaşta da olsa, başarırlar. O halde devrimci-yurtsever görevin bu büyük şansını çok yönlü ve her alanda görevlerin üzerine yürümek ve başarmakla değerlendirirsek, belki de kendinize ve halkınıza yapabileceğiniz en büyük iyilik kadar, insanlığa da kendimizi kabul ettirecek bir çıkışımız olacaktır.

Biz her zaman, daha ilk günlerden beri bunun özlemiyle, bunun heyecanıyla yola çıktık ve buraya kadar geldik. Bu şansı hepinize taşırdık. Bütün halka ve hatta ilerici insanlığa da verdik. Şimdi bu şansı kullanmak ve gerçekleştirmekten daha değerlisi olamaz ve daha değerlisi olanın da başarıdan başka sonucu olamaz.

15 Mayıs 1997

“İsrail’e, ABD’ye ve Türkiye’ye bağımlı, hiçbir bağımsız ve özgür irade seçeneği olmayan bir oluşum yaratılacak ve bunun karşısında yer alanlar tasfiye edilmek istenecektir. Bunun en başında ise PKK gelmektedir. Daha sonra sırayla kim varsa halledilecektir.”

Serxwebûn 18 Mayıs'ın şiarıdır

Meral Kıdır

Baştarafı 1. sayfada

İçimde bir suçluluk duygusu var. Biraz da heycanlıyım. Nereden başlayıp, nasıl yazmam gerektiğini bilememenin acemiliği içindeyim. Uzun bir aradan sonra da olsa, mümkün oldukça düzenli yazma görevini de önüme Mayıs ayının gücüne dayanarak koyuyorum. Bu aydan güç alarak, başarı dileklerimle birlikte selamlarımı iletiyorum.

1977'den 1997'ye kadar yirmi yıl geçti. Haki yoldaşı katlederek Kürdistan devriminin önünü kesmeye çalışanlar, bugün Kürdistan devriminin Türkiyelileşmesinin önünde durmaya çalışıyorlar. Haki yoldaşın şehadetinde doğan Haki'ler şimdi yirmi yaşında savaşçı, ellerinde bağımsızlık ve sosyalizm silahlarını taşıyorlar. Devrim büyüdü. Haki büyüdü. Haki önce Kürdistan oldu, şimdi Anadolu oluyor, hatta bütün bir Ortadoğu oluyor.

1982'nin 27 Kasım günüydü. O gün, Parti Önderliğimiz, partimizin kuruluş yıldönümü için odasında tek başına bir kaset konuşması yaptı. Konuşmanın bitimine yakın, boğazına iyi geleceği düşüncesiyle hazırladığımız kantı götürmek için kapıyı ürkekçe açarak içeriye girdim. Eliyle oturmamı işaret etti. Oturdum ve bu konuşmayı sonuna kadar dinledim. Konuşma bittiğinde, önündeki sehpada duran sıcak kantı içti. Sonra yeniden konuşmaya başladı. O gece Haki yoldaşı dinledim, Başkan'ın dilinden ve yüreğinden. 1982'nin 27 Kasım gecesi benim de yüreğimde amansız sorular ve o sorulara cevap arayışı başladı. PKK'nin kuruluş yıldönümünde Haki yoldaş, Başkan'ın yüreğiydi. ***"Haki şehit düştüğünde, adeta yarımı yitirmiş gibi oldum"*** dedi. Haki, olan yüreği ile Anadolu'yu kucaklamak ister gibiydi. Bunu gördüm ve hissettim o gün.

Hedefimiz hep *Hakileşmek* oldu. Ama ***"Hakileşme"***nin nasıl amansız bir savaş olduğunu ben o gün bilmiyormuşum. Şimdi de bildiğimi, öğrendiğimi söyleyemem. Öğrencisi olma çabasındayım. Haki sınırsız bir ufuktur önümüzde, olmaya çalıştığımız hedeftir. Ve Haki, Başkan'ın ve O'nun şahsında da Kürdistan halkının yüreğidir. Bizim de ulaşmak istediğimiz işte bu yürek.

Ama, o yüreğe nasıl ulaşılır? Bu, soruların en amansızı olarak önümüzde duruyor. Sorguladıkça derinliğini görüyoruz. Sorguladıkça, egemen sınıflarca kirletilmişliğimizin derinliğini görüyoruz. Sorguladıkça, Haki'den uzaklığımızı görüyoruz ve bütün bunları gördükçe yaklaşıyoruz Haki yoldaşa.

Haki yoldaş şehadete eriştiğinde *Serxwebûn* sözcüğü yükseldi. Bizi diğer bütün grup ve hareketlerden ayıran en temel sözcük buydu. Tek başına bu sözcük, Kürdistan üzerindeki Türk sömürgeciliğine bir savaş ilanını ifade ediyordu. *Serxwebûn* aynı anlamda proleterya önderliği ve enternasyonalizmi demekti. ***"Yaşasın Bağımsızlık"*** ve ***"Yaşasın Proleterya Enternasyonalizmi"*** sloganları aynı anda, yan yana haykırılan savaş şiarımız oldu. ***"Serxwebûn"*** ve ***"Proleterya Enternasyonalizmi"*** sömürgeciliğe, faşizme, emperyalizme, feodal yerli gericiliğe karşı cepheden bir savaş hattımız olduğu gibi, şovenizme ve her türlü milliyetçiliğe karşı da sınırlarımızın çizilmesiydi. Bu sınırlar en kalın biçimde çizildikçe, halklar arasında bütün sınırları silen bir öncülük gerçekleşmesi yaşandı.

Yirmi yıl sonra, bugün, Kürdistan'da çizilen bu sınırlar ve açılan sınırsızlığın Anadolu'yu da fiilen içine alan bir gerçek haline geldiğini görüyoruz.

Yüzyıllar önce Anadolu topraklarında bir halk önderi olarak tarihe geçen Şeyh Bedrettin, eski dille müritlerinden, bizim dilimizle ise militanlarından Börlükçe Mustafa için ***"O, benim beynimdi!"***, Torlak Kemal için ise ***"O, benim yüreğimdi!"*** diyor. Tanıyanlardan dinlediğimizde, Haki yoldaşı büyük örgütçü kişiliği ile karşımızda buluyoruz. Aynı özellik M. Hayri yoldaşta da var. Başkan'ın, Hayri yoldaşın örgütçü gücüne birçok kez vurgu yaptığını ve onun yoldaşlığını arayan sözler ifade ettiğini hatırlıyoruz. Pir yoldaş için ise O'nun tükenmez enerjisine, insanları ayağa kaldırma, isyana götürme ve savaştırma yeteneğine vurgu yapılmıştır hep. Benzer özellikler Mahsum yoldaş için de ifade edilir. Bu yoldaşların gerçekliğinde gördüğümüz, önderliği tamamlayan bir militanlık düzeyine sahip olmalarıdır. Mazlum yoldaş da bir beyin gücüydü. Ortak bir beyin ve yürek gücü olmak, önderliğimizin elbette önümüze koyduğu temel hedef. Ama bunun sorgulamasını bile yapmasını fazla bilemediğimizi görüyorum. En azından kendimi, bu bilemeyenler arasında sayıyorum.

Bu yoldaşlarımızın görkemli anıları önünde sormak gerekiyor: Bilimsel bir kafaya sahip miyiz? Yüreğimiz ne kadar ayaklanmış ve ne kadar beynimizin hizmetinde? Kendimizi ve başkalarını ayaklandırma gücümüz ne kadar? Yine çok önemli bir soru olarak görüyorum. Biz, *Serxwebûn*'un şiarını ne kadar anlıyoruz ve ona ne kadar bağlıyız? *Serxwebûn*'un sosyalizm olduğunu, tüm sömürülü toplumlar tarihinin kirlerinden temizlenip, bağımsızlaşmak olduğunu ne kadar kavrıyoruz? En azından ben kendi açımdan, ilk bakışta bazı şeyler kavranmış gibi de görünse, özde kendime yediremediğimi, *Serxwebûn*'u bir kişilik haline getiremediğimi görüyorum.

Sınıflı toplumlar tarihinin kirlerine bağlanmış, ister egemen ulus, ister sömürge ulus gerçeği içinde olalım, kölelik ilişkilerine bağlanmış, kapitalizmin köleleştirici pazar ilişkileriyle kuşatılmış kişilikler olarak *Serxwebûn*'a ne denli ters düştüğümüz açıktır. Biz *Serxwebun*'a köleliğimizi dayattık çoğu kere. Militanlık iddiamız içinde, belki de yüzlerce kez özgürlük ilkesine ters düştük, hatta ihanet ettik. Bunun da ötesinde, özgürlük ilkesine ihanet içindeyken bile, bunu bağımsız kişilik olma iddiası ile örtmeye çalıştık.

Kendimi *Serxwebûn*-bağımsızlık ilkesine vurduğumda, bağımsızlık ve özgürlüğü hiç ama hiç anlamamış olduğumu, bunun ise hep kölelik ilkesine bağlanmayı getirdiğini görüyorum. İşte, Hakilerden-Mazlumlardan uzaklaşmanın anlamı da, PKK önderlik çizgisine ulaşamamanın anlamı da budur zaten.

Serxwebûn ilkesinin amansız olduğunu da görüyoruz. Hiçbir güç ve hiç kimse bu ilkenin yargısından kendini kurtaramıyor. Bütün bir emperyalist-kapitalist sistem, Türk egemenlik sistemi ve sömürgeci karakteri, tüm sınıflı toplumlar tarihinin efendilik ve kölelik ilişkileri, insanlık tarihinin bütün kirleri bu ilke karşısında yargılanıyor. Kürdistan'da yirmi yılda yükselen kişilik, bu yargılamanın yükselttiği kişiliktir. Kürdistan'ı dünya halkları içinde yükselen bir kişilik haline getiren, *Serxwebûn* ilkesine bağlanmış olmasıdır. Şimdi aynı ilke, Anadolu halklarına da bu yargılamayı dayatmaktadır. Yani yükselişin yolunu göstermektedir.

Parti Önderliğimiz birçok çözümlemede öğrenmenin önemine ve bizim öğrenme gücümüzün zayıflığına değiniyor. Şehitlerden ne öğrendik diye sorduğumuzda, gerçekten de öğrenme gücümüzün zayıflığı bütün açıklığıyla görülüyor. Parti Önderliğimiz diyor ki, *"Öğrendim mi, dünyalar karşımda dursa da, gereklerini yerine getirmemi engelleyemez. Öğrenmekten öğrenmeye ve yapmaya geçmek amansızdır. Bu da sizde yok. Öğrenmesini bilmeyenler, öğretmesini ve yapmasını da bilemezler..."* Şu bir gerçek, pratiğimizdeki başaramama ve yapamama edebiyatının arkasında öğrenmeyi bilmeme yatıyor. Öğrenmeyi bilmediğimiz için amansız eyleme geçmeyi de bilmiyoruz. Bu da bizi, Önderlik gerçeğimizde ve şehitlerimizde somutlaşan ***"zafer kişiliği"***nden uzaklaştırıyor ve hatta karşısına düşürüyor.

Belki çok acı ve hatta çok da tuhaf gelebilir. Ama birçoklarımız açısından, yirmi yıl ***"öğrenme gücünü bulabildiğimiz"***, yani öğrenmeyi, öğrenmenin nasıl yaşamsal bir değerde olduğunu gördüğümüz bir süreç oldu. Parti Önderliği'nden öğrenmek kadar, Hakilerden öğrenmek kadar zor bir eylem olmadığının öğrenmenin kendi açımdan bu yirmi yılın en önemli kazanımı olduğunu belirtebilirim.

Çanakkale Cezaevi'ndeki DHP'li arkadaşlar 18 Mayıs'ı ***"Kendimizdeki her türlü şovenizmi aşalım, Haki Karer yoldaşa ulaşalım!"*** kampanyası ile karşılama görevini önümüze koyduk. Bu kampanyanın özelliği, bizi Haki yoldaşla ve aynı anlamda PKK önderlik çizgisi ile çelişir noktaya getiren kirli ve geri yanlarımızı yargılamak ve mutlaka doğru devrimci bir duruşa ulaşmaktır. Bu kampanyamızda, bütün Mayıs şehitlerimiz önünde kendimizi gözden geçirecek ve bu temelde bir düzeltme hareketini geliştirmeyi esas alacağız. Kampanyamızın sonuç değerlendirmesini gazetemize ulaştırmayı ise görev bileceğiz.

Kürdistan devriminin Türkiyelileşmesi sürecinin yaşandığı günümüzde, Türkiye devrimcilerinin Kürdistanlılaşması PKK'lileşmesi, halkların sosyalizmde buluşması anlamına geliyor. Bu, bölgemizde yeni bir tarihin yaratılmasıdır. Ama bu tarih yaratıcılarının her şeyden önce kendilerini yaratma, tarihi doğru temsil etme sorunları önümüzdedir. İşte, bu kampanyamız, bizi bu hedefe yaklaştırmada önemli bir adım olacaktır.

Başta PKK önderliği olmak üzere PKK'yi, ARGK ve ERNK güçlerini 18 Mayıs ruhuyla selamlıyor ve Haki yoldaşın anısı önünde bir kez daha söz veriyoruz ki: Kendimizdeki her türlü şovenizmi aşacak ve Haki Karer kişiliğine mutlaka ulaşacağız!

Yurtseverliğin büyük militanı

HAKİ KARER

Baştarafı 1. sayfada

Bu açıdan Haki yoldaşın yaptığı çıkışın özel bir anlamı vardır:

Bu çıkış, ulusal sorunun, ancak sosyal-şovenizme karşı mücadele bayrağını yükselterek Kürdistan saflarına doğru gitmesi, özellikle bu dönemde olması çok dikkate değer tarihi bir olaydır. Bu aynı zamanda Kürdistan'da yurtseverliğe bir çağrı, ya da yurtseverliği ayaklandırmada bir sembol, bir bayraktır. Nitekim, birçok kişi Haki'nin bu çıkışından etkilenerek, *"en erkenden cesaretle böyle bir devrimciliğe yöneldiğine göre biz neden yapmayalım"* diyorlardı. Sosyal-şovenizm önceleri, bizi, *"bunlar Kürt milliyetçileri, gericidirler; feodal burjuvalar temsilcileridir"* şeklinde suçluyorlardı. Ama ya Haki, o da mı? Hiç de kişisel bir çıkarı yok. Tersine Haki bir marksisttir ve hakim ulustan bir enternasyonalisttir. Bu kadar soylu bir çıkışın, o dönemde ifade ettiği büyüklüğü nasıl ifade edecekler? Bu, sosyal-şovenizmi çıkmazda bırakıyor, bizdeki yurtseverliğin de hızla ortaya çıkmasına yol açıyor. Tek başına yorganını sırtlayıp bir Batman'a, Ağrı'ya, Adana'ya ve Antep'e hepimizden önce çıkış yapıyor. Çok cesur ve ciddi bir hareket olduğu için, bu devletin dikkatini çekmemezlik edemezdi.

Evet, Haki daha 1975'lerden itibaren böyle davranan ileri düzeyde bir arkadaşımızdı. Bu dikkat çekici tarihi çıkış, Türk polisi ve MİT'i açısından cezalandırılarak bitirilmesi gereken bir çıkıştı. Bu, gün gibi bir gerçek olarak karşımıza çıkar. TC'nin tarihini biraz bilenler, bunu rahatlıkla teslim ederler. TC, böyle sembol bir kişilik pratiğine sessiz kalamazdı. Haki gerçekten, yaşamıyla fedakar bir insan olduğunu kanıtlıyordu. Sıfırdan olanaklar yaratan ve bu olanaklarıyla kendi etrafında çevre yaratabilen bir kişiliğe sahiptir. Başarının gerekli kıldığı özveriyi, coşkuyu gösterebilen bir arkadaştı. Böyle olunca da dikkat çekmemesi için hiçbir neden yoktu.

Haki, ilk Batman'a gittiğinde Sterka Sor adlı örgüt tarafından takip altına alındığını biliyoruz. Sterka Sor'un da MİT'in tescilli ajanı Devriş Sado tarafından kurulduğunu biliyoruz. Haki'nin Batman'a çıkışını tespit ediyor. Şimdi daha iyi anlaşılıyor, Haki'nin yaptığı çıkışın ne kadar tarihi olduğu ve yine düşman açısından ne kadar ciddi tehlike arzettiği...

Düşmanın en erkenden hesaba aldığı bir çıkıştır. Başında, düşmanın bu çıkış üzerinde böyle özel duracağını düşünemeemiştik. Haki'nin katledilmesi olayının bizzat MİT tarafından planlandığını sonradan öğrenecektik. Ayrıca düşman bir yandan Haki'yi katlederken diğer yandan onun anısını partiye karşı kullanmak istedi. Enternasyonalizmin Kürt yurtseverliğine güç vermesini kabullenmedi. Kürt-Türk çatışmasına dönüştürmek isteyerek PKK'nin enternasyonalizmden güç almasını engellemeye çalıştı. Türk devleti, enternasyonalizmin Türk ve Kürt halkları için nasıl bir kuvvet olduğunu çok iyi bilidiği için, Haki'yi Kürdistan'daki mücadeleyi güçlendiren bir silaha değil, tersine Kürdistan'daki mücadeleyi boğan bir silaha dönüştürmek istiyor. Aynı zamanda PKK'nin coşkulu çıkışını Haki'nin şahsında boğmak istiyor.

Haki yoldaş katledilirken sadece öldürülmek istenmemiştir. Haki'nin Kürtler tarafından öldürülmesi özellikle planlanmıştır. Çünkü, enternasyonalizmi bu biçimde vurursan, yurtseverliğin de bundan can bulmasını kesersin. Böylece Türk-Kürt kardeşliği veya halkların enternasyonalist birliği yerine, düşmanlığın tohumu ekilmek istenmiştir. Tabii, özellikle bunun hedeflediğini daha sonra öğrenecektik. Yine komplonun veya provokasyonun büyüklüğü daha sonra ortaya çıkacaktı. Tüm bunlardan, Haki'nin neden özel olarak seçildiğini çok daha iyi anlıyoruz.

Bütün zorluklara rağmen Haki yoldaşın anısına bağlı kaldık. Onun katlinden suçlu tüm unsurları cezalandırdık. Ayrıca Sterka Sor dağıtıldı.

****Ocak 1984 tarihinde yapılan PKK-MK toplantısında Başkan APO'nun yaptığı konuşmalardan alınmıştır.***

Alışmak ölümdür

"Hiçbir göz görmek istemeyen bir çift gözden daha kör olamaz"

Lenin

Baştarafı 1. sayfada

parçalayarak öldürdü", "*bir hiç uğruna karısını ve çocuklarını yaktı*", "*yüzlerce gerilla cesedi parçalanmış halde bulundu*", "*İstanbul'da on militan öldürüldü. Halk polise sloganlarla alkış tuttu*", "*on yaşındaki kız çocuğuna korucular tecavüz etti*", "*Para için adam öldürdü*", "*Askerden dönen genç çılgına döndü ve kızını öldürdü.*" Adam öldürme, tecavüz, cinayet, işkence, adam yaralama vb. vb. haberleri büyük bir ilgiyle izliyor, "*çarpıcı*" haberler olarak değerlendiriyoruz. Olaya yol açan toplumsal, siyasal, ruhsal nedenler nelerdir? Bu olayların neden yaşamımıza bu kadar girdiğini düşünmeyiz bile. Hatta merak bile etmeyiz. Tek merak ettiğimiz, cinayetin veya tecavüzün nasıl gerçekleştiği, cesedin nasıl parçalandığı, kimin haklı olduğu, acaba kimseler gördü mü, deliller somut mu? Tecavüzcüye tatbikat yerinde saldıran oldu mu, tecavüzcü ne dedi vb. vb. Tam bir saptırılmış bilinçle vahşeti görmeyen bir noktada sıradan bir vukatı sorgular gibi sorgulamaya başlıyoruz. Bu, vahim bir durumu, bu, çürümüşlüğü normal görmektir. Bu çürümüşlüğü yüreğine taşırma, filizlendirmektir. Burada ölüm tek bir insanın ortadan kalkmasıdır, o kadar! Burada tecavüz basit bir zaaftır o kadar! Orada insanlığın yüzlerce yıllık biriktirdiği ahlaki değer yargıları yok. Orada en sıradan sevgi, üzüntü, acı duyma kırıntısı yok, yok edilmiş bunlar, kurutulmaya kalkışılmış.

İntihar haberleri her gün TV ve gazete manşetlerini süslüyorsa bunun nedenleri vardır. Tek neden bireylerin kendisi, ruhsal zayıflıkları değildir. Bu tek tek bireyler yüzleri, binleri geçtiler. Bunları bu noktaya getiren nedir? İntihar bir sonuçtur. Bu sonucun sebeplerini araştırmadan, hangi kızın ya da erkeğin kimin için, ne için intihar ettiğine bakmıyor, asıl sorgulananın ne olduğunu merak edemiyorsak, biz de insanlık duygu ve düşüncelerimizden intihar eder noktaya gelmemiş miyiz?

Yaşadığımız traji-komik gerçeğin bütün çıplaklığını da parmağını bir hiç uğruna kesen ve elinde bozuk parayla oynar gibi oynayan bireyi (sanki ölüsüyle oynayacak kadar insanlıktan düşürülmüş bireyi görmez gibi) izlerken, gülerek kahkaha atarak "*bir iş için parmak kesilir mi*", "*ne yapsın işsizlik, çaresizlik!*" deyip insanın ölüsüyle oynamasını bir şekliyle onaylar noktadaysak bizim de psikolojimizde bir sorun var demektir.

Büyük bir kanıksamayı yaşıyoruz. En toplum dışı, çağ dışı olaylara, ilkelliklere, hayvanca bile diyemeyeceğimiz çukurluklara karşı tam bir kanıksamayı yaşıyoruz. Yani insan olmanın zorunluluğunun gereği olarak verilmesi gereken tepkileri vermiyoruz. Bu anlamda tam bir tepkisizleşmeyi yaşıyoruz. Toplum da çarpıtılmış, tepkiler gelişmiş, gelişiyor. Bu ciddi sorun. Sevmeyi, gülmeyi, ortak yaşamayı, büyük arayışları, doğayı yaşamak isteyen herkes için ciddi bir sorun. Sosyal bir varlık olarak insanın doğasına ters bir davranışı tedavi etmek ciddi bir sorun. Bunun tedavisi zor, ancak zorunlu. Tedavi için ise önce teşhis gerekli. Bu nedenle olayın nedenlerini bulmak, ortaya çıkarmak gerekli. Kanıksamayı yaşıyorsak bunun nedenleri nelerdir? Düzenli olarak ölüm, vahşet, cinayet, tecavüz haberlerinin çıkması ve doğal bir şey gibi sunulmasının nedenleri nelerdir? Herhalde toplum istiyor yayınlanıyor diyemeyiz. Çünkü toplumun "*istemesi*" bir sonuçtur. Bunun nedenleri nelerdir? Böylesine bir çürüme neden? Kokuşmuşlukta kazanan ne, kazanan kim? Kaybeden ne, kaybeden kim? Bütün sorulara yanıt vermek zorundayız.

Hitler "*öyle bir gençlik yaratacağım ki, eli kanlı birer körpe canavarlar olacak*" diyordu. Evet, Hitler'in körpe canavarlar yetiştirmesi için neye ihtiyaç var, nasıl bir ortam olması gerekirdi? Tarih bunu bize gösterdi. Irkçı bir ideoloji, toplum üzerinde faşizan bir baskı, önce Yahudiler olmak üzere yavaş yavaş aydınlar, ardından da halk üzerinde esen büyük bir terör ve baskı. Elbette bu arada kanı ve vahşeti öven yayınlar, propagandalar, cinsel şiddet en üst noktada işlevini görür. Burada tam bir körleşme doğuyor. Olayları görüp de görmeme, olayların arkasını sormama, alıklaşma başlıyor. Ardından çürüme, alıklaşma, kanıksama sonrası malum... Tam da Hitler'in istediği gibi eli kanlı birer canavar haline gelen gençler. Bunlar hem kendi ulusuna ve savaşa sürüldükleri diğer halklara en acımasız sadistçe işkenceler yapar, bundan özel zevk alır, ruhunda doyuma bir türlü ulaşamamış, şiddet duygusunu dizginlenmezliği ile vahşileşen sonuçta da Hitler'in ordusundaki o, büyük yenilgi sonrası bunalımlar ve intiharlar gibi sonuçların doğması. Bu çizdiğimiz resim yabancı değil bize. Bu, faşizmin Almanya'da denenmiş ve sonucu görülmüş resmidir. Bu resim bize Alman toplumunda alıklaşmışlığın, uysal birer körpe canavarlar ordusu haline gelmişliğin nedenlerini ve sonuçlarını anlatıyor. Bu resim, kapitalizmin en kanlı yüzü, bütün çürümüşlüğün ifadesi olan faşizmin, insanlığı nasıl bir hayvanlaşma ötesi noktaya sürdüklerini anlatıyor.

Lenin, "*hiçbir göz görmek istemeyen bir çift gözden daha kör olamaz*" diyor. Bugün özel savaş rejimi görmek istemeyen bir çift göz yaratıyor. Yaşadığı ekonomik, toplumsal, ulusal, sınıfsal çelişkileri görmeyen, sürekli katmerleşen emek sömürüsü ile sırtından yüzlerce kapitalist vurguncuya köşe döndürten toplum, ülkemiz Kürdis-tan'da yürtülen kirli savaşta yüzlerce çocuğunu kaybediyor. Bu yaşam gerçeğine en ufak bir itirazı gerçekleştirdiğinde de en ağır zulümleri yaşıyorlar. Bir grev hakkı olmayan, sıradan bir itirazı ve protestoyu yaşamayan insanlar ki, bırakalım halkı en basit bir farklı düşünce ileri sürülünce binbir kez pişman edilen aydınlar tam bir baskı ve şiddetle, sokak infazlarına muhatap oluyorlar. "*Sessiz ol oğlum-kızım, kimse duymasın, yerin kulağı vardır*" diye evinin içinde bile en ufak bir isyanı yaşamayan bir toplum, tam da görmek istemeyen bir çift gözü ifade eder. Çünkü gördüğünde en büyük acılara, kayıplara, zulümlere uğramak var. Bunu her gün, her saat, her darbede, her baskında belleğinde, bilinç altına faşizm kazımıştır. Tepkisizleşme, kanıksama, görmemekle başlıyor ve ardından da alıklaşma düşünce çarpıklığı, kafa karışıklığı, sonra da güdülmeye hazır, uysal bir toplum oluşuyor/oluşturuluyor. Burada tepkiler çarpıtılmış; o nedenledir ki, bir maç sonrası bu kadar çılgınlıklar, kendinden geçmeler, yaralamalar, ondandır ki, deşarz olmak için değişiklik olsun diye kendini parçalayanlar, fuhuşa sürüklenenler; ondandır ki, siyasal kimliğini, inançlarını pazara çıkaranlar, kendini en fazla para veren partiye satanlar.

Emniyet genel müdürlüğü açıklama yapmış: Son on yılda polisiye olay sayısının oniki kat arttığını ifade ediyor. Burada karşı-devrim karargahının rakamları bizi ilgilendirmez, ama bir gerçeğin de itirafı var, bu rejim bir çıkmazı yaşıyor, kendini doğuramıyor, boğuyor. Halk doyumsuz ve doyumsuzluğun tatminini arıyor. Elbette bu doyumsuzluğun devrimle dolacağı gerçek. Ancak bunu kitlelere kavratmak gerekir. Elbette konumuz bu değil, sadece vurgu yapıp geçiyoruz.

Evet, düzen ideolojik-politik ve fiziksel zor ile bilinçleri parçalıyor, olayları bir bütün kavramanın yerine, olayların tek bir parçasını gören, algılayan, uysallaşmış bir alıklar sürüsü ortaya çıkıyor/çıkarılıyor. Parçalanmış kadın cesedinin nasıl tecavüze uğradığı ile uğraşılıyor. Parçalanmış gerilla cesedine tam bir güdülmüş birey psikolojisi ve Hitler'in eli kanlı körpe canavarları gibi, Türkün üstün ırk söylemleriyle şovenist bir pencereden bakıyor. Olayın farklı boyutlarını düşünemiyor, merak bile etmiyor.

Bilinci parçalanmış, alıklaşmış Türk toplumu şoka tabi tutulmuştur. Bunun yeniden tedavisi için yeni bir şoka ihtiyaç vardır. Bu şokun adı da devrimi yaratmaktır. Devrimi insanda yaratmak. Çünkü düzen insanda eli kanlı körpe canavarlar yetiştiriyor. Bunun için de çelişkileri görüp doğru çözümleyip doğru ad vermek gerekiyor. Bugün ülkemiz Kürdistan'da yürütülen savaşa ekonomik kaynak, insan kaynağı hep tüketilebilecek hale gelmiş, ucuz elde edilecek bir yapının var edilmesi ile sağlanıyor. Bunun için özel savaş her türden çürüme, yozlaştırma aracını devreye sokarak en büyük insanlık dışı olayları toplumda kanıksanır hale getiriyor. Gerillanın cesedini parçalamak, ölü gerillaya tecavüz etmek, hangi insani değerle açıklanabilir? Hele açıklayıp da buna karşı sessiz kalmak hangi ahlaki değerle açıklanabilir? Bilinci körelmemiş, güdülmeye hazırlanmamış bir bireyin bunun karşısında isyana kalkmaması mümkün mü? Elbette hayır.

Yaşama sevinci olmayan, hedefsiz, günübirlik yaşayan toplumun bütün sorunlarını baskı yöntemleriyle çözmüş, toplumsal düzenlemeleri hep darbelerle oluşmuş, çözümsüzlükleri baskı-dayatma ile halletmiş bir yapı elbette darbeyi % 92 ile onaylar noktaya gelecektir. 12 Eylül'den günümüze bunca acı çekilmiş, bunca yoksullaşılmış bir parça ekmek için birbirini iten, birbirini öldüren duruma gelinmişse rejime karşı ciddi bir başkaldırıyı düşüncede bile yaşamaktan korkan, kendi kendine itiraf etmekten kaçan bir toplumun kirli savaşa ve onun sonuçlarına, savaş ağalarına Susurluklara ciddi tepki göstermesi mümkün mü? Bugün hâlâ sorunlarının çözümünde askerden medet uman % 60'lar-70'ler varsa burada tam bir çürümenin yaşanması var demektir. Kendini üretemeyen özel savaş rejimi, kendini ayakta tutabilmek için varlığını sürdürebilecek bir toplum yaratmak istiyor. Her ideoloji ve sistem kendi anlayışına göre insan yetiştirir. Öyleyse mevcut dünya gerçekliği insanlık değerleri karşısında tam bir ölüyü ifade ediyor. Kendisi ölü bir yapının ölümden, çürümüşlükten başka insanlara vereceği bir şey yoktur. Emperyalizmin en çürümüş, kokuşmuş kesimi, sömürgeciliğin en kural tanımaz özellikleriyle TC'nin eli kanlı canavarlar yaratmaktan başka bir şansı yok.

Aydınlık ve temizlik, düzenin kendisi için ölüm demek. Aydınlanmayı durdurabilmek için düşünmez bir toplum yaratmayı zorunlu görüyor. Bu noktada şiddet temel bir işlev görüyor. Daha küçük yaşlardan başlayarak yaşamın her alanında şiddete maruz kalan birey TV ve gazetelerde de yoğunca şiddet ve güdüleri ayaklandırıcı haberleri izlemekte ve bilinci ile hareket yerine, bütün gördüğü ve algıladığı yapıda tam bir duygu ve güdüleriyle hareket edebilmekte. Bunun dışına çıkanlara her türden zulüm dayatılmaktadır.

Şiddete maruz kalanlar ilkin şiddeti doğal karşılar noktaya gelir. Bugünkü şiddet haberlerini kanıksadığımız gibi. Sonra şiddeti uygulayan birey tepkisizleşir. Tıpkı Türkeş'ten ve şimdi ağlamakta olan Ağar'a ve işkenceci katil tetikçilere bugün yapılanlar gibi. Hatta "*işleri bu*" biçimde ucuz ve insani dengeleri bozulmuş değerlendirmelere kadar gideriz. Son olarak da uygulanan şiddete tepkisizleşiriz. Yanımızdaki insana işkence yapar, ses etmeyiz. Yolda trafik kazası yapan birini görür, kaldırmayız. Hatta iş o noktaya varır ki, adamın üzerinden bir de arabayla biz geçeriz. İşte, burada insani değer bitmiştir, yaşama değeri bitmiştir. Tam da ölüme koşma vardır. Artık ölü rejimin ölü, ama etkisiz bir elemanı olma yaşanıyor demektir; bireyin işkenceci birisinden farkı kalmamıştır artık. Tek farkı pratik anlamda bizzat işkenceyi yapmamasıdır. Ama düşüncede bunu en uç noktada yaşar hale gelmiştir.

Roma arenalarında aslanların gladyatörleri parçalamasını büyük bir zevkle izleyen kendisini aslan yerine koyan seyircileri gibi TV'lerdeki de şiddet haberlerini zevkle sunanları izler noktaya getiriyor. Burada bireyler, kendi çürümüşlüğünün toplumsal zemini yapılıyor. Yapılanları onaylayan ateşli birer taraftar haline getiriliyor. Bu bir sosyal vahşet, sosyal faciadır.

Düzenin "*düşünüyorsan hapistesin*", "*düşünüyorsan o zaman ölüsün*" vb. sloganlarıyla "*güdülmeye hazırsan güdülerini sonuna kadar yaşama fırsatı*" mesajına karşı yaşama sevinciyle düşünmeyi, düşünüp de var olmayı, "*düşünüyorsam varım*" sloganı ile karşılayıp karanlığı, kirliliği temiz ellerimizle parçalayıp yıkayacağız. Bunun için de önce düşünüp olayın bütün boyutlarını sorgulayarak iç temizliği yapacağız. Bu da her türden şoven, her türden insanlık dışı uygulama ve yaklaşımlardan hızla uzaklaşmak, bunlar karşısında amansız, ilkeli bir duruşun sahibi olmak anlamına geliyor.

Başkan APO değerlendiriyor...

İnsanlık sosyalist ütopya ve çalışma zevkiyle hayat bulacaktır

"Ütopya için yaşayacaksınız, yani hayaller olacak."

Baştarafı 24. sayfada

Halk örgütlenmesi bir çalışmadır.

Partinin kendisi, hayal ve emeğin en ustaca, en sanatkarca birleştiği noktadır.

Parti yaşamının adeta uçarcasına bir yaşam olması bu nedenledir. Hayal ile sosyalizm emeği veya sosyalizmin hayali ile emeği, yani özgür emekle, özgürleşmiş insan emeğiyle, hayali, inancı birleştiği için müthiş bir kuvvettir. Sosyalist önderler, bu anlamda ister ekonomiye, ister savaşa, ister örgütlenmeye, ister propagandaya, hangi çalışmaya el atarlarsa atsınlar devleşiyorlar. Neden? Orada büyük bir sosyalizm hayaliyle çalışma zevki birleştiği için böyledirler. Sosyalist emek kahramanları, sosyalist sanat kahramanları hep böyle ortaya çıkar.

Ütopyayı çok çekici kılmadıkça, "*ben belki ekmeksiz, susuz yaşarım, ama özgürlük hayalleri olmadan yaşayamam*" noktasına kendinizi getirmedikçe, yine devrimci çalışmayı, parti çalışmasını savaştan tutalım onun altyapısına kadar bütün işlerini, giderek sosyalist toplum inşasını, pratik, uygulama dediğimiz olayı, çalışmayı bir zevk haline getirmedikçe sosyalist olunamaz.

Beni her gün ayakta tutan bağlandığım bazı amaçlar var. Büyük amaç diyoruz. Ülke kurtuluyor mu? Halk özgürleşiyor mu? Savaş devam ediyor mu?

Hayaller ve pratik o kadar çekici ve sürekleyici ki, artık fiziki varlığımız neredeyse acılar içinde.

Birçoklarına bakıyorum: Fiziki varlıkları, maddi varlıkları ruhularını, bilinclerini yutmuş ve fiziki varlıkları adeta balonlaşmış veya şişmiş. Çok verimsiz, tembelleşmiş. Çalışma kendisine bir angarya gibi geliyor.

Yine çok eski bir çocukluk anımı hemen hatırlatayım: İş, tam bana bir angarya gibi gelirdi. Yolma ve pamuk işi, bilmem her iş, *"olamaz, ben böyle çalışmam"* diyordum. Aslında çok çalışıyordum, fakat çalışmanın bu biçimi olamaz diyordum. Herhalde orada hayallerime göre, inancıma göre bir çalışma yok. Ve ben bu tür bir çalışmaktan bıkardım. Neden? Çünkü bu, ütopyasız bir çalışma olduğu içindir.

Yine bir hayalim vardı: "*Şuraya gitsem, şunu alamaz mıyım?*" dediğimde fırlıyordum ve hiçbir güç beni tutamazdı. Hayale bağlanan bir çabaydı. Bunun yerine babamdan, ailemden ölçülere göre bir ekmeği koparmak için "*git şu işi yap*" denildiğinde inanılmaz bir tembellik içindeydim, kalkamıyordum. İki-üç taşı üst üste koyamıyordum. Kalkıp bir tas su bile getiremiyordum. Neden? Bu, bana aile düzeni içinde ücretli bir iş gibi geliyordu. "*Kalk şunu yap, biz de sana şunu vereceğiz*" biçimindeki çalışma hoşuma gitmezdi. Tembel olduğum için değil. Yoksa başka bir çalışmaya koştuğumda bir fırtına gibi oluyordum.

İşte, iki çalışma farkı: Birisi ideale bağlanmış çalışma, diğeri ücrete veya düzene bağlanmış, aile veya devlet düzenine göre bir çalışma. Birisinden ne kadar kaçıyorsak, ne kadar tembelleştiriyorsa, diğeri de o kadar çalışkanlaştırıyor ve zaptedilmez kılıyor. Daha sonra bu davanın içine tek başıma girdim.

Herkes hâlâ "*sırrını çözemedik*" diyor.

Sırrı sosyalizmde!

Kendimize göre bir bilinç ve inancımız oluştuktan sonra, kendimi müthiş çalıştırdım. Denilebilir ki, bu temelde askeri-siyasi faaliyetleri jet hızıyla yapıyorum.

Geçenlerde bir örnek de verdim: Bana göre, bu diğer bütün politikacıların, savaşçıların temposu ve hatta sizlerin savaşçılığı çölde deve sırtı veya bizde eşek sırtında yol almaya benziyor. Daha ileri bir yakıştırmada bulunursak; külüstür bir araba ile, ya da 1950 model bir kamyon ile yol almaya benziyor, otobüs de değil. Ama biz politikayı şu anda jet hızıyla yapıyoruz. Hatta birileri, ışık hızıyla diyordu.

İşte, sosyalizmde hayaller bu anlamda iş yaptırır.

Özellikle faşizmin karanlığı ve mutlak egemen olmak istiyorsa ve sen de hayallerine amansız bağlıysan, senin politikan, hatta savaş hızın füze hızına, giderek ışık hızına yaklaşabilir. Ve onu da hiçbir düşman gücü yakalayamaz. İşte, biz bu gücü gösteriyoruz. Bunun dışında acaba bir PKK tanımı olabilir mi? Veya PKK'de gerçekleşen sosyalizmin izahı olabilir mi? Sanmıyorum, çünkü yenilmekten kendini kurtaramaz.

Peki biz neden bu tanıma ulaştık?

Hayatın kendisi amansız bir savaş.

Ve PKK'de sosyalizmin böyle gelişmesini zorunlu kıldı. İdeallerin, hayallerin, ütopyan olacak. Aynı zamanda müthiş bir çalışma zevki içinde olacaksın.

Örgüt çalışması benim için büyük bir zevktir.

Eskiden rahat uyumak için zaman arardım. Keyfimce uzanmak, keyfimce bilmem ne yapmak için gün sayıklardım. Şimdi, bütün bunlar bana işkence gibi geliyor. Ne kadar bünye zorlansa da, sosyalist çabalar, propaganda, örgütlenme, ilişkiler kurma velhasıl örgüt ve savaşı yönetme büyük bir tutku haline gelmiş.

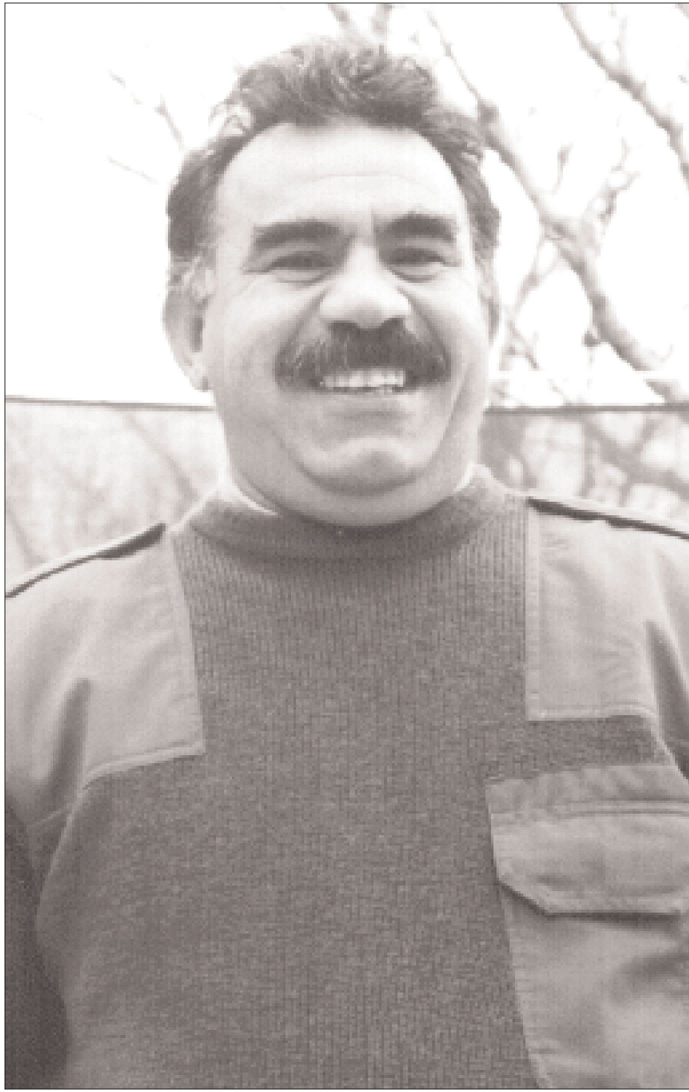
Bir zevk.

Zevk, yani adeta onsuz yapamama.

Denilebilir ki, PKK önderlik gerçeği sadece sosyalizmi bu genel tanımına göre kendini somutlaştırmamış, kendini gerçekleştirmemiştir. Aynı zamanda dönemin tasfiye edilen reel sosyalizmi var, ulusal kurtuluş süreçlerinin hızının kesilmesi var, emperyalist sistemin büyük bir hız kazanması var, bütün bunlara karşı da kendini yeniliyor. Kendini onlara karşı yenileme şurada kalsın, başarıdan başarıya koşan bir tarza, bir tempoya, bir seviyeye doğru gidiyor.

Emekçilerin bugünü dolayısıyla bizim uluslararası emekçilere verebileceğimiz en değerli armağan, PKK şahsında böyle hayallere, devrimci çaba ile yenilmez bir bağlılığı, bir devrimci pratiği başarılı ve onun zaferini kesintisiz kılmaktır. Bundan daha değerli bir armağan olamaz. Çünkü, sosyalizmin bu kadar tukaka edildiği, artık işe yaramaz denildiği bir süreçte PKK şahsındaki gerçekleşmekte olan sosyalizm büyük bir güçtür.

Emperyalist-kapitalist sistem toplumu bütün insani değerlere kapatmış veya bütün insani değerleri toplumun içinde boğmuş. Bununla da yetinmiyor; insanın doğayla ilişkilerini doğanın imhasına, yani insanın mutlaka muhtaç olduğu doğa-insan ilişkisini tarumar etmeye kadar götürmüş. Hem yerinaltı, hem yerinüstü, insanlık için çok gerekli olan yaşamsal kaynakları veremez duruma getirilmiş. Dört bir taraftan insanlık tehdit altında.

Bu sisteme karşı sosyalizmin günümüzdeki verili durumunu kabullenmekten daha alçakça ve yüzyıllardır insanlık uğruna mücadele eden sosyalizm savaşçılarına daha çok ters düşecek, daha çok ihanet anlamına gelecek başka bir eylem olamaz. Tam tersine, belki de her zamankinden daha fazla sosyalist ütopyanın çekiciliğini, vazgeçilmezliğini ve en önemlisi de kapitalist tarz angarya çalışmasını değil, sosyalizmin zevk türü çalışma tarzını her şeyin önüne koymak, insanlık için tek çıkış yolu oluyor. Ve buna büyük umut bağladığımız gibi, aynı zamanda bundan büyük mutluluk da duyuyoruz.

Hiçbir zaman özenti duymadık. Bugün bu kadar *"insanı feth ettim"* diyen kapitalist değer yargılarına göre yaşama tenezzül etmek istemiyorum. Sürekli işkence altında bir parti olmamıza rağmen, onun en üst sorumluluğunu bütün bu acıların işkencesi içinde yürütmemize rağmen, bu yaşamın verdiği zevki de hiçbir zevkle değiştirmeyecek kadar kendime güvenli bakıyorum, inançlı, gururlu. Başka bir nesneyle değiştirir misin denilse şu anda, değil onun hesabını yapmak o kişinin, o ideolojinin, o sistemin yüzüne bile bakmak istemem. Büyük bir ütopya sahibi olduğumuz için, ütopyayı geliştirdiğimiz için dile getirmiyorum, yine çok büyük bir emek çalışması içinde olduğumu da söylemiyorum.

Sosyalist insana, onun çalışma tarzına bağlı kalmanın gururunu yaşıyorum.

Ona değer veriyorum ve bunu da tutarlıca yapıyorum. Kendimi kandırmadan hem çok bilinçli, hem çok planlı. Darda kaldığım için veya bununla bir gelişme imkanı bulduğum için değil, vazgeçilmez bir yaşam tarzı olarak gördüğüm için yapıyorum. O halde başta PKK'liler olarak sizlerin çıkarması gereken sonuç nedir? Mümkünse kendinizi bu tarz bir PKK'lileştirme.

Bağlılıklardan bahsediyorsunuz, her gün ant içiyorsunuz, ama bana göre sınırlı bir bağlılık bile olsa, iyi bir sosyalist militan olmamak için hiçbir neden yok. Eğer iyi bir sosyalist militansanız, ele aldığınız bütün işler konusunda hem büyük bir zevkle çalışma, hem de sürekli bilinç ve inançla dolu olduğunuz için, bilinç yolunuzu aydınlatır, inanç iradenizi keskinleştirir. Dolayısıyla sağlam bir yürüyüşün sahibi olmamanız için bir neden yoktur. Eğer ikiyüzlü değilseniz, kendinizi düzen hastalıklarıyla felç etmemişseniz, yürüyüşünüzün başarılı olmaması için hiçbir karşı neden etkili olamaz. Ve hiçbiriniz hiçbir gerekçeyle neden sağlam yürüyemediğini, neden PKK'nin gerçek bir militanı olmadığını da izah edemez. *"Vay şu neden beni böyle tökezletti, bu neden beni bilmem, -işte PKK'yi PKK olmaktan çıkaran- şu sınıfsal özelliğe..."* bunu söylemek, bizim yüce inançlarımıza ve sosyalist emeğimize hırsız veya düşman gibi saldırmaktır.

"Bize her zaman ve her şeyden daha çok gerekli olan, sosyalist ütopyadır. Ütopya, toplumsal hayaller demektir. Ve insanlık her ileri çıkışa başladığında yüce bir hayali, bir ütopyası olmuştur. Ütopyasız bir topluluk, günübirlik yaşamaya mahkum edildiğinde sadece sığ bir köleliği yaşamaya mahkum edilmiş demektir."

Bu anlamda ilk yapmanız gereken iş; *"ben bir sosyalit miyim? Önderlik tarzında en azından bu güce ulaşmış mıyım?"* Bu soruyu kendinize sorun ve cevaplarını vermeye çalışın. Soruya başlangıç cevabını veremeyenler, ister devlet kursunları, hiçbir ciddi başarının sahibi olamazlar. İşte, reel sosyalizm nasıl çözüldü? Bilmem birkaç zafer kazansın, işte Sovyet orduları çok zaferler kazandı, ama bugün Kızıl Ordu dünyanın en yozlaşan ve silahlarını beş kuruşa satan ordusudur. Elbette ki, sosyalist ütopyadan bağını koparınca böyle olur. Sizin öyle büyük zaferleriniz de yok. Siz daha doğru dürüst özgür çalışmanın gereğini de yapamamışsınız.

Öyle güçlü hayalleriniz, inançlarınız yok.

Mütevazi olacaksınız. Sosyalist olmaya özen göstereceksiniz. Onun bilinç ve inancıyla ve vazgeçilmez çabasıyla kendinizi kişilikleştireceksiniz. Bu olmadıkça hiçbir yaklaşımınız, hatta pratiğiniz birkaç büyük savaşı kazansa bile veya çok büyük bir demogog bile olsanız, fazla değer ifade etmez.

Ben PKK içinde neden bu kadar etkili olabiliyorum?

Ahım-şahım işlerden bahsetmiyorum. İnsanlarla ideallerimiz temelinde konuşmak basit bir iştir. İlişki kurmak, herkesin yapabileceği bir iştir. Eğer bu bir savaşsa, orada işler daha da büyür. Düşmana ve kendi ordusuna anlam vermek daha bir derinlik kazanır. Yeter ki, biraz sosyalist kişilik olsun, mesafe almaması düşünülemez. Değilse, demogogsa ve bir emek hırsızı ise veya bir köylü, bir hamalsa, aydınsa, o er-geç başarıları da olsa sonuçta iflas etmeye mahkumdur. Hiçbir köylü emekçiliğinin hırsızlık yolu diğında patronluğa sıçradığı görülmemiştir. Hiçbir demogogun da, eğer insanları kaba bir biçimde yaratması olmasa, bir siyasi güç veya bir askeri zafer elde ettiği görülmemiştir. Başarısı, birisinin hırsızlığı, diğerinin insanları kandırmasındadır. Hırsızlar çalar-çırpar yükselirler, en büyükleri olurlar. Demogoglar da yalanlarla insanları uyuturlar, belki de bir diktatör olurlar. Bunlar dünyamızda çok, içimizde de böyleri her gün çıkmak istiyorlar. Ama açık söylemeliyim ki, bizim önderlik tarzımızda, ne çabalara hırsızca girişmek, ne de demogogca etrafını kandırmak vardır. Hayır, asla ikisine de yer yoktur.

Acaba kendinizi sağlam bir sosyalist kişiliğe kavuşturuyor musunuz? Gerçekten bir sosyalist kişilik amacına bağlı mısınız? Evet diyorsanız, o zaman sağlam örgüt ölçülerine ulaşmak sonuca götürür, çizgiye ve giderek hayallere ulaştırır. Başka bir yaşam etkisinin altına girmesi düşünülemez bile.

Tekrar vurguluyorum: Değil böyle yıllarca PKK içinde kalmak, sıradan bir başlangıç yapmak bile sizi sağlama yürütmeye yeterlidir.

İşte, Hakiler, çok mu biliyorlardı sosyalizmi? Hayır, çok az bir bilinçle yola çıktıklar, ama çok inançlı olduklarını biliyoruz.

İşte, Hayriler, Mazlumlar, Kemaller, çok mu bu toprakları tanıyorlardı? Hayır, ama onlar sosyalizme ve çabasına içtenlikle inanıyorlardı ve tutkuyla bağlıydılar. Gerçek PKK'liler bunlardı.

Ama şimdi saflarımıza bakıyorum: Bilinci de kırk kat Haki'nin, Kemal'in, Mazlum'un üstünde olanlar var. Yine pratiği (on-onbeş yıllık savaşçı da dahil), yüz kat belki o büyük PKK'lilerin üstünde olanlar var, ama bakıyoruz hepsi sorun olmuş. Neden? Sosyalist kişiliğin temel özelliklerine ters düştükleri için. Çoğunun kimliğini, kişiliğini endişeler kaplamış.

Günübirlikçi, yetkiye dayalı yaşam, hak arayıcıları, neredeyse başlıbaşına bir PKK haline gelmiş. Ülke dışında da, ülke içinde de yetki devrimciliği, komuta devrimciliği, bambaşka, adeta biraz da PKK'nin canına okunarak oluşmuş durumlar var. Bunlar habire sorun üretiyorlar. Zaten PKK'ye fazla verdikleri bir şeyleri de yok.

Kendi emeklerini, bu kadar şehidin kanı var, bu kadar halkımızın dolaylı-direkt verdikleri değerler var, bu saydığım özelliği temsil edenler habire bunları kemiriyor. Artık hiçbir kıymetleri yoktur diyorum bunların. Neden? Çok açık, partimizin içindeki ya hırsızlar, ya demogoglardır. Diğerleri de sıradan köylü emekçileri, hamallarıdır. Hayır, sosyalist kişiliğin bu olmadığını sizlere tekrar tekrar vurguluyorum. Hiç şüphesiz diyeceksiniz ki; parti, sınıf savaşımının en yoğunlaştığı yerdir veya oluşumdur. Doğru, parti tanımımız böyledir.

Parti, saf dört dörtlük sosyalistlerin birleştiği bir yer değildir.

Hele bizim toplumumuz, halkımız gibi neredeyse toplum olmaktan çıkmış, sınıfsal özellikleri de dumura uğratılmış veya ciddi bir gelişme imkanı bulamamış ve neredeyse her şeyi parti içinde adeta toplumsallaşıyor, siyasallaşıyor, sınıfsallaşıyorsa burada savaşımın bu denli yoğun geçeceği açıktır.

Bir ulusal kurtuluş savaşı, sınıfsal savaş verilmiyor.

"İflas etmiş sözcüklerle biz bugünü anmayacağız. İçi boş sosyalist kavramlarla bugünü değerlendirmek istemiyorum. Ucuz emekçiler sözünü fazla etmek istemiyorum. Hatta mevcut sermayenin böyle hizmetinde olan emekçilerden nefret ederim. Sevemem böyle emekçileri. Onlar bir dönemlerin en büyük köleci imparatorluklarına yamanan köleleri andırıyorlar, bunların sevilecek hiçbir yanları yok. Emekçiler böyle olamaz!"

Neden? Çünkü, dört dörtlük bir yenilgi var. Beyinler dağılmış, iradeler felç edilmiş. Bu anlamda toplumsal temelde bir savaş yok. Yalnız Kürt toplumunda değil, bugünkü Türk toplumunda, hatta bütün Ortadoğu toplumlarında durum biraz böyle. Mücadele, ya devletin içine taşırılmıştır, ya partinin içine. Bizde devlet olmadığı için parti içine taşırılmıştır. Türkler'de devlet olduğu için devlet içine taşırılmıştır. Bugün Türkiye'nin sınıf mücadelesi devlet içinde veya işbirliği ile yürütülmekte. Biz de ise PKK içinde yürütülüyor.

Şimdi daha iyi anlıyoruz ki, eski saf yoldaşlar topluluğundan ziyade genelleştiği için, bütün savaşan öğeleri ilişki ve çelişkileri ile parti içine aldık. Ama şunu da peşinen kabul etmelisiniz ki, bu işi böyle sağlayan örgütsel önderlik, size tanımını verdiğim önderliktir. Hakim sosyalist özellikleri böyle tanımlanan önderliktir. Diğer sınıflardan gelmiş olabilirsiniz, mütehiş küçük-burjuva sınıf önyargıları, yarıfeodal önyargılar, köylü, hamal, aydın önyargıları ile dolu dolu gelmiş olabilirsiniz. Ve bu, bir yerde başlangıçta kaçınılmazdır. Ama şimdi bunu ısrarla sürdürmek, hatta politika haline getirmek, hatta güç haline getirmek, hırsızların ve demogogların savaşını geliştirmek demektir. Nitekim partimiz de bunu böyle ele aldığı için kendi içindeki savaşı şiddetlendirmiştir.

Sosyalizm söz konusu edildiğinde bir şey daha eklemek gerekir: Örneğin, sınıf savaşımında çok şiddetli tavrın sahibi olan bir Stalin bile parti içindeki savaşımı kapsamlı yürütemediği için, çok dogmatik, salt baskı yöntemleriyle hal edebileceğini düşündüğü için daha kendi zamanında yarattığı hainler nedeniyle, büyük sosyalist kuruluşu çözülüşün eşiğine getirdi. Partiyi değil, neredeyse dünyanın üçte birinde etkili olabilen bir sosyalist inşayı, parti içinde sınıf mücadelesini doğru yürütememesinden, yine devlet içinde sosyalist demokrasiyi doğru tanımlayamadığı için, geliştiremediği için olanlar oldu.

PKK, sosyalizmin bu tarihinden şiddetle dersler çıkarmanın adıdır.

Devlet de olursak, şüphesiz sosyalist demokrasi olacak.

Devletten önce parti içinde sınıf mücadelesini, yani parti içi demokrasiyi şimdiye kadar büyük bir ustalıkla yürüttük. Yürütmeseydik, herhalde kocaman sosyalist devletlerin çözüldüğü bu süreçte PKK haydi haydi çözülürdü. Eğer PKK çözülmediyse, içindeki sosyalist mücadeleyi hem ilkelere, hem yeni taktik esaslara, yani onun doğru örgüt ve mücadele esaslarına getirdiğimiz yeniliklerle götürebildiğimiz içindir.

Az mı geriliği temsil ediyorsunuz? Hayır. Kürt kişiliğindeki gerilik kadar, dünyada sanmıyorum başka uluslarda olsun. Her birinizin gelişi, adeta yüzyılların bütün geri ilişki ağları, hatta kendinize göre sınıf bilinci de demeyeceğim, körce bir kişilikle katılmaktan başka hiçbir özelliğinizi ifade etmiyor.

Net düşüncelerle mi gelmişsiniz?

Hayır!

Bir çalışma zevkiyle mi geliyorsunuz?

Hayır!

Sınıfta, toplumda kalmışsınız, bilinciniz dağılmış, iradeniz felç olmuş ancak öyle gelmişsiniz.

Biraz kendinizi toparlar toparlamaz, köylü kökenliyseniz köylü küçük-burjuvalığını, kent kökenliyseniz kent küçük-burjuvalığını, ağa kalıntısıysanız ağa dayatmasını, hakim ulus etkilerindenseniz onun sizlere kazandırdığı özellikleri dayatmaktan kendinizi alıkoyamıyorsunuz. Bunu neredeyse ezici bir biçimde ben kendi başıma, kendime doğru yöneltilmiş olarak görüyorum. Hiç umrunuzda bile değil. Neden umurunuzda değil? Çünkü sınıf mayanız, dolayısıyla kişilik gerçeğiniz size rahattır. Mesela, *"PKK önderlik tarzına göre ne düşünürüm, ne yaparım, ne savaşırım, ne örgütlenirim, ne propaganda ederim"*, ya nasıl yaparsın? *"Kendi tarzıma göre."* Nedir senin tarzın? Çoktan yerle bir olmuş tarz. Düşmanın ilk etapta vurduğu bir tarz.

Diyor, *"benden bu kadar."* Senden bu kadar, ama benim için bu yetmiyor. Bu, kendini bile kurtarmaya yetmez. İşte, sınıf savaşı bir boyutuyla böyledir. Yetmeyene karşı savaş. Yetmiyorsunuz. Yetmeyeceğiniz için de yenilgiyi temsil ediyorsunuz.

Sizleri çok aşırı kötüleyen de yok. Deniliyor ki size: Sosyalizmin emek kahramanlığını, sosyalist ütopyanın ve çalışmasının dönem emperyalizmine, onun TC kimliğindeki faşist-sömürgeci ve işte bugün çok net özel savaşçılığına göre kendinizi oluşturamadığınız için yenilgiyi temsil ediyorsunuz. Bunun altında ne var? Yetersizlik var. Örgütlenme yetersizliği, onun çaba yetersizliği, hayal yetersizliği var.

Basit bir yaşamla yetiniyorsunuz, basit bir yetki sizler için zafer oluyor.

PKK'nin ucuz bir komuta kişiliği sizler için her şey olabiliyor. Bir küçük eylem, bir küçük temsil veya başarı sizler için işin sonudur. Halbuki bizim için bunlar, bu tip adımlar karın bile doyurmaz. PKK'nin önderlik gerçeğinde bu tip başarıların adı bile söylenemez.

Her gün benim böyle yüzlerce başarım var, ama dönüp arkama bile bakmıyorum. *"Bunlar başarı mı"* diyorum kendi kendime. *"Asla kendimi bunlarla yanıltmam"* diyorum. Çünkü düşmanlarımın büyüklüğü ortada. Düşmanım hızlı gelişiyor. Böyle olunca, ben kendimi birkaç küçük başarıyla nasıl kandıracağım? Ama kendinize bakın, ölçü diye bir durum kalmış mı? Yetersizlik iradeye yansıyor ve irade felç olmuş. Sizlerle bu temelde savaşıyorum.

Yetersizlikten yeterliliğe ulaştırma savaşımı. Arkasında işte böyle sınıf özellikleri var, bütün diğer sınıf özellikleri gibi.

Tekrar söylüyorum: Köylüler de emekçi, hamallar da emekçi, küçük-burjuvalar da emekçi, ağalar da emekçi, ama onların emeği vatanı kurtarmaya, toplumu, halkı özgürleştirmeye yetmez.

Ya nasıl olacak?

Sosyalist ütopyaya göre, önderlik gerçeğimizin bu kadar şehidin kanıyla, bu kadar halkın gelişen fedakarlığıyla yürüttüğü tarzı, temposu ancak bunu belirler. İşte, sosyalist kişiliği ancak bu tanım çerçevesinde kendinize maledebilirsiniz, *"ben gerçek bir PKK militanıyım"* diyebilirsiniz. Bunu yakalayamazsanız nesiniz? Evet, belki bir militan, bir savaşçısınız, ama PKK'nin gerçek militanı değilsiniz. Hatta onun karşısında yer alıyorsunuz demektir. Ya onun çok kuyruğunda, ya onun çok sağında-solunda. Ya da bir intihar kişiliği gibi çok önünde. Gördüğünüz gibi bütün bunlar da zora sokuyor. Başarıya değil, başarısızlığa götürüyor. Bu anlamda kendinizi ölçüp biçeceksiniz.

"Ben gerçek PKK'lileşmenin, PKK militanlığının neresindeyim? Sosyalist bir PKK kimliğinin, kişiliğinin neresindeyim?" Çok sağında mı, çok solunda mı? Çok ilerisinde mi, çok gerisinde mi? Bunu bile tanımlarken düşmana göre hesap, hayal-ütopyamıza göre hesap ve bir de çalışma ölçülerimiz var. *"Çok zevkli mi çalışıyorum? Bütün ideolojik, siyasi, örgütsel, eylemsel faaliyetlere büyük bir zevkle mi anlam verip kendimi pratikleştiriyorum?"* Evet diyorsanız, o zaman sizler sosyalist militansınız, gerçek PKK'lilersiniz ve PKK'nin tanımına göre kendinizi militanlaştırmışsınız. İşte, bu kişilik iş yapar. PKK'nin mevcut olanakları bu kişiliğe her türlü zaferi sağlamaya yeter, artar bile. Böyle bir sosyalist parti militanı olmanız şarttır. Ve zaferin en temel şartı da budur. Diğer şartlar, sayı çokluğu, silahlar, bilmem şu alanın şu özelliği, bütün bunlar ayrıntıdır, belirleyici değildir.

O halde, eğer emekçiler davasına bir inancımız varsa, milyonlarca insanın uğruna şehit olduğu sosyalizm ütopyasına da saygımız varsa ve gerçekten bugünü uluslararası emekçilerin bir dayanışma, birlik, mücadele günü olarak değerlendiriyorsak, kendi somutumuzda vereceğimiz en yakıcı cevap, uluslararası güncel koşullarda PKK sahasında böyle bir militanlıkla ve bunun giderek kesin zafer yürüyüşüyle daha da önlenemez bir yükselişi ile karşılık vermektir. İşte, bu mükemmel bir cevap olur. Bu cevap kısmen verildi, ama daha da vereceğiz.

İflas etmiş sözcüklerle biz bugünü anmayacağız.

İçi boş sosyalist kavramlarla bugünü değerlendirmek istemiyorum. Ucuz emekçiler sözünü fazla etmek istemiyorum.

Hatta mevcut sermayenin böyle hizmetinde olan emekçilerden nefret ederim. Sevemem böyle emekçileri. Onlar bir dönemlerin en büyük köleci imparatorluklarına yamanan köleleri andırıyorlar, bunların sevilecek hiçbir yanları yok.

Emekçiler böyle olamaz!

Emekçiler, saygı duyulacak emekçiler, emeklerine saygıyı böyle bir inancın, ütopyanın sahibi olarak göstermedikçe lanetli olmaktan asla kurtulamazlar. Kendi halk gerçekliğimizle gururluysak, lanetli değil de kendimizi giderek yüz ağartan bir biçimde tarih sahnesine çekiyorsak, böyle inanca ve onun savaşımına bağlı olma gücünü gösterdiğimiz içindir.

Ben bu vesile ile gerek bu parti içinde hepinize, gerekse tüm halkımıza ve ilgi duyan dostlara, en başta tek başıma da olsa, yıllarca bu inançlarıma, bu hayallerime bağlı yaşamayı esas aldığımı belirtebilirim. Ve bu gerektiğinde tek başıma bir ordu gibi çalışma zevkini her şeyden üstün tuttuğum için böyle olduğumu belirtmeliyim. Bu temelde bazıları ilgi duydu ve PKK'liler ortaya çıktı, halkımız ortaya çıktı ve dostlar her gün kat be kat artarak dayanışma içinde oluyorlar. Yarın belki de daha fazla olacak. Onları kutlar, bugün dolayısıyla selamlarım. Bunun dışında emeğin ve emekçilerin saygın değerlendirileceğine inanmadığım gibi, belki bir patrona saygım olur, ama bir köle emekçiye saygım olamaz. Bunu da belirtmek zorundayım.

Patron patronluğunu nasıl biliyor ve yapıyorsa, emekçi de emekçiliğini bilerek yapmalıdır. Yine bize karşı iyi savaşan sömürgeci özel ordu birliklerine saygım var, ama ona karşı kendi öz savaşımını veremeyen, dolayısıyla kendini örgütleyemeyen halkımıza dahi benim hiç saygım yok. Hatta içimizdeki savaşçılara da saygım yok. Benim saygım en az düşmanları kadar kendi ordusunu, kendi savaşını akıllıca ve başarıyla veren emekçileredir, savaşçılaradır. PKK önderliği kesinlikle böyledir, bunun dışında hiç kimse ne bağlılık duysun, ne saygı, sevgi beklesin.

Kölenin, başarısızın, kendi çabasına anlam verememişin içimizde yeri olamaz. Ve hiçbir zaman bizden ilgi beklemesin. Asla o saygıya, sevgiye, şerefe, onura ulaşmayacaktır, ona layık olmayacaktır. Ve biz hiçbir zaman onları onurluca anmayacağız.

Ya kimlerle olacak? İşte, en az düşmanları kadar yaşamı kendisine layık gören, bu vatanı, bu halkı özgürleştirerek yaşayabilecek, gerekirse onun için her türlü özveriyi bir sosyalist kahramanlığıyla gösterebileceğini, engel tanımadan yürütülebileceğini gösterdi mi, o en değerlisidir, en baştacı edilmesi gerekendir. Sürekli sevilip sayılmaya layık, bir halksa böyle bir halk onuru yakalamış bir halktır. O halk öncü halktır. Onun adına öncülük eden sınıfın değeri de öncü sınıf değeridir, eğer o parti ise öncü bir partidir.

İşte, buna bugün her zamankinden daha şiddetle ihtiyacımız var. Bu sadece işi, ekmeği kazandırmıyor, onuru, ve özgür elleri ortaya çıkarıyor. Umut, ütopya dediğimiz özgür hayalleri ortaya çıkarıyor.

Özgür hayaller oldukça özgür eller olacaktır, özgür eller oldukça çalışan eller olacaktır, çalışan eller oldukça iş olacaktır, ekmek olacaktır.

Engeller varmış, savaş gerektiriyormuş, bundan daha değerli çalışma olur mu? Bir savaş ki, bütün bu tutsaklık zincirlerini paramparça edecektir. O halde bu iş, en zevkli iştir. Bu çaba belki de bire bin veren verimli emektir, çabadır, savaş emeğidir ve onun kahramanlığı da en büyük halk kahramanlığıdır.

Biz emeğe de, emekçilere de uluslararası alanda olduğu kadar kendi somutumuzda halkımızın bu anlamdaki çabalarına karşılık vermek istedik. Halkımızın başta emekçi bir halk olduğunu gördük. Ama emeğine ters düştüğü, bütün emek değerlerinin elinden alındığı, dolayısıyla emeğin üretildiği ülkesinin de elinden alındığını biliyoruz. İşte, bunun için büyük bir yurtseverlik savaşımının gerekli olduğunu ve emek değerlerinin kendisinin olabilmesi için özgür bir halk olarak, kendini mutlak gerçekleştirmek durumunda olduğunu esas aldık. Ve bunun için de öncelikle, bunu kazanacak bir partiye, bir partiyi de kazanacak militana, sosyalist militana, en büyük ağırlık verilecektir. Ve bu görev bize düştüğünde inanılmaz bir tarih misyonudur, rolüdür dedik, benimsedik. İnanılmaz bir çekiciliği var dedik, etkisine girdik. Ve çabası çok verimlidir dedik, inanılmaz bir çalışma tarzıyla ve temposuyla bu işe koyulduk. Sonuç, boşa gitmeyen ve belki de tarihte en onurlandırılan, yüz ağartan ve hatta yalnız umudu da değil, kurtuluşu getiren bir savaşı ve neredeyse her şeyimizi yeniden yaratır bulduk.

Bundan daha değerli olamaz. İşte, bu sosyalizmdir, işte bu emekçilerin bir kez daha günümüzde bilinçli çıkarlarından ibaret olan ve partide birleşen davasıdır. Hiçbir dava bundan daha yüce olamayacağı gibi, başarılı sonuç da alamaz. Bu temelde bütün uluslararası emekçileri, halkları, biraz da karartılmış da olsa, bugünlere doğru, bugünlerini böylesine inançlı bir sosyalist ütopya ile olduğu kadar; sosyalist bir çalışmanın zevki ile birlik ve dayanışmasının, mücadelesinin onuru ile selamlıyoruz.

Partimiz içinde de asla buna toz kondurmayacağımızı, bizi böyle başarılı kılan, böyle bir sosyalist ideolojinin ve ondan kaynaklanan bütün politikasının, örgütlenmesinin ve askeri çizgisinin de savaşta başarıya, zafere doğru gidecek kadar amansız takipçisi olduğumuzu, şimdiye kadarki başarılarımızın ancak bir başlangıç değeri olabileceğini, asıl anlamlı ve başarılı savaşların bundan sonra gelişebileceğini bugün dolayısıyla bir kez daha belirtiyoruz.

"Günümüz PKK'lisine bakınca neredeyse hayalleri, umutları kalmamış gibi! Nerede bir PKK yetkisi, nerede bir PKK imkanı, nerede bir rahat ev, nerede bir zengin yer varsa, yöneticiler oraya göz dikiyorlar. Bunları gerekirse bin defa söyleyeceğiz. PKK'nin ütopyasından, hayallerinden, onun bilinç ve inancından vazgeçmek, kendimize yapabileceğimiz en büyük kötülüktür."

Başta sosyalist PKK ve onun savaş sahasındaki komuta ve savaşçıları olmak üzere, yine zindanda kahramanca direnen sosyalist PKK'lilere ve onların sempatizanlarına ve bizi takip eden bütün halkımıza bugün dolayısıyla en anlamlı karşılığı verdiğimize inanıyorum. Bu temelde sürekli başarı diliyorum, selamlıyorum.

1 Mayıs 1997

Parola Şiyar, Metin

Metin Harunî

Buraya taşınan önemli miktardaki cephane Gabar'ın değişik yerlerine dağıtılırken yine bir kısmını kaldığımız yerde uygun yerlere sakladık. Zaman zaman cephane için *Şax* köyüne gidiyorduk. Ama yeni savaşçı adaylarını Cudi'ye değil kış sürecinde eğitim için Gabar'a götürüyorduk. Eylül ayının sonlarına doğruydu. Dêra dağına her an düşmanın gelebileceği ihtimalini göz önüne alarak 40 kadar antipersonel mayını alıp *Dêra* dağının zirvesine çıkarak, *Bêzîna*'ya, kuzeyden güneye doğru uzanan dağ silsilesinin önemli geçiş boğazlarını bazı stratejik tepeleri ve bu tepelere giden yolları mayınladık.

4 Ekim akşamına kadar bu işi tamamlayarak noktamıza geri geldik. Akşamleyin radyolar KDP ve YNK güçlerinin partimiz güçlerine saldırdıklarını açıklıyordu. Ama ayrıntılarını bilmediğimiz için bizde bir merak oluşmuştu. Bu nedenle her gün tartışmalarımız bunun üzerineydi. *“Acaba TC, müdahale edecek mi?”* diye tartışma konusu oluyordu. Çoğunlukla TC'nin bu durumda boş kalmayacağı noktasında birleşiyorduk. Bütün haber kaynağımız TC'nin abartılı haberlerinde oluşan radyolarıydı. Tek bilgi kaynağının bu olması canımızı sıkıyordu.

5 Ekim sabahı kahvaltıdan sonraki tartışmamız yine Güney savaşı üzerineydi. Faaliyetlerimiz bir yana, yine Güney savaşı üzerine yapılan tartışmamız da bir yanaydı. Bunu merak eden halk sık sık yanımıza geliyor durumu öğrenmek istiyordu. Bizde de telsiz, telefon gibi araçların olmadığından çok doyurucu bir bilgi veremiyorduk.

Akşamleyin bir grup arkadaş Cizre'den gelerek yanlarında Şırnak'ın *Banêkotiyan* köyünden tutuklayarak bir çete getirmişlerdi. Bu çetenin fazla bekletilmeden Gabar'a götürülmesi gerekiyordu. En geç yarın akşam Gabar'a gitmemiz lazımdı. Erzağımız kalmadığından iki arkadaşı *Mîsorî* köyüne gönderdik. İki arkadaşın yanımızdan ayrılmasıyla vadinin içinden ayak sesleri duyduk. Biraz daha yaklaşınca;

“Kim o!”

Diye bağırdım. Karşıdaki de;

“Heval Şafak! Şafak!..”

“Gelin gelin!.”

Şafak arkadaş yanında iki genç köylü çıkageldi. Şafak'ı görünce bayağı şaşırdım. Çünkü bazı arkadaşlar Gabar'dan yanımıza gelirken Şafak arkadaşın kayıp olduğunu söylüyorlardı. O zamandan beridir Şafak hakında herhangi bir haber alamamıştım. Onlara doğru gittiğimde kahverengi ve diğer bazı renklerle karışık bir köylü fistanı giyen Şafak'a;

“Hoşgeldiniz hevala Şafak. Sen tek misin?”

Bir kahkaha atarak gülen Şafak;

“Sen deli mi olmuşsun?”

“Yok heval bir daha arkadaşları bulamayacağım diye umutsuzluğa düştüğümde sizi gördüğüme çok sevindim.”

“Öyle mi?!.. Neyse gelin şöyle oturun!”

Yanımda oturmakta olan Dıjwar arkadaştan yemek ve çay getirmesini istedim.

“Hevala Şafak sizi dinleyelim. Başınızdan neler gelip geçti.”

“Heval 38 gün arkadaşlardan kopuk kaldım.”

“Nasıl koptunuz?”

“Biz Xelil arkadaşla *Meydin* köyüne gitmiştik. Sayımız toplam 16 arkadaştı. Yaklaşık oniki saat kadar köyde kalmıştık. Köyden yukarıya doğru normal bir tempoyla yürüyerek çıkıyorduk. Köyün iki yüz metre kadar doğusuna, vadide yürüdükten sonra kuzeye doğru yamaca dik çıkan patika yola vurduk. Aşağımızdaki vadideki kuru derede çalılıkların arasından hışırtılar geliyordu. Ben de grubun arkasındaydım. Gelmekte olan hışırtılar ayak sesleriydi. Çok geçmeden bu sefer konuşma sesleri duydum. Hatta telsiz muhaberesi sesi duydum. Ben de yolun kenarındaki bir ağacın arkasına saklandım. Düşmanın 23 kadar askerinin yan tarafımdan yukarıya doğru çıktığını saydım. Birkaç dakika sonra arkadaşlar askerlere ateş ettiler. Askerlerin çığlıkları ve ağlamalarını duydum. Bir grup daha yukarıya çıkmaya devam ederken telsizle konuşan bir subay sırtını arkasında saklandığım ağaca dayadı. Türkçe bilmediğim için onun konuşmalarını anlayamadım. Bir süre sonra yukarıdan aşağıya doğru yaralı bir asker indirildi. İki metre yakınımdaki patika yoldan sırtlarında taşıyarak getirdikleri askeri Korkmaz diye çağırıyorlardı. Askerlerin ve subayın buradan uzaklaşmasıyla ben de buradan ayrıldım. Tepede ise halen çatışma devam ediyordu. Yamaçta bir ağacın içinde oturdum. Sabahleyin günün ağarmasıyla net olarak görünmekte olan köyün etrafının askerler tarafından tutulduğunu gördüm. Bir helikopter ise indirmesini okul meydanına yaptı. İçinden birkaç kişi çıktı. Çevresinde askerler toplandı. Köylülüleri de o meydanda topladılar. Daha önce saflarımızdan kaçan Nihat ismindeki itirafçı bize yakın olan köylüleri tek tek gösterdi. Düşman halka çok kötü işkence yaptı. Köylüleri belden yukarı çırıl çıplak yaparak sırtlarına jiletle *“Komando”* kelimesini yazıyorlardı. Gözlerimin önünde gerçekleşen bu işkenceyle düşmana olan kinim daha da arttı. Düşman 4 köylüyü yanlarında helikoptere koyarak köyden ayrılırken bir de baktım ki yanımdan bir hışırtı duydum pek fazla büyük olmayan bir yılan tam önümde duruyordu. Çevremde askerler çok yakın olduğundan yılanı öldüremiyordum. Ama yılan dikkatimi hep üzerine çekiyordu. Acaba beni ısıracak mı diye düşünüyordum. Bir yandan yılan diğer taraftan düşman! Bu arada bir askerin bulunduğum ağaca yaklaştığını gördüm. Yılanın çıkardığı hışırtı sesiyle asker yandan bana baktı. İyice bana baktı. Silahını doğrultu. Ben de silahımı ona doğrulttum. Askerin rengi değişti. Biraz gülerek yavaş yavaş yukarıya doğru çıktı. Birkaç adım atıp bana bakıp bakıp gülüyordu. Ben zaten artık sonumun geldiğini düşünüyordum. Giden bu askerin az sonra beraberinde askerlerle benim üzerime geleceklerine kanaat getirdim. Askerin ayrılmasıyla ben yılanı öldürdüm. Fakat askerler gelmedi. Saatler öğlene doğru geliyordu. Köyün içindeki askerler de köyden çıkarak tepelere yayıldılar. Akşama kadar köyün etrafında herhangi bir hareketlilik olmadı. Ben de aşağıya doğru inerek askerlerin boşalttıkları mevzileri kontrol ettim. Mevzilerde ekmek ve su bidonu gördüm. Çok susamış olmama rağmen düşmanın suyu olduğu için dokunmadım. Direk köye, Şahrê halamın evine gittim. Tam 34 gün kadar bekledim. Arkadaşlar gelmedi. *Dêra*'daki arkadaşlara ulaşmak için *Dara* köyündeki dayılarımın evine gittim. Dört gün burada arkadaşları bekledim. Kimseyi bulamadım. İki dayımın oğluyla beraber çıktım. Neredeyse arkadaşları tekrar göreceğime umudum kesilmişti. Sizi görünce dünyaya yeniden gelmiş gibi oldum.”

“Askerlerin köye gelişi Nihat alçağının itirafı üzerine mi oldu. Yine kesin o muydu?”

“Evet heval. Köylüler kendi gözleriyle gördüler ve tanıdılar. Bir de beni gören o asker köylülere bir bayan gördüğünü söylemiş.”

“Çok ilginç bir olay yaşamışsın. Geçen sene de benim başıma benzer bir olay gelmişti. Ama o asker gülmüyordu korkudan tir tir titriyordu.”

Şafak'ın beklenmedik bir anda bize ulaşması çok sevindirici bir durumdu. Çünkü biz onun şehit düştüğünü sanıyorduk. Bu mücizeye inanamadık. Onlara çay ve yemek verildikten sonra:

“Heval siz istirahat edin. Sizinle gelen iki genç burada mı kalacaklar!”

“Sanırım bu gece acilen gidecekler”

“Neyse artık onlar bilir. İsterlerse bugün isterlerse yarın giderler.”

“Yemeklerini yesin, çaylarını içsinler!.. Bir de varsa askeri elbise verin. Ben bu üzerimdeki fistanlarla burada yapamam.”

“Heval bu fistan sana çok yakışıyor. Askeri elbiseye gerek yok.”

Diye ona şaka yapınca;

“Heval ben eskiden evde de fistan giymiyordum.”

“Biliyorum. Şu anda yanımda askeri elbise yok. Arkadaşlar köye gitmişler, elbise getirebilirler. Ancak o zaman.”

Arkadaşlar yemeklerini yiyerek istirahata çekildiler. İki genç köylü de yanımızdan ayrıldılar. Ayrıca *Mîsorî* köyüne giden arkadaşlar da erzaklarla beraber çıkageldiler. Yalnız yanlarında askeri elbise getirememişlerdi. Gece güvenlik tedbirlerimizi alarak uyuduk.”

8 Ekim sabahı araziyi keşfettikten sonra geceleyin iki milisle gelen iki bayan arkadaş, Şafak ve iki erkek arkadaşla tutuklu çeteyi *Çiyayê Bizêna*'ya gönderebilmek için hazırlıkları yaptık. Grup akşam bizimle vedalaşarak yola çıktı. Şafak arkadaş üzerinde fistan olduğu için bütün gerginliğini olduğu gibi yansıtmaktaydı. Biz o gece orada kaldık. Gece saat onbire kadar Reşo arkadaşla devam etmekte olan Güney savaşı üzerine tartışıyorduk.

“Heval bu çevremdeki karakolların hemen hepsi boşaltılmış. Sanırım savaş alanlarına yığmışlar. Acaba bunlar ne yapmayı istiyorlar?”

“KDP ve YNK güçleri zor durumda. Bunun için TC onların yardımına koşuyor. Şimdiye kadar istenen sonuca ulaşamadıkları için artık bütün güçlerini bu işe koşturmuşlar.”

“Ama radyo haberleri çok abartılı veriyor.”

“Tabi savaşta moralleri bozulan güçlerinin üzerindeki psikolojiyi kaldırmak için çok gerçek dışı şeyler koyuyorlar. Kendisinin çok güçlü olduğuna inandırarak savaşıyor. KDP ve YNK de böyledir.”

Bütün arkadaşlar kefyelerini üzerlerine örtmüş uyurlarken ben Reşo sırtımızı bir taşa dayamış ayaklarımızı uzatarak sohbetimize devam ediyorduk. Aşağımızdaki dar vadiden ıslık sesi geldi. Vadiye bakan büyük taşın üstüne çıkarak biz de ıslığa cevap verdik. Onları oradan inerek bekledik. Gelen iki milisti.

“Hoşgeldiniz heval!..”

“Hoşbulduk heval!..”

“Hele gelin!.. Sadece iki kişi misiniz?”

“Evet heval, biz fazla beklemek istemiyoruz.”

“Tamam hele geçin şöyle konuşalım.”

Geçip oturduğumuzda her ikisinin birer torbayla eşya yüklü geldiğini gördük.”

“Hayırdır!.. Ne için geldiniz?..”

“Heval bizim köyde ve diğer köylerde 30 kadar yeni savaşçı var. Bizim alan sorumlusu olan Zafer arkadaş gelip götürmenizi istiyor. Ayrıca askeri elbise de getirdik.”

“Vay vay niye üç saat önce gelmediniz? Şafak elbisesiz gitti.”

“Şafak arkadaş buraya mı gelmişti?”

“Evet!..”

“Bilseydim burada olduğunu, beklemeden getirirdik.”

“Peki kaç takım elbisedir?”

“20 tane.”

“Bir çay yapalım bekler misiniz?”

“Yok heval biz aceleyle gideceğiz.”

“O zaman yarın akşam oraya geleceğim. Siz de akşam saat altıda nehrin kenarında hazır olun.”

“Tamam biz müsadenizle gideceğiz.”

“Buyrun gidebilirsiniz. Güle güle!.. Serkeftin!..”

“İyi geceler!..”

Milisler yanımızdan ayrıldıktan sonra ben ve Reşo yanyana uzanarak uyuduk.

Sabahleyin ortalığın aydınlanmaya başlamasıyla saat sekize kadar keşfimizi yaptık. Görünürlerde herhangi bir hareketlilik yoktu. Yolu kontrole alan, batı tarafımızda on metre kadar yüksekteki kayalığın üzerinde nöbet tutmakta olan Dıjwar arkadaş bize seslenerek;

“Heval yolun üstünde bir araba var. İçinden bazıları çıkmış bize doğru, dağa bakıyorlar!”

“Yolun neresinde bekliyorlar!..”

“İçinde bulunduğumuz vadiyi geçen yol virajında bekliyor.”

“Ben oraya geliyorum.”

Kayalığı tırmanarak Dıjwar arkadaşın yanına gittim. Elindeki dürbünü alarak bizden yaklaşık iki yüz metre kadar uzakta bulunan yolun üstündeki sarı arabaya baktım. Bu araba bir YSE arabasıydı. Arabadan inmiş olan 5 kişi de hem kendi aralarında konuşuyor arasıra da elleriyle bizim olduğumuz tarafı işaret ediyorlardı. Bunların ne diye geldiklerini düşünürken endişeleniyordum.

Acaba bunlar sivil giyimli düşman gücü müdür? Belki keşfe gelmişler. Şimdiye kadar kimse böyle yolun orasında durup dağı işaret etmemiştir. Yine devlet memurları da buraya sadece 5 kişi olarak da gelmemişler. Ben böyle düşünüp bakarken Reşo ve Baran arkadaş çıkageldiler.

“Sen bir şey anladın mı bunlardan?”

“Bir şey anlamadım, ama bu durumdan kaygılanıyorum. Siz de bir bakın bunlardan bir şey anlayacak mısınız?”

“Hele dürbünü ver.”

“Alın dürbünü, fakat taşın üstünden inin orası açıktır.”

“Hele bir yol açın.”

“Gel yanıma otur!..”

“Ben ve Reşo gözle bakıp takip ediyorduk. Baran arkadaş da dürbünle izlerken bir de konuşuyordu.”

“Heval bu YSE arabasıdır.”

“Tamam da YSE arabasının burada ne işi var? Hem de ne diye dağa bakıyorlar?”

“Evet, ama neden böyle olduğunu tam olarak kestirmek mümkün değil!”

Reşo sinirlenip hemen yerinden kalkarak;

“Hele ver şu dürbünü! Nasıl bir şey anlamadınız?”

Reşo dürbünle bakarken

“Bunlarrr!.. Evet bunlarrr!..”

Derken dürbünü indirip bana baktı.

“Bunlar yeni yapılan caddenin kenarına Güçlükonak'ın telefon direkleri için gelmişler. Çünkü daha önce de köylüler söylemişlerdi.”

“Eğer onun içinse neyse, niye böyle bir saattir buraya bakıyorlar?”

“Dağın güzelliğine, heybetine bakıyorlar!”

“Bunların işi var, pikniğe gelmemişler ki! Düşmanın ajanları ya da subayları olabilir. Benim endişem budur.”

Baran'ın yüzünde beliren anlam verememe ifadesi kafasında daha netleştiremediği şeylerin olduğunu gösteriyordu.”

“Vallahi düşman subayı olduklarını sanmıyorum. Çünkü düşman subayı buraya böyle tek başına gelmeye cesaret edemez. En azından kendi güvenliklerini sağlayabilecek kadar asker getirirler.”

Reşo;

“Sanmıyorum. Eğer öyle bir ihtimal olsaydı gidip onları yakalamamız gerekirdi.”

“Zaten ben de onu biraz netleştirmek istiyordum. Eğer öyle bir durum olsa kesin gidip yakalayacaktık.”

Bunlar bir süre böyle bekledikten sonra arabalarına binerek Cizre'ye doğru gittiler. Tabi kafamızdaki soru işaretleri olduğu gibi kaldı.

Baran elini sallayarak;

“Boş ver onların yapacağı bir şey yoktur. Haydi yerimize gidelim, yemeğimizi yiyelim.”

“Ben hâlâ endişeliyim. Tedbirlerimizi alsak iyi olacak. Belki tahmin ettiğim gibi de olabilir.”

Arka arkaya kayadan indik. Kahvaltımızı köylülerin bizim için *Dêra* dağından topladığı zeytinlerle yaptık. Akşama kadar biz de orada kaldık. Akşama iki arkadaşımızı yemek hazırlığı yapması için orada bırakarak yola çıktık. Yarım saat kadar kuzeye doğru araba yolunda yürüdükten sonra yirmi metre aşağımızda bulunan Dicle nehrinin kenarına geldik. Milislerin randevuya geldiğini gelmekte olan seslerinden anladık. Biz suyun kenarında durarak ıslık çalınca milisler de bize karşılık verdiler. Yeni arkadaşları lastik botla bizim tarafa geçirdiler. 37 yeni arkadaşla beraber noktamıza geldik. Yeni savaşçılar çok coşkuluydular. Arkamda yürüyen uzun boylu bir genç;

"Heval üç aydır ilk defa böyle güzel bir gün görüyorum.

"Niye?.."

"Üç aydır evlerde kapalı kaldık. Milisler de sürekli olarak ha bugün ha yarın gidersiniz diye bizi bekletiyorlardı."

"Heval bazen yollarda engeller çıkıyor. Yine binden fazla arkadaş geçirdik. Çok sayıda arkadaşı bir arada almak doğru değildir."

"Haklısınız biz de öyle düşünüyorduk. Hâlâ bekleyen arkadaş var."

"Bu seferki yolunuz kısadır."

"Nereye gidiyoruz?"

"Bu gece burada kalacağız akşama Gabar'a gideceksiniz."

"Biz Güney Kürdistan'a gitmiyor muyuz?"

"Yok heval oraya gitmiyoruz yollar kapalıdır. Bunun için eğitiminizi Gabar'da görüp eylemlere katılacaksınız."

"Ne zaman silah vereceksiniz."

"Sabredin, eğitiminizi gördükten sonra silah alacaksınız."

Yolu yürüyüp biz böyle sohbet ederken, yolun üst tarafında hayvanlarını otlatan Şırnak *Merex*'li çoban Ali'den iki keçi alarak üslenme noktasına gittik. Noktada kalan Reşo ve Dıjwar yemek hazırlamışlardı bile. Yeni savaşçı arkadaşları manga manga ayırarak düzenledik. Yemeklerini yedikten sonra hepsi uyudu. Yanıma gelen Reşo;

"9 arkadaş Gabar'dan cephanelik almaya gelmiş."

"Şimdi neredeler?"

"Uyudular. Yarın onlarla birlikte Gabar'a gideceğiz."

"İyidir biz de biraz Gabar'ı görelim, çoktandır görmemişiz."

"Yarın akşama bir şey olmazsa oraya gideceğiz."

Biz de istirahat edelim. Peki tepecileri keşifçileri ayarladınız mı?"

"Evet heval ayarladık. Şimdi bir nöbet listesi de yazacağım."

"Haydi iyi geceler."

"İyi geceler!"

Ertesi sabah uyandığımda yeni arkadaşların ateş yakmak için uğraştıklarını gördüm. Soğuk havadan üşüdükleri için ateş yakarak ısınmak istiyorlardı. Onların ateşinin dumanı yükseliyordu. Onların yanına giderek duman çıkarmamaları ve onlara dumansız ateş yakılması gerektiğini söyledim.

"Sabredin heval! Ben gelip size gerilla ateşi yakmayı göstereceğim." Kısa boylu esmer, yuvarlak yüzlü, kara gözlü bir genç gülümseyerek;

"Gerilla ateşinin dumansız olduğu söyleniyor, hele dumansız ateşi gösterin, bayağı merak ediyoruz."

Onların yanına giderek balık istifi gibi üst üste konulan odunları kaldırarak yeniden düzenli bir şekilde piramit gibi üst üste koydum. Ortasına da ince kuru odunları koyup bir parça naylonla ateşi tutuşturdum. Herkes yaptığım bu işi çok dikkatle izliyordu. Kendimi sahnede gösteri yapan bir illüzyonist olarak hissettim bir an.

"Gerilla ateşinin nasıl yakıldığını gördünüz mü?"

Aralarından biri gülümseyerek yanındaki arkadaşlara baktı ve;

"Böyle ise çok kolaydır. Biz de sandıkı, ilaçla ateş yakıyorsunuz, ilacı bir taşın üstüne koyunca hemen tutuşuyor!"

"Bunu kim size söylemiş?"

"İstanbul'da bahsediyorlardı."

"Yok heval dumansız, gerilla ateşi böyledir. Hele çabuk gidin kuru odun getirin. Közleri çoğalsın, biz şiş kebap yapacağız."

Herkes birbiriyle yarışırcasına kayalıklara tırmanarak aşağıya kuru odun atmaya başladılar. Bu arada iki keçiyi de kestik. Etler doğrandı. Tüm grubun kahvaltısına yetecek kadar etleri şişlerde pişirdik. Kalan nöbetçileri de çağırdık.

"Hevalnoo!.."

"Söyle heval!.."

"Vadiden iki kişi geliyor."

"Sivil mi?"

"Öyle görünüyor."

"Takibedin!"

Bizim eski arkadaşlar da yeni arkadaşların içine girerek sohbet etmekteydiler. Ben ise gelmekte olan iki kişiyi bekledim. Bu yüzden aşağıdaki dar boğaza bakıyordum. Gelmekte olanlar iyice belirginleşti. Gelenler küçük Güney Qamişlo'lu, orta boylu, kumral, uzun ince çeneli Şêr ile Tahir arkadaştılar. Sivil kıyafetlerle gelmişlerdi. Gündüz hareket ettikleri için sivil elbiseler içinde çok seri bir şekilde yürüyorlardı. Hızlı yürümekten dolayı terlemişlerdi.

"Hoşgeldiniz! Hayırdır böyle acelecisiniz!"

"Hoşbulduk! Biz dün gece Şiyar arkadaşı yukarı *Dêra*'ya götürdük."

"Hangi Şiyar? Peki niye buraya gelmediniz?"

"Dersim Eyaleti'nden gelen Şiyar! Merkez Komite üyesi Şiyar arkadaş. O'nunla gelen arkadaşlar çok yorgun oldukları için yürüyemiyorlardı. Onları orada beklettik. Buraya da size haber vermek için geldik."

"Peki nereye gidecekler ki?"

"Cudî'ye götürmeniz gerekiyor."

"Aralarında kaç silahlı var?"

"Beşi silahlı yedisi silahsızdır."

"Gelin yemek yiyin. Akşamleyin o grubu yanımıza alıp Cudî'ye göndereceğiz."

Zaman öğlen saatlerine geliyordu. bugünkü çalışmamız için manga komutanı Reşo arkadaşla görüşmem gerekiyordu. Yeni katılan arkadaşlarla sohbetlere dalan Reşo'ya yüksek sesle;

"Hevalê Reşo!.."

Diye seslendim. Bana bakınca elimi sallayarak

"Buraya gel!.."

Hızla aşağıya doğru yanıma gelerek bir ağacın gölgesi altında oturduk.

"Heval merkezi Şiyar arkadaş gelmiş. Acilen Cudî'ye götürmemiz gerekiyor. Bizim yanımızda da bir grup var. Bunların iki grup halinde bildiğimiz yere nasıl götürüleceği konusunu netleştirmeliyiz. Burada 15 silahlı arkadaş var. Şiyar arkadaşın yanında ise 5 silahlı var. Siz ne diyorsunuz?"

Elindeki çubukla önündeki toprağı eşelemekte olan Reşo sakin bir şekilde kafasını kaldırarak.

"Heval Şiyar arkadaşın grubunu 5 silahlı arkadaşla takviye ederiz. Bir de milis var. Yeterlidir. Zaten 10 silahlı arkadaş da yanımızdaki grubu Gabar'a aktaracağız."

"Güzel bir fikir. Peki hangimiz bu gruplarla gitsin?"

"Ben bu grubu Gabar'a götürüyorum. Sen de Şiyar arkadaşın grubuyla gidersin."

"Tamam uygundur. Peki Şiyar arkadaşın grubu bu akşam gidebilir mi? Buraya nasıl ulaştırılacak."

"Heval bir arkadaş yanlarına gitsin onları alıp gelir. Elimizden geldiğince acele etmeliyiz."

"İyi o zaman, hemen hazırlıklara başlamalıyız. Fakat dün gece gelen 9 kişilik grubun cephanelik almaları gerekiyor."

"Tabi bunu da halletmeliyiz. Her yeni savaşçıya bir adet silah veririz. Şimdi bir grup arkadaşı depodan cephanelik çıkarması için ayarlamalıyız."

Akşama doğru erzak hazırlandı. Fazla eşyalarımızı saklarken arkadaşlar cephanelikleri hazırlıyorlardı. Gabar'a götürmek üzere her yeni savaşçıya bir silah ve diğer malzemelerden verdik. Reşo grubun hazırlıklarıyla uğraşmaktaydı. Şiyar arkadaşı ve grubunu getirmesi için Baran ve Şêr arkadaşı yanlarına verdik. Arkadaşlarla vedalaşarak ayrıldık. Pişirilmiş hazır eti burada bıraktık. Gelecek olan grup hemen yemeğini yiyerek yola çıkabilsin diye. Ben ve Selim araba yolunun yakınına giderek Şiyar arkadaşın gelmesini bekledik. En geç saat sekizde buraya ulaşmaları gerekiyordu. Buna rağmen epey bekledik. Gelmeyince artık buraya gelmeyecekler diye düşünmeye başladım. İncir üzüm ağaçlarıyla kaplı vadiden tekrar yukarıya çıkarak vadinin boğazında olan etrafı beton duvarlı çeşmenin üstüne geldiğimizde Dıjwar ve köylü Hamit bekliyorlardı. Onlar konuşuyorken;

"Dıjwar!.."

Diye çağırdım.

"Oho heval siz!.."

"Siz buraya mı geldiniz?"

"Evet sizi yukarıda çok bekledik. Sıkılınca kalkıp buraya geldik. Burada sizi beklemeye başladık. Peki Şiyar arkadaş geldi mi?"

"Gelmediler."

"Niye?"

"Ne bileyim? Biz de sizin gibi burada bekledik."

Biraz da onların yanında bekledik. Ayak sesleri geldi. Hemen bu gelen ayak seslerine kulak kabarttık. Biraz daha yaklaşınca;

"Kim o?.."

"Hevalê Metin ben Şêr! Şêr!.."

"Heval siz geldiniz mi?"

"Evet evet!.."

"Yanımıza gelin sizi çok bekledik."

Arkadaşlar gelmişlerdi. Ama artık bugün Cudî'ye ulaşmak mümkün değildi. 'Belki arkadaşlar yorgun değillerse bir ihtimal gideriz, ama...' diye düşünürken Baran'ın arkasında yürümekte olan uzun boylu şarışın ince kaşlı ve ince bıyıklı Şiyar arkadaşın yanına yaklaşarak;

"Hoşgeldiniz heval!.."

"Vay vay hoşbulduk. Hevalê Metin siz burada mısınız?"

"Evet! Niye?"

"Biz buraya gelmeden önce Metin'den bahsediyorlardı. Düşündüm hele bu Metin kimdir? Hatta biz Dersim'deyken bize bazı silahlar ve cephanelikler geliyordu. Metin'in gönderdiğini söylüyorlardı. Bilmiyordum ki benim yıllarca birlikte kaldığım 'genç Metin'dir."

"Hele şöyle otur heval! Yemek falan yediniz mi?"

"Tam bir gündür yemek yememişiz. Hazır yemek varsa yiyebiliriz."

Hemen ayağa kalkarak Dıjwar'ı aradım.

"Hevalê Dıjwar neredesin?"

Her iki elini ensesinden kavuşturup sırtını kayaya dayayarak oturan Dıjwar doğrularak;

"Heval buradayım!.."

Diye cevap verdi.

"Akşamleyin hazırlanan yemekler nerede?"

"Yukarıdadır."

"Çabuk gidip bir çay yapın ve yemekleri ısıtarak getirin."

"Heval Selim de gelip yardım etse iyi olur."

"Tamam acele edin. Hevalê Selim sende git. Önce yemeğini getirin daha sonra birisi çay yapıp gelsin."

Arkadaşlar hızla yukarıya giderlerken 1986-1987 yıllarında Mahsum Korkmaz Akademisi'nde ve 1990 yılı sonlarında Haftanin'de birlikte kaldığım, girişken, atik, insiyatifli ve daha birçok olumlu özelliklerini sevdiğim Şiyar arkadaşın yanına gittim.

"Heval biraz Dersim'i anlatır mısınız? Arkadaşların durumu, savaş!.."

"Oradaki arkadaşlarımız her yönüyle çok gelişmişler. Gerilla oturtulmuş. Düşman eskisi gibi rahat hareket edemiyor. Gerilla vuruşuyla önemli değişiklikler yaratmış."

"Peki ne kadar zamandır yollardasınız?"

"Bir buçuk aydır yoldaydık. Çatışarak ta buraya kadar geldik."

"Epey yolda kalmışsınız. Eski bazı gruplarımız geliyorlardı. Yol 25 gün kadar sürüyordu."

"Heval Amed Eyaleti'nde epey bekledik. Peki sizin durumunuz nasıldır? Serbest hareket ediyorsunuz ha!"

"Doğrudur, düşman buradan gücünü çekmiş, fazla hareket edemediğinden biz serbestiz."

"Biz birkaç yıl önce geldiğimizde bırak gündüz hareket etmeyi gece bile zor hareket ediyorduk. Ama siz gece gündüz gidip geliyorsunuz. Demek çok değişiklikler olmuş."

"Doğrudur heval."

"Bu Güney savaşı hakkında bilginiz var mı?"

"Heval ayrıntılı bilgimiz yoktur. Sadece radyolardan aldığımız bilgiler var, fakat düşman buradaki karakolları boşaltarak savaşa göndermiştir."

Bu arada Dıjwar arkadaş yemek getirdi. Şiyar arkadaş tabağa bakarak.

"Siz bu gece bize pişirilmiş et mi getirdiniz. Nereden buldunuz?"

"Yakında bir çobandan aldık. Yemeği de akşama pişirmiştik. Peki siz bu kadar mısınız?"

"Yok heval o yeni grubun içinde Türk asıllı üniversite mezunu bir bayanı kendimizle götürmek istedik yürüyemediği için Baran, bizimle gelen Botan ve Hasan arkadaşlar kaldılar. Onları getirmesi için Reşo arkadaşı geri gönderdik. Birazdan gelirler."

"Ama çok geciktiler. Saat onbir oldu. Bu halde bugün Cudî'ye ulaşmak mümkün değil."

"Çok mu uzak, kaç saatlik yol var?"

"Bizim yürüşümüze göre dört beş saat. Tabi beklemeden."

"Yani çok hızlı yürüsek!?"

"Evet. Peki sizinle gelen arkadaşların fiziki durumu nedir?"

"Heval çok ağırdır. Bir buçuk aydır yoldayız. Bizimle gelenlerin bazıları yeni katılımlıdır. Bunun için gece geciktik."

"Öyleyse bugün gidemeyiz."

"Eğer en ufak bir imkan varsa gitsek iyi olur."

"Ben de öyle düşünüyorum, fakat geçeceğimiz yol biraz tehlikelidir. Birkaç sefer pusuya düşmüştük. Bunun için geçmemiz doğru olmaz. Yani, eğer yola çıksak iki saat yürürüz. Eğer pusuya düşersek diyelim ki pusudan çıkmayı başarırsak saat iki buçuk olur. Geriye kalan iki buçuk saatte Cudî'ye gidemeyiz. Artık ne *Dêra*'ya ne de Gabar'a dönemeyiz. Gündüz vakti oralarda ortalıkta kalmak demek imha demektir. Bunun için bugün burada kalalım. Arkadaşlar da istirahat ederler. Yarın akşam saat altıda hareket etsek daha sağlam olur."

Arkadaşlar yemeklerini yedikten sonra, Şiyar arkadaş sessizce etrafı seyretmeye başladı ve daha sonra;

"Peki burada kalmak uygun mudur?"

"Heval bir yıldır buradayız. Halen düşman buralara gelmiş değil. Sadece baharda bir sefer bu sırta gelmişler. Mayına basmalarıyla geri gittiler. Bir daha da gelmediler. Ama yine tedbirimizi alabiliriz. Ne olur ne olmaz diye. Bir süre önce şu sırtları mayınlamıştık. Zaten oraya çıkarlarsa kesin farkederiz."

"Bazı arkadaşlar bizde silahsızdırlar."

"Yarın akşama kadar tedbir amacıyla silah var mı?"

"Vardır."

"O zaman mesele yoktur."

Bu arada Selim arkadaş hazırladığı çayı getirdi. Arkadaşlar çaylarını içtiler. Bu arada ayak sesleri duyduk. Selim arkadaş hemen ayağa kalkıp aşağıya doğru indi. Selim "*kim o!*" diye çağırınca Baran arkadaşın sesi duyuldu. Az sonra gelen Baran, Şiyar arkadaşın yanına giderek;

"Heval o bayan arkadaşı Reşo'nun grubuna ulaştırdık."

"İyi heval. Siz de gelin yemeğinizi yiyin Botan arkadaş!"

Daha önceleri tanıyamadığım Botan arkadaşla 1988-1989 yıllarında akademide birlikte eğitim görmüştük. Ortaboylu, dolgun kumral, sarı palabıyıklı, yuvarlak yüzlü ve kocaman gözlere sahip olan Botan arkadaşa baktığımda o beni tanıyamadı. Bunun üzerine;

"Hevalê Botan beni tanımadın mı?"

"Bana yabancı gelmiyorsun.."

"Mahsum Korkmaz Akademisi'nde birlikte eğitim görmüştük. O zamanlar ben 15 yaşındaydım."

"Ha ha tanıdım seni genç Metin'sin."

"Doğru.."

"Epey değişmişsin, o zamanlar sana genç Metin diyorduk."

Botan arkadaş yemeğini yedikten sonra sohbet ettik. Bir arkadaşla beraber cephane deposuna giderek silah almam gerekiyordu. Ne kadar silah gerektiğini

Şiyar arkadaştan öğrenebilirdim.

"Heval silah getirmeye gidiyorum. Ne kadar silah gerekiyor?"

"9 silah gerekiyor."

Bizim grubumuzda altı onlarınkinde ise beş silahlı olması gerekiyordu. Niye eksiktir. Yoksa yanlış bilgi mi verilmiş?

"Heval sizde beş silahlı olması gerekmiyor muydu?"

"Yok heval bizimle gelen grupta 3 silahlı yine Gabar'dan gelen Şêr'le beraber 4 silahlı var."

"Ben Şêr dışında söylüyorum."

"Yok heval onun dışında 3 silahlı var."

"Neyse heval ben silahları almaya gidiyorum. Baran ile Selim sizi yukarıdaki konaklama noktasına götürsünler. Biz silahları oraya getireceğiz."

"İyi heval gidebilirsiniz."

Biz Dıjwar arkadaşla beraber depoya giderek 9 kleş çıkardık. Ama şarjörler eksikti. Biz şarjörlerimizin bir kısmını arkadaşlara vererek eksikleri biraz giderecektik. Silah ve malzemeleri alarak konaklama noktasına geldik. Şiyar arkadaşın gelmesini beklerken saat ikiye doğru gelmekteydi. Az sonra gelen arkadaşlara büyük kayanın altında düzeltilmiş olan yeri gösterdik. Arkadaşlar yan yan uzanarak uyurken gruptaki iki bayan arkadaşa da ayrı bir yer gösterdik. Yağmurluğumu yere sererek Şiyar arkadaşı davet ettim. Şiyar arkadaş ise;

"Heval şu an bu önemli değil. Hele önce güvenlik tedbirlerini alın. Tepeci nöbetçi filan tespit edin bunları yerlerine gönderin."

"Tamam heval ben onları ayarlarım."

Hemen Şêr ve yeni gelen üç arkadaşı tepeye gönderirken geriye kalan arkadaşları nöbet listesine yazdım. Tepeye gitmekte olan Şêr;

"Heval erzak hazır değil."

"Siz önce gidip gündüz keşfinizi yapınca eğer olağanüstü bir durum yoksa biriniz inip yemek, ekmek su götürsün."

"Tamam heval önemli değil."

"Ama çok dikkatli olun."

Güvenlik tedbirimizi aldıktan sonra gece saat üçte Dıjwar arkadaşın yanına giderek uzandım.

Şiyar arkadaşın beni çağıran sesiyle uyandım.

"Hevalê Metin kalkın. Tepeciler haber göndermişler. Yüksek tepenin üstünde bir hareketlilik olduğunu söylediler. Hele gelin bakın."

Hemen kalkarak çantamdaki dürbünü çıkardım. Gün tam aydınlanmamıştı. Saat tam beşti. Benim Şiyar, Dıjwar ve Baran'ın dürbünü olduğu için dört dürbünle tepenin zirvesindeki büyük kayanın üstünden bakıyorduk. Sivil giyimli birisi görünüyordu. Çevreye iyice baktığımızda başka kimseyi göremedik. Baran arkadaş da dürbünle bakarken;

"Heval bu bir sivildir."

"Evet ben de öyle görüyorum."

Şiyar arkadaş da;

"Peki buraya köylüler gelirler mi?"

"Normalde bu saatlerde gelmezler. Ama güz mevsimi olduğu için bir de koçerler yaylalardan gelirlerken bazen böyle görünebiliyorlar."

"Ama öyle olsa hayvanları da görünmeliydi."

"Biraz daha bakalım o zaman anlarız."

Aşağıda uyuyan arkadaşları da kaldırdım. Bu arada aşağıdan gürültülü araba sesleri duyuldu. Şimdiye kadar hiç böyle bir ses duymamıştım. Önce dozer olduğunu düşünürken Baran arkadaş tedirgin bir ses tonuyla;

"Heval bu ses askeri araba sesidir. Hele bir bakalım."

Dıjwarı çağırarak;

"Çabuk şu kayanın üstüne çık. Bunların ne olduğunu bize söyle. Haydi acele!.."

"Gidiyorum.."

Dıjwar arkadaş kaşla göz arasında kayalığın üstüne çıkarak yola baktı. Hemen oturup;

"Heval heval bunlar askeri arabalardır. Tank, panzer gibi zırhlı araçlardır."

"Öyle çok mudur?"

"Evet çoktur."

Artık zaman kaybedemeyiz. Daha askerler arabadan inmeden Dıjwar'ın yanından tepeye çıkmamız gerekiyordu. Benim ne yapacağımı merak edercesine bana bakan Şiyar arkadaş;

"Heval bence tüm arkadaşlar bu kayalıktan daha askerler arabadan inmeden bu araziye dağılabilirler."

"İyi hemen arkadaşlar çıksınlar."

Hemen arkadaşların çıkmasını söyledim. Botan, Hayri ve Hasan arkadaşlar kayalığı tırmandılar. Dıjwar da;

"Heval askerler arabadan indiler. Etrafı keşfediyorlar."

"Öyleyse sen ve üç arkadaş tepecilerin yanına çıkın. Biz de şu kayalığın arkasına geçeceğiz."

Şiyar arkadaş;

"Siz grubun önüne geçin!"

Ben arkadaşların önüne geçmeye çalışırken silah kullanmasını bilmeyen bir bayan arkadaş biraz utangaç bir sesle;

"Heval ben silah çalıştırmasını bilmiyorum."

"Bu önemlidir. Ama bir dakika içinde bir eğitim vermem gerekiyor. Nasıl olsa mermiyi silahın ağızına sürerek tetiğe basmasını öğrenirsin. Heval bak bu emniyettir. Şöyle aşağıya indirdiğinde otomatiğe almış olursun. Buraya indirdiğinde tek tek ateş eder. Şöyle bakıp şuraya bastığında silah patlar. Bu mekanizma koludur kendine doğru çektiğinde mermi silahın namlusunda hazır olmuş olur. Bakın şu şarjörün pimini kaldırırsan çıkar. Tekrar böyle basınca takılır. Anladın mı heval?"

"Biraz anladım heval!"

Tekrar öne geçip arkamızdaki kayanın çevresinden dönerek yukarıya doğru çıkarken, arkamda yürüyen Sivas'lı hukuk fakültesi mezunu kumral, pala bıyıklı, kara gözlü dolgun Mahir arkadaş elindeki silaha bakarak;

"Heval bu silahı çalıştırmayı bana öğretebilir misin?"

"Tamam öğretirim."

Biraz önce bayana anlatığımı aynen o arkadaşa öğretirken grubun ortasında olan Şiyar arkadaş seslendi."

"Sen niye bekliyorsun?!."

"Heval bu arkadaşa silah çalıştırmasını öğretiyorum."

"Şimdi eğitim zamanı değildir. Yukarıya çıkıp mevzilerimizi tutmalıyız. Çabuk çıkın daha sonra öğretirsin."

"Anlaşıldı heval!.."

Taşlık ve kayalık yamacı tırmanarak tepecilerin hizasına neredeyse yaklaştık. Burada grubu durdurarak Şiyar arkadaşın yanına gittim."

"Heval eğer burada beklerseniz ben gidip tepecilerden son durumu öğrenirim. Sizler de şu yıkık köyün arkasındaki yukarıya bakan boğazla her iki tarafındaki tepelerde düşman hareketi olup olmadığına bakarsınız."

"İyi ama çabuk gelin."

Tepecilerin arkasında bulunduğu kayanın üstüne çıktım. Önce tam aşağımızdaki yolun üstünde arka arkaya sıralanmış tank ve panzerlere baktım. Aşağımdaki kayalıkların arasında düşmanı takibetmekte olan Baran ve diğer arkadaşlara seslenerek;

"Heval düşmanın son hareketleri nedir?"

Yukarıya bana bakan Baran arkadaş;

"Heval askerler araçlarından inmiş avcı kolu şeklinde vadinin içi ve her iki yamacını arayarak geliyorlar."

"Herhalde kapsamlı bir operasyon çıkarıyorlar. Öyle sanıyorum ki bizim kaldığımız noktayı tespit etmişler. Ben şimdi bu grubun önünde yürüyeceğim. Siz de burayı bırakıp grubun arkasından gelin."

"Tamam heval şimdi geliyoruz."

"Tekrar ediyorum, burada kalmayın."

Arkamdan gelen Şêr arkadaşla Şiyar arkadaşın yanına geldiğimde Şiyar arkadaş iki taşın arasından dürbünle yüksek tepeleri kontrol ediyordu. Diğer arkadaşlar ise taşların arasında oturuyorlardı. Ben de Şiyar arkadaşın yanında oturarak;

"Heval düşman bize karşı avcı kolu şeklinde geliyor."

"Heval biz bu vadinin içinde ağaçlıkların arasında köyün güney yamacına çıkamaz mıyız?"

"Heval önce düşmanın arazideki son hareketlerini izleyelim. Daha sonra karar veririz."

Dürbünle köyün kuzeyindeki dağın en yüksek tepesi olan *Çêlê Pılıng* (Türkler tepesi) bizimse Aslan tepesi dediğimiz tepeye baktım. Oraya bir kısım düşman askeri çıkmıştı. Yavaş yavaş doğan güneşin ışınları tepeye açık kırmızı rengini vururken düşman askerlerinin silahlarının parıldaması görünüyordu. Tepenin doğuya daha sonra da güneye dönen sırt ve boğazlarını kontrol ettiğimde yine sayısız asker gördüm. Biraz daha güneye döndüğümde boğazı kontrol altına alan tepede yani sabahleyin baktığımız sivilin belirdiği yerde çokça düşman askeri görülmekteydi. Yine orada sivil giysili köy korucuları da vardı. Bu şekilde düşman dolu vadiyi böyle yarım daire biçiminde çeviren tepelerin durumunun çok tehlikeli olduğunu açıkça görünce dürbünü indirdim. Elimin işaret parmağıyla;

"Heval bakın Aslan tepesinde asker var. Boğazda ve diğer yanındaki tepede de yine asker var ve ilerliyor. Böylesi bir vadiden 18 kişiyi geçirmek imkansızdır."

Biraz sessiz kalıp düşünen Şiyar arkadaş;

"Peki nasıl yapmamız gerekiyor? Senin bir fikrin var mı?"

"Sadece yapacağımız bir şey kalıyor o da yamacında bulunduğumuz tepeye çıkarak orayı tutalım eğer oraya gelirlerse çatışacağız. Düşmanın bu tepeye hakimiyet kurması biraz zordur. Eğer böyle yaparsak bu avantaj olur. Aslan tepesi var o da biraz uzaktır. Düşmandan önce tepemizi tutarak imha olmaktan kurtuluruz."

"Geri çekilme ya da mevzilenme için de uygun mudur?"

"Evet heval!.."

"Öylese senin dediğin gibi yapalım. Sen grubun önüne geç tek tek mesafeli yürüyelim. Soğukkanlı ve düşünerek hareket et. Haydi acele!.."

Bazen kayaların arasından bazen de dik kayalıkları tırmanarak epey yol yürüdük. Zirveye 50 metre kadar kala grubu beklettim. İki tane büyük dik kayanın arasından gelen Şiyar arkadaş yanıma gelerek;

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Heval bekleyin ben tepeyi kontrol ederek bir şey olup olmadığını anlamaya çalışacağım. Ben size işaret verirsem."

"İyi gidebilirsiniz!.."

Biraz ufak boylu zeytin ağaçlarıyla kaplı kayalıkları tırmandım. Kayanın tam üstüne çıkmadan biraz kafamı kaldırarak çevreyi kontrol ettim. Hemen karşımda yaklaşık 20 metre genişliği ve 5 metre yüksekliği olan kayanın üstünde ayakta duran komando elbiseli, yeşil külahlı sağ elinde G-3 silahı tutan batıya Dicle nehrine bakan bir düşman askeri gördüm. Daha da ötesinde birkaç asker daha vardı. Asker yönünü bana doğru çevirdiğinde beni görmemesi için yavaşça aşağıya çektim kendimi. Bana daha dikkatli bakan Şiyar arkadaş eliyle *"ne var?"* diye işaret verince ben de aynı şekilde asker olduğunu söyledim. O da yanıma geldi.

"Heval burayı asker tutmuş."

"Peki başka bir çözüm yok mu?"

"Heval başka bir çözüm arkadaşları burada mevzilendirip mümkün mertebe düşmanla çatışmamaktır. Dört metreye kadar bile gelse ateş etmeyelim. Çünkü burada çatışırsak kesin kayıp veririz."

"Peki aşağıdaki yamaçta ağaçların arasında saklansak nasıl olur? Çünkü burada çatışma çıkması ihtimali daha yüksektir. Eğer çatışma çıkarsa biz asla bu çemberden çıkamayız."

"O da doğru. Ama bu kadar insanla bu açık arazide o dediğiniz yerde mevzilenirsek mutlaka deşifre oluruz. Ama şimdiye kadar düşman bizi görmemiş. Burada tedbirlerimizi alıp beklemekten başka çaremiz yoktur."

"Sen burayı daha iyi tanıyorsun, ama savaş kurallarına sonuna kadar dikkat etmek gerekiyor. Özellikle gizliliğe! Ayrıca yeni arkadaşların yanına da tecrübeli arkadaşları koymalıyız. Öyle mevzilendirme yapacaksınız ki düşman asla tespit edemesin."

Ben tekrar kayalığı tırmanarak düşman askerlerini kontrol ettim. Asker 50 metre daha öteye gitmişti. Derin bir nefes alarak Şiyar arkadaşa yanıma gelmesini elle işaret ettim. Şiyar arkadaş yanıma gelince bir oyuğun içinde oturarak buranın sağlam bir mevzi olduğunu üç arkadaşın daha gelebileceğini söyledim. O da bunu olumladı. Ben mevzilerin üzerinde dolaşabileceğimide belirttim. Şiyar arkadaş;

"Evet hiç kimse hareket etmesin. Birde eğer ben şehit düşersem çantama dikkat edin. İçinde önemli belgeler var. Ayrıca o bayanı da hemen altımızda mevzilendirin."

"Evet heval söylediklerinizi aynen uygulayacağım."

"Siz de soğukkanlı olursunuz. Diğer arkadaşları mevzilendirin. Buraya bir tek düşman askeri yaklaşamayacak. Haydi başarılar!.."

"Başarılar yoldaş!..."

Aşağıda oturmakta olan arkadaşların yanına gittim. Herkesi uygun biçimde mevzilendirirerek kesinlikle hareket etmemelerini düşmanın çok çok yakına gelmesi durumunda ateş edilmesini, söyledim. Ayrıca silah kullanmayı bilmeyen arkadaşlara da silahın nasıl çalıştırılacağını gösterdim.

Diğer taraftan o tepedeki Dıjwar ile Baran arkadaşların da Şêr'le beraber gelmeleri gerekirken sadece grubun arkasında kalan Şêr'e;

"Hani diğerleri?"

"Heval kuralsızlık yaptılar gelmediler arkadaşları takibederek geleceğiz dediler, ama gelmediler."

"Kaç kişi kaldılar orada?"

"Heval beş kişi! Dıjwar Baran yeni gelenlerden Hasan, Botan ve Hayri."

"Hepsi de tecrübeliler yanımızdakiler ise tecrübesizler. Çatışma çıksa acaba onları nasıl çağırabiliriz. Yaptıkları tam bir keyfiyet, çıldırmış olmalılar herhalde!"

"Bir daha aşağıya inip çağırsak kesinlikle düşman farkeder. Acaba bir arkadaşı gönderip onları çağırsam nasıl olur? Gecikir, kaldı ki onlar daha buraya ulaşmadan çatışma başlar. Buraya yetişemezler. Yine iki arkadaş göndersek biz burada zayıf kalırız. Artık başka çare yok. Umarım akşama kadar orada çatışarak kendilerini korurlar!"

Benimle gelen iki yeni ile Şêr arkadaş ve vadiye bakan Şiyar arkadaşın güneyi ve batısını denetim altına alan büyük kayalığın altındaki kayaların arasına uygun bir biçimde oturduk. Önümüzde bir ağaç vardı. Mevzi yapmak için de taş yoktu. Ama bu kamuflajlı ağacın arkasında kalmamız uygun olacaktı. Sabah saat altı buçuk oldu. Yanımda oturan esmer orta boylu 17 yaşlarında Dersim'den yeni katılan Dr. Baran'ın oğlu vardı. O'na;

"Heval silah çalıştırmasını biliyor musun?"

"Evet heval. Bir gün eğitim görmüştüm. Ama ateş etmemişim."

"Kullanmasını biliyorsan tamamdır."

Etraftaki kayalıklara biraz baktım. Eğer burada çatışma başlarsa dayanmak imkansızdır. Bunun için çatışmanın başlaması durumunda hemen kayalıkların sağ tarafına çekilmemiz gerektiğini herkese bildirmem gerekiyordu.

"Heval burada çatışmanın başlaması durumunda iki dakikada şu kayalıkların arkasına çekilmemiz gerekiyor. Yine çatışma esnasında fazladan tek bir mermi harcamayacağız. Çünkü cephanemiz sınırlıdır. Akşama kadar çatışma sürebilir. Bunun için cephaneleri idareli kullanacağız. Düşman iyice yakına gelmeden ateş etmemek gerekir."

Ben arkadaşlarla böyle konuşuyorken birden bire *Dêra* dağının yukarısından büyük bir patlama sesi duyuldu. Hemen anladım ki bir süre önce oralara döşediğim mayın patladı. Yanımdaki arkadaşlar bunun ne olduğunu bilmedikleri için biraz şaşırdılar. Ben de gülümseyerek;

"Heval daha çok patlayacak!"

Şêr merakla;

"Ne patlayacak?"

"Döşemiş olduğum mayınlar. Daha 40

Devamı 23. sayfada

Parola Şiyar, Metin...

Baştarafı 22. sayfada

tane var. Bakalım kaç tanesi patlar."

Arkadaşlar bayağı sevindiler. Bu arada Şırnak yönünden giden bir helikopter patlamanın olduğu yere indi. Helikopter kalkar kalkmaz bir patlama da Aslan tepesinde oldu. Helikopter bu sefer de ucu sivri pek az ağaçlıklı biraz taşlık Aslan tepesine indirme yaptı. Helikopterin kalkmasıyla tekrar arka arkaya 4 patlama daha oldu. Helikopter bu yüzden durmaksızın ölü ve yaralı toplarken ben Şiyar arkadaşın yanına giderek.

"Heval bu patlamalar bizim döşediğimiz mayınlardı."

"Öyle mi! Bu da bizim işimizi rahatlatır. Yine dikkatli olun. Bunlar vadinin içini arayarak geliyorlar."

"Anlaşıldı heval"

Ben tekrar yerime geri gelirken sağ tarafımda yani batıda yolun üstünde bulunan zeytin ağaçlarıyla kaplı tepede de bir mayın patladı. O sivri tepeye baktığımda askerlerin yere uzanmış olduğunu gördüm vadiden ve diğer tepelerden bize doğru çıkan askerler artık mayın korkusundan zorbela adım atabiliyorlardı. Taşlara basarak yürüyorlardı. Taşların olmadığı yerlerde ise ayaklarının önüne taş atıp ondan sonra üzerine ayaklarını basıyorlardı. Patlamanın olduğu yere ölü mü yoksa yaralı mı var diye baktığımda birini sırtlamış panzer ve tankların olduğu yere hızla götürüyorlardı. Bu mayınların patlamasından sonra belli bir sessizlik oldu. Ama askerlerin birbirlerine bağırıp çağırma sesleri geliyorlardı. Halen üzerimizde tepenin gölgesi vardı, fakat Dicle'nin diğer yakasında bulunan Zewkê köyüne güneş vurmuş, köyde evlerin damlarının üzerinden olup bitenleri izleyen kadın ve çocuklar görünmekteydi. Bu arada bizim aşağımızdaki vadinin içinde tek tek silah patlama sesleri duyduk. Acaba bu ne olabilir? Belki de çatışma başladı. Bu da gösteriyor ki gece kaldığımız yere gelmişler. İzimizi görmüşlerdir. Belki de tahrik amaçlıdır diye düşünürken, Şêr arkadaş;

"Heval çatışma başladı. Bu karşıda görünen sırttaki askerlere ateş edeyim mi?"

"Hayır! Sabret! Çatışma olmayabilir. Düşman izlerimizi görmüşse tahrik için ateş yapıyordur. Hem de orası uzaktır. Senin mermilerin isabet etmez."

"Heval kesin çatışma başlamış. Duymuyor musun askerler birbirlerine çağırıyorlar."

"Heval kafanı çalıştır, eğer çatışma olmuş olsaydı o karşıdaki askerler kendilerini yere atarlardı. Biraz daha sakin olsan iyi olur. Durumu iyice anlayalım ona göre bir pozisyona geçerek ateş ederiz."

Lav ve diğer silahların da patlamasıyla şiddetlenen çatışma seslerini duyan karşımızdaki askerler hemen kendilerini yere attılar. Bu defa askerlerin ağlama sesleri gelmeye başladı. Demekki kesin olarak çatışma başlamış. Tekrar arkadaşlara bakarak.

"Heval hazır olun çatışma başlamış. Biz de dikkat edelim. Yine düşman 4-5 metre yaklaşmayıncaya kadar ateş edilmeyecek. Ben ne zaman ateş! dersem o zaman!.."

"Evet heval!.."

Birkaç dakika sonra aşağımızdaki kayalık ve çalılıkların arasından kafasında külahlarıyla askerler göründüler. Yine Şêr;

"İşte heval geldiler ateş edeyim mi?"

"Heval daha uzaktır. Beş metre kadar yaklaşsın o zaman ateş edersiniz."

"Heval işte yetiştiler."

"Sabırlı ol diyorum. Biraz soğukkanlı ol! Ben ne zaman ateş dersem o zaman ateş edersiniz. Şimdi hazırlıklı olun."

Biraz daha bekleyince askerler 10 metre yakınımıza geldiler. Şêr yine çok alçak sesle eliyle ayağımı dürterek.

"Sen ne kadar sabırlısın. Senin bu sabrın bizi mahvedecek. Düşmanın gelip bizi görmesiyle artık bir faydası kalmayacak."

"Yok yok sen hareket edip ses çıkarma kimse de seni görmez."

Dört tane asker artık gözlerimizin önünde sağlarına sollarına bakarak ilerliyorlardı. Arkadaşlar da nişan almış tetikte bekliyorlardı. Yine yanımdaki arkadaşlara "her birimiz bir askere nişan alacağız. İlk ateşimizle her dördü birden yere düşmeli!" dedim. Artık çok yaklaştıkları için konuşamadık. Tepelerine kızgın bir güneş vuran askerler kan ter içinde kalmış zorbela adım atmaktaydılar. Heran bedenlerine bir mermi saplanacağının heyecanını korkusunu yaşıyorlar mıydı? Evet büyük bir olasılıkla böyle bir korku yüreklerinde taşıyorlardı. Biz ise kesinlikle az sonra edeceğimiz ateşlerle nasıl yuvarlanarak dik inişten aşağıya cansız bedenleriyle döneceklerini görecektik. Arkadaşlar bunlara ateş etmenin sabırsızlığı içindeydiler. Bizim nabızlarımız daha fazla vurmaktaydı. Eğer onlara mermi değmese bile korkudan ölecekler. Böylece 4 metreye kadar yaklaşan öndeki asker çevreye bakıp dururken neredeyse bizim nefeslerimizi duyacak kadar gelmişti. Artık dayanamayarak "Ateşşş!.." diye bağırmamla tek tek, ama sürekli ateş ettik. Dört askerde olduğu gibi yere düştü. Asker ayağını tutarak kalın sesle ağladı ve hızla sağ tarafımızdaki taşın arkasına sığındı. Askerlerin bu kayanın arkasına sığınmaları bizim için çok kötü oldu. Bizim önümüzde ise sadece bir ağaç vardı. Bu ise bizi mermilerden özellikle roketlerden koruyamazdı. Askerler yerlerini alır almaz bize ateş etmeye başladılar. Kurşunlar yanlarımızı sıyırarak arkamızdaki kayaya çarpıyordu. Neredeyse imha ile karşı karşıya kaldık. Burayı hemen terk etmemiz gerekiyordu. Durmadan mermi yağdırıyorlardı. Biz birbirimizin üstüne yığılmıştık. Çanta ve elbiselerimizde delikler açılmıştı. Burada kayıp vermemek için hiç vakit kaybetmeden buradan uzaklaşmamız gerekiyordu. Daha önce planladığım kayanın arkasına gitmemiz için arkadaşlara;"Haydi çabuk buradan çıkın!.."

Şêr etrafına bakınarak;

"Nereye gidelim?"

"Daha önce söylediğim kayanın arkasına! Çabuk çabuk!.."

Arkadaşlar buradan çıkarak kayanın arkasına gittiler. Bende buradan iki metre kadar uzaklaşmıştım ki sol bacağımda sıcak bir basınç hissettim. Bu arada yine yüksek bir patlama duyduk. İyice ısınan bacağıma elimi sürünce kan gördüm. Bu sorun üzerinde şu an fazla düşünecek vakit yoktu. Kayanın kuzey tarafına giderken arkadaşları hareket etmemeleri konusunda uyardım. Buraya çıktığımda karşımdaki sivri tepeden bana ateş açıldı. Yine tanklar da topa tutunca orada duramadım. Bu seferde sağ elimin orta parmağımdan yara aldım. Geri arkadaşların yanına gittim. Doğumuzdaki dağın yamacındaki düşman ateş ediyordu. Arkadaşlarda hiç kımıldamadan yerlerinde duruyorlardı. Ben ise mermilerden korunacak yer arıyordum. Başka bir yerden kayanın altında saklanan düşman askerini kovalayarak biraz rahatlamanın yolunu arıyordum. Sözkonusu büyük kayanın üstünde olan bir taşın arkasından kendimi kamufle ederek aşağıya baktığımda bir asker aşağısı uçurum olan bir kayalığın üstünde ağızüstü yere uzanmış G3 silahıyla sabahki bulunduğumuz yere tek tek ateş ediyordu. O beni görmüyordu. Ben de sessizce kafasına nişan alarak ateş ettim. Ateşle birlikte yerinden ani bir şekilde irkilen asker uçurumdan aşağıya düştü. Kulahı silahı ve ölü bedeni hepsi bir tarafa düştü. Uçurum yaklaşık 40 metre yüksekliğindeydi. Üzerinde bulunduğum kayanın üzerinde ayağa kalkarak aşağıya baktım. Bir askerin kafası görünüyordu. Ben tam ona nişan alırken sivri tepedeki askerler ve tanklar tarafından görüldüm. Anında ateş altında kaldım. Bir anda kendimi başka bir taşın üstünde buldum. Az sonra kenimi toprlayarak taşın arkasına uzandım. Düşen silahıma sağ elimi zatırken el bileklerimden sıcak kan damlaları arka arkaya damlarken birde omuzumdan da yaralanmıştım. Sağ tarafım kan içerisinde görünmüyordu. Daha önce yaralanan sa elimin orta paramağında kan kurumuştu. Bütün çevreme top, A.6 uçak savar ve diğer piyade silahlarının atışları aralıksız devamederken artık ben iyice alışmıştım. Halimiz perişandı diyebilirim. Çünkü her tarafımız sarılmıştı. Ölümden başka bir seçenek yoktu. Ama ne olursa olsun ölümümüz düşmana pahalıya malolmalıydı. Düşmanı ugraştırmalıydı.

Ben kayanın yarığına girdiğimde Şer arkadaş bana üzüntüyle baktı. Yüzünü üzüntüyle buruşturarak;

"Ne olmuş sana heval?!.."

"Bir şey olmamış"

"Nasıl bir şey olmamış her tarafın kan içinde."

"İki tane ufak parçadır."

"Ne yapalım heval bu arkadaşları uygun bir yere koymamız gerekiyor. Nereye götürelim."

"Heval şu araziye bakın uygun bir varsa götürün."

Şer etrafa baktı, ama anlaşılan oyduku uygun bir yer yoktu.

"Tek sağlam yer yine eski yerleridir."

"Heval siz biraz geriye gidin aşağı kayanın altındaki askerlerin buraya ulaşmasına izin vermeyin. Ben de buradan askerleri kontrole almışım."

Artık iyice olgun ve serin kanlı yaklaşan Şer arkadaş dediğim gibi yaptı. Yine daha ismini bilemediğim. Dr. Baran'ın oğlu yanımdan yaralandığım yere gitmeye kalkınca ben O'nun yeleğini tutarak O'nu kendime doğru çektim.

Sürecek

Kürdistan'da artık körelen ihanet hançeri...

Baştarafı 6. sayfada

bitmiştir" dedi. Ben Savak yetkilisini, bir ABD'li diplomatı gördüm. Kendilerine, Irak'la varılan anlaşmanın dışına çıkılmayacağını ve bunu yapanın Kürt ulusal hareketi olmayacağını söyledim. Ben gittim, onun Merkez Komitesini gördüm. Bu anlaşmayı sonuna kadar destekleyen tek kişi Sami Abdurrahman'dı. Bana şunu dedi *"biz sadece İran-Irak ittifakıyla kalmayacak, aynı zamanda bunu bozmaya çalışanlara karşı da savaşacağız."* Ben, Salih Yusuf, Dara Kufi'yi gördüm. Bunlar Merkez Komite üyesiydiler. Anlaşmanın ilk günü Irak rejimine teslim oldular. Diğer Merkez Komite üyeleri de gidip teslim olmaya hazırdılar. Artık ne parti vardı, ne Merkez Komite vardı, -herşey Barzani'nin ve küçük oğlunun elindeydi. Ben o zaman Tahran'dayım. Irak rejimi benim Irak'a dönmemi istiyordu. Irak rejimi beni ikna edemeyince, bu sefer İran'a *"bu insan sorun çıkarıyor, yeni bir hareket başlatmak istiyor. Onu barındırmamanız gerekir"* denildi. O zaman İran yönetimi bana, *"Ya gidersin Afganistan sınırında oturursun, ya da İran topraklarını terkedersin"* dedi, ben de buna karşın İran'ı bırakarak İngiltere'ye gittim.

Abdullah Öcalan: Peki Ali Asker onların çıkışı nasıldı? Niye tasfiye oldular?

Hawar: 17 Mart anlaşmasında ve Cezayir Anlaşması'ndan sonra bazı yurtseverler ve Kürt gençleri bu anlaşmaları kabul etmeyerek dağa çıktılar, toplanıp bazı örgütlenmelere gittiler. Bunlardan biri de şehit Ali Asker'di. O ve arkadaşları dayatılan şartları kabul etmeyerek direndiler, ta ki karşıtları tarafından tasfiye edilene kadar. Ali Asker ve grubunun şahadetinden sonra, Resul Hamend Kürdistan'a geçti. Etrafında güç toplayarak peşmergelerini oluşturdu. Irak hükümeti onu parayla satın almak istiyordu. Hatta kendisine yüzbin dinar verilmek istendi. Kendisi kabul etmeyerek direnişe devam etti. O dönemde birçok örgüt ve parti (bunlardan biri de Komala'ydı) bir araya gelerek Yekitiya Niştimanî Kurdistan'ı oluşturdular. Kürt sorununun çözümü için mücadele edeceklerini ve Kürt halkı için mücadele etme haklarının olduğunu vurguladılar. Yine şehirlerdeki bazı gençler gelip partiye katıldılar. Bundan sonra halk bütünüyle mücadeleden yana karar aldı. Kürt hareketi, yeni bir ruh ve güçlü bir şekilde yurtsever gençlerin denetimine girmeye başladı.

Körfez Savaşı'ndan sonra, Kürt halkı ayaklanarak Irak güçlerini kovdu. Irak rejiminin büyük bir vahşetle Kürdistan'a saldırmasından ve büyük göç yaşandıktan sonra halk kentleri bırakıp dağlara kaçmaya başladı. Bu müttefik devletlerin Irak üzerindeki politikalarının bir sonucuydu. Müttefiklerin Irak'ı durdurması sonucu, Kürtler de Irak güçlerinin boşalttığı yerlere gelerek, federal hükümetlerini kurdular.

Kürt hareketinin lideri İbrahim Ahmed'in de tarihi bir şekilde üzerinde durduğu gibi, yurtsever insanların, Kürt gençlerinin şu gerçeği iyi bilmeleri gerekir; geçmişteki başkaldırılarımız neden başarıya ulaşmadı, sebebi neydi, neden kırıldılar? Bu örneklerden görüldüğü gibi iyi anlamaları gerekiyor. Bahsettiğim isyanlardan örnekler verebilirim, örneğin en büyük isyan olan Bedirxan Beg isyanı Kuzeyde patlak vermesine rağmen, Doğu Kürdistan'a yüklendiler. Onların amacı şuydu; işte İran zayıftır. Öncelikle İran'da devrimi gerçekleştirip, ardından Kuzey Kürdistan'a döneriz denliyordu. Aynı yanlışlığa Şeyh Ubeydullah da düştü ve isyanı Doğu Kürdistan'da başlattı. O süreçte tarihi gerçeklik şunu ispatlıyor, İran devleti hem Rus Çarlığı açısından, hem ABD açısından büyük öneme sahipti. Yine Körfez açısından İran'ın toprak bütünlüğü çok önemliydi. Kürt liderlerin yanlışlığı, gidip burada devrim yapmaya kalkışmalarıydı.

Kürt devrimcilerinin, devrime kalktıklarında şu gerçeği anlamaları gerekiyordu: O süreçte Osmanlı İmparatorluğu zayıftı, hasta adamdı. Bu nedenle aşiretsel, bölgesel çıkarlarından ziyade, ulusal nitelikli bir başkaldırıyla Kuzey Kürdistan'da devrimi başlatmaları gerekiyordu. Klasik Kürt hareketlerinin diğer bir zayıflığı da önderlik sorunuydu. Önderlik gitti mi, o başkaldırı da yeniliyordu. Kürt halkı hâlâ dostunu-düşmanını tanımıyor. Kendisi için nasıl bir dost yaratacağını da bilmiyor. Yine halkı nasıl devreye sokacağını anlamıyordu. Bahsettiğim isyanlar daha çok bölgesel, mahalli isyanlardı.

Şeyh Said ve Gazi Muhammed de başarılı olamadılar. Geniş bir ulusal ayaklanma yerine, mahalli isyanlar yaptılar. Kürt isyanlar tarihinde ibret verici dersler var, bunları öğrenmemiz gerekiyor. Hiçbir partinin bunları şahsiyet ve gurur sorunu yapmaması gerekiyor.

Abdullah Öcalan: Evet, Barzani şahsiyeti nasıl bir özelliğe sahipti? Nasıl bir ruhtu? Ne kadar bilince çıkardı?

İbrahim Ahmed: Barzani bir aşiret ağası gibiydi. Kürdistan'daki aşiret ağaları gibi, -onun sayesinde yaşamını idame edebildi. Siyasete karışmamak, siyasetin hizmetinden çok Barzani ailesinin hizmetinde olmak şarttı. İtirazsız ve bilinçsiz olmak gerekiyordu. Sürekli bir aşiret ağası gibi kendisine itaat etmek ve onaylamak gerekiyordu. Barzani Şeyh Mahmud'un zıddıydı. Şeyh Mahmud her zaman öndeydi. Savaşta, eylemde her zaman hücum grupları içinde yer alırdı. Askerleri Şeyh Mahmud'u nasıl koruruz, düşman askerlerinin üzerine hücum etmesini nasıl engelleriz, diye düşünürlerdi. Barzani ise, askeri meselelerin çok uzağındaydı. Savaştan nefret ediyordu. Kendisini çok iyi koruyordu. Gündüz bir yerde, gece bir yerdeydi.

Burada bir şey belirteyim; Irak ordusuyla çabuk bağlantı kurmak için bazı telsizler ele geçti. Bazı cihazları kendisine gönderdik. Bunun üzerine çevresindekilere şöyle demiş. *"Görüyor musunuz, İbrahim Ahmed'in hangi dereceye kadar bana düşmanlık yaptığını? Bu cihazların gönderilmesinin sebebi şu; ben telsizle konuşacağım, Irak uçakları yerimi tesbit edip beni vuracaklar."* Bu yüzden cihazın konuşma yerini kendinden 6 saat uzaklaştırmıştı. Gelen haberler ancak bir gün sonra kendisine ulaşabiliyordu.

Abdullah Öcalan: İdeolojik düşüncesi neydi, ulusal mıydı, aşiretsel miydi, dini miydi? Merkez komite ne kadardı?

İbrahim Ahmed: Barzani kendi başına bir aşiret değildi. Zibari aşiretinin bir parçasıydı. yanlız Barzanicilik daha çok dini bir mezhebe benziyordu. Nakşibendi tarikatındaydı, Xalide dayanıyorlardı. Dini meseleler Barzani'nin kardeşi Şeyh Ahmet'e çok değer veriliyordu. Bu Barzani'nin büyük kardeşi olduğundan dolayı değil, Şeyh Ahmet Barzani'nin Allahın o bölgedeki gölgesi olarak tanınıyordu.

Abdullah Öcalan: Peki, bu Barzani ailesi Kuzey'lilere ait bir aile olamaz mı? Gelip o bölgeye yerleşip, o aşirete karışmış olmasın, yani tarikat üyesi olup gelip yerleşmiş olmasınlar. Benim tahminime göre Barzani ailesinin durumu böyledir. Kendi başına bir aşiret değildir.

İbrahim Ahmed: Bu konuda tarihi bir bilgiye sahip değilim.

Abdullah Öcalan: Benim tahminime göre aşiretten değiller. Nakşibendi tarikatının bir mürididir. Kuzey'den, Şemdinliden gelmişler, dolaşıp, dolaşıp Barzan mıntıkasına ulaşmışlar. Kendisinin bir aşiret olduğu söylenemez, çünkü aşiretsel özellikler fazla güçlü değil. Büyük bir aşiret de değildir. Aşiret ve melleliğin bir karışımıdır. Bu Kürdistan gerçekliğinin içinde de vardır. Kürdistan'da ağalık güçlüdür, melelik güçlüdür, aşiretçilik de güçlüdür.

Bedirxan'ın bir ağa olduğunu söylemek mümkündür. Aşiret reisidir, ağalık özelliklerini temsil ediyordu. Şeyh Said mellelerin önderidir, en büyüğü ve dürüst olanıdır. Yine Seyit Rıza tam bir aşiret reisidir. Fakat Barzani apayrı bir olaydır. Yine dini olarak da güçlü değiller. Hem ağalık, hem mellelik zemini dardır. Bu da Kürdistan gerçekliğidir. Bu nedenle böyle bir kişilik ancak mellelikle, aşiretçilikle ve ağalıkla oynar.

Barzani kişiliği Kürdistan da acaip bir kişiliktir. Böyle kişilikler fırsat buldular mı hem dinle oynarlar, hem dinci geçinirler. Aşiret reisliğiyle oynar, ağalarını da kendisine benzetir. Burada bir noktayı tesbit etmek gerekir. Bu kişilik çok korkan, çok oynayan, her dakika değişebilen bir kişiliktir. Çünkü temeli yoktur. Bir aşiret ağası, Bedirxan Beg gibi, Seyit Rıza gibileri kesinlikle böyle değildir. Ama Barzani öyle değildir. Ya aşiretle oynar, ya mellelikle oynar, ya ağalıkla oynar. Yapısı böyledir. Onun için Barzani'de netleşme yoktur. Onun Kürtlüğünü onaylamıyorum. Yine Kürt milliyetçiliği olduğunu da sanmıyorum.

İbrahim Ahmed: Siyasette çok cahildi. Ben ona otonominin ne olduğunu kavratana kadar epey zaman geçti.

Sürecek

İnsanlık sosyalist ütopya ve çalışma zevkiyle hayat bulacaktır

"Bize her zaman ve her şeyden daha çok gerekli olan, sosyalist ütopyadır."

Geleneksel 1 Mayıs partimizin mücadele tarihinde önemli bir yer tutmaktadır. Mücadelemizin en boyutlandığı bir günü ve onun ardından gelen peş peşe hamleleri aklımıza getirmektedir. Aynı zamanda şehitlerin en fazla olduğu, hamlelerimizin peşisıra geliştiği bir günü de ifade etmektedir.

Şüphesiz, emekçilerin böyle bir günü bayram olarak kutlamaya hakları vardır. Fakat reel sosyalizmin çözülüşü ile birlikte giderek inancını zayıflatan ve bununla birlikte mücadelesini de hem uluslararası alanda, hem ulusal alanda eskisi kadar güçlü götüremeyen bir güne doğru da gelmiştir. Biz yine de bugün dolayısıyla sosyalizmde ısrarlı olmanın gereği üzerinde duracağız. Ve şunu slogan yapacağız:

İnsanlık varoldukça, sosyalizm ütopyası çalışma zevkiyle hayat bulacaktır.

Bugün insanlığın başına kapitalist-emperyalist sistem bir kabus gibi çökmüştür. Emperyalizm, tekniğin de imkanlarını arkasına alarak emekçilerin davasına indirdiği büyük darbeleri ve başta Sovyetler Birliği olmak üzere 20. yüzyılda kazandığı bütün mücadele mevzilerine saldırılarını geçici de olsa başarıya götürmenin verdiği sadistçe zevkle saldırmaktadır. Artık emekçilerin davasının kalmadığı, sosyalizm ütopyasının bir anlam ifade etmediği, mevcut sistemin insanlığın ezeli kaderi olduğu, bu kaderden kaçınılamayacağını anlayış olarak sonsuza kadar benimsenmesi gerektiği biçiminde insanlığa muazzam bir saldırı dayatılmaktadır.

1990'lı yıllarla birlikte bu saldırı 21. yüzyıla ulaşmadan zaptedilmedik tek bir mevzi bırakmamak için bütün gücünü kullanmaktadır. Neredeyse bütün bir dünyayı, kendi dünyasını, bir tek emekçinin üzerine, bir avuç devrimcinin üzerine boşaltmaktadır. Daha geçenlerde bir grup Perulu devrimcinin üzerine bütün bir emperyalist sistem birleşerek hareket etti. Bırakalım Peru'yu, kendi gerillamızın üzerine uluslararası desteği arakasına alan faşist Türk özel savaş birliklerinin sonuç almak için, komünizmin son kalesi, öncü müfrezesi PKK'yi de çökertmek için nasıl çılgınca yüklendiğini göz önüne getirirsek, bize esin kaynağı olan, klavuzumuz olan ideolojimizi, yani sosyalizmi bir kez daha tanımlamanın önemi olduğunu görmekteyiz.

Bize her zaman ve her şeyden daha çok gerekli olan, sosyalist ütopyadır.

Ütopya, toplumsal hayaller demektir.

Ve insanlık her ileri çıkışa başladığında yüce bir hayali, bir ütopyası olmuştur. Ütopyasız bir toplululuk, günübirlik yaşamaya mahkum edildiğinde sadece sığ bir köleliği yaşamaya mahkum edilmiş demektir. Bir insan, bir sınıf, bir toplum, bir ulus, bir parti ütopyasızlığa mahkum edildi mi, yani temel umutlarını, inançlarını, hayallerini yitirdiği zaman geriye kalan fos bir yığındır. Tekniği, ordusunun sayısı herkesten daha da büyük olsa dağılmaya mahkumdur. Ama iddiası, ütopyası çok büyük olan bir küçük topluluğun gerçekten kısa süre içinde en umulmadık başarılara yükselmesi ve en azgın güçleri devirmesi işten bile değildir. Tarih bunun sayısız örnekleriyle doludur.

Bir Roma İmparatorluğu bütün görkemliliği ile insanlara, insanlığa karşı en gaddar yöntemleri uygulamaya koyduğunda ve buna karşı çıkan Hz. İsa'yı bir avuç havarileriyle birlikte takibe aldığında, çarmıha gerip geri kalanlarını da izlemeye başladığında, bu topluluk iddialarıyla, ütopyasıyla Roma İmparatorluğu'nun canına okudu. Nitekim o zamanlar bu küçük, ama inançlı grubun elinde ne bir teknik, ne de büyük bir güç vardı. Ama bu grup büyük ve inatçı mücadele ile belli bir süre sonra dünyayı fethediyor. Ve bilindiği gibi günümüze doğru geldiğimizde hâlâ bu gücünü koruyor. Özünden boşaltılmış da olsa, Hristiyanlık dünyanın etkili ideolojisidir.

Müslümanlık Arap yarımadasında ilk ortaya çıktığında çöl kızgınlığında bir ütopyaydı. Bu ütopya ile bir avuç insan harekete geçtiğinde, çok kısa bir süre sonra Arap yarımadası adeta bir çöl imparatorluğunun merkezi haline geldi.

Marks ve **Engels** zorbela karınlarını doyuran iki arkadaştılar. Bilimsel sosyalist ütopyayı ortaya çıkardıklarında, kapitalist sistem dünyada egemenliğini çoktan kurmuştu bile. Bu ütopya, çok kısa bir süre sonra işçilere, emekçilere maledildiğinde Paris Komünü, 1905 ayaklanmaları, Ekim Devrimi ve ardından birçok ulusal kurtuluş hareketi tarafından neredeyse dünyanın fethine kadar gitti.

Bu örnekler bize şunu gösteriyor: Ütopya haklı ve insanlığın çıkışına, ilerlemesine imkan verdiğinde, başlangıçta sayı ne olursa olsun, teknik ne kadar zayıf olursa olsun yeter ki inanç olsun, yeter ki uğruna büyük bir tutkuyla mücadele edilsin, mutlaka zafer sağlanır.

PKK'nin de bir ütopik çıkış olduğunu belirtmek gerekiyor.

Bügün saflarımızda; günübirlik yaşam, idarecilik, hatta savaşçılık neredeyse hepinizi kuşatan bir alışkanlık haline gelmiş. İşte, bu en vahim yanılgıdır. Küçük yetkilerle, bu yetkilerin verdiği olanaklarla yaşamaya neredeyse herkes tenezzül ediyor. Bu, PKK'nin en temel özelliğine, onun özüne çok ters bir yaklaşım durumudur.

Şu çok açık: Biz başlatırken PKK'yi hiçbir zaman *"bizim karnımızı doyuracak, PKK'nin yetkileriyle kendimizi güçlü tutacağız, PKK'ye dayalı bir yaşamımız olacak"* diye, en ufacık bir düşünce ve hayale saplanmadık. Tam tersine, müthiş doğru fikirlerimiz, inançlarımız var ve *"bunu hiçbir şeyle değiştirmeyiz"* dedik. Mesleklerimiz, güvenceli bir yaşam vardı, bunun karşısında bu hayalleri esas aldığımızda karşımızda dev bir faşist düzen vardı. Ve mutlak güç üstünlüğü ondaydı. Belki bütünüyle bu düzenle başetme olanakları yoktu, ama bizim gurur duyduğumuz ve inandığımız doğrularımız vardı. Bir halkın emekçilerinin hayati çıkarlarını ifade eden düşünceler ile, yani sosyalizm bilinci ve onun yarattığı inanç sistemi ile hiçbir şeyi kaale almamaya, düşman kim olursa olsun asla onların karşısında kendimizi geri tutmamaya çalıştık. Sonuna kadar her şeyimizi ortaya koyduk. Dikkat edilirse, elimizde birkaç kuruş para vardı, onu da birkaç kitaba veriyorduk. Yani günübirlik yaşam bizim için sadece basit bir araçtı. Ama hayallerimiz, sosyalist bilincimiz ve inancımız, bizim gerçek sürükleyici, onsuz yaşayamacağımız kutsal değerlerimizdi.

Hâlâ hatırımadadır: Hakiler, Kemaller, Mazlumlar, Hayriler kesinlikle bu büyük inancın militanıydılar. Ve en ağır koşullarda bile en ufacık bir üzüntü duyma, bir sıkılma, çevrelerini rahatsız etme gibi bir tek davranışları bile olmamıştır.

Onlar PKK'nin kutsal değerleri temelindeki yaşamı ifade ediyorlar.

Bu, bir ütopik yaşamdır.

Hayalleri için, iddiaları için, umutları için, inançları için yaşamayı her şeyden üstün tutanlardır. Onlar iyi bir mesleğin sahibi de olabilirlerdi, ama bundan bile bile vazgeçtiler ve bu yolda şahadetin kesin olduğunu biliyorlardı. Ama en ufak bir telaş ve endişe içine girmediler. Her günlerini bir bayram coşkusuyla geçirdiler.

Bu özü ben sürekli vurguluyorum. Ama günümüz PKK'lisine bakınca neredeyse hayalleri, umutları kalmamış gibi! Nerede bir PKK yetkisi, nerede bir PKK imkanı, nerede bir rahat ev, nerede bir zengin yer varsa, yöneticiler oraya göz dikiyorlar. Bunları gerekirse bin defa söyleyeceğiz. PKK'nin ütopyasından, hayallerinden, onun bilinç ve inancından vazgeçmek, kendimize yapabileceğimiz en büyük kötülüktür. Buna da hiç kimsenin ve hiçbir gerekçeyle hakkı yoktur.

Hâlâ sıkça söyleniyor ve bize kadar da geliyor: *"Peki bu yaşamın maddi zevki nasıl olacak veya pratik sonuçları nasıl karşımıza çıkacak?"* Bunlar, hani İslam'da derler ya; münafık, tam bu kesimi ifade ediyorlar. İnsanın ruhunu bu kadar yücelten, bilincini bu kadar parlak kılan ve hiçbir maddi değerle değiştirilmeyecek kadar bir saadet, bir mutluluk, bir haz veren bu çabayı bu anlamıyla değerlendirmek yerine, bir münafık gibi işte, *"çalar-çırparım ve ucuz yaşarım"*, biz bunların adını bile ağzımıza almak istemeyiz.

Kendi yaşamıma bakıyorum:

Ben ki, maddi yaşamın da ne olduğunu çok iyi biliyorum. Birkaç kuruş para için ne kadar ağlayıp sızladığım, bir iyi yemek için de nasıl kazan kaldırdığım hâlâ aklımdadır. Ama daha sonraları inançlarım uğruna biraz özgürlük dedim. İşte, bazı kitaplarda ve daha çok da hayatta aradım ve buldum. Bugün bile bu arayışlar temelinde yürüyorum. Çocuklukta o kadar peşinden koştuğum değerler bugün benim için basit geliyor.

Asla kendimi büyük görmüyorum.

Sürükleyen hayaller, yaratıcı düşünceler ve öncü pratikler kadar, benim için değerli hiçbir şey olamaz. Ancak bu beni tatmin edebilir. Bu, aynı zamanda sosyalist ütopyaya göre yaşamın çekici gücünü de ifade ediyor. En güçlüsü eğer bensem, bu sosyalizm ütopyasının güçlü olduğu için, ona bağlı kalındığı içindir. Bunun dışında kesinlikle başka hiçbir özelliğim yoktur.

Bu anlamda PKK eğer günümüzde en iddialı hareket ve emperyalizmin, kapitalizmin korkulu rüyası ise, bu PKK'nin sosyalist ütopyaya bağlı kalmasındandır. Bütün karşı çabalara rağmen, vazgeçmediği sosyalizm anlayışı ve büyük bir çalışma zevkiyle yaşamsallaştırdığı içindir. PKK bundan başka bir şey değildir. Eğer bütün yönleriyle biri de böyle yaşamsallaştırırsa, bu, önlenemez PKK zaferidir.

Hiç kimse, hiçbir gerekçeye ne kendini, ne de bizi kandırsın. Bu, dışımızda da olur, içimizde de. Biz neyi nasıl sağladığımızı çok iyi biliyoruz. Öyle bir özgürlüğü yakalamışız ki, tarihimizde hiçbir gücün, kişinin veremediğini bununla bulmuşuz. Tarihte hiçbir ideolojinin, inancın gerçekleştiremediğini, bu ütopyayla, bu ideolojiyle gerçekleştirmişiz.

Yani sosyalizmle!

Düşünüyorum da, acaba başka nedenler mi bizi geliştirdi? Evet, köylü emekçiliğine saygım var, ezilen insanların isyanlarına saygım var. Aydınların çabalarını da küçümsemiyorum. Fakat bunlar bizzat kendi önderlik ettiğim sosyalizmin eğitici, örgütleyici önderliği tarafından kumanda edilmezse bir hiçtir. Aydınlar çok kısa bir süre içinde, ufak bir yönelim karşısında hızla, varsa bazı niteliklerinden ya vazgeçmeye, ya da dağıtmaya maruz bırakırlar, yerle bir edilmekten kurtulamama gibi bir düzenle karşı karşıyalar.

Köylü emekçiliği nedir ki?

Yüzyıllardan beri çalışıyorlar, karınlarını bile doyuramıyorlar. Hamallar dünyası, ırgatlar dünyası kan-ter içinde, istediği kadar çalışsın. Bu angarya ile hiçbir şey kurtarılamıyor. Modern sınıf, işçi sınıfı da istediği kadar çalışsın. Bugün düzenin, üzerinde her türlü işlemi gördüğü bir nesne olmaktan kendilerini kurtaramıyorlar. Burada bir şey eksik: Bir anlam ifade edebilmeleri için, sosyalist ütopya, inanç, bilinç, örgüt gereklidir. İşte, biz bundan vazgeçmiyoruz.

Önderlik ve bir bütün olarak PKK'nin bu özellikte ısrarını her şeyden önde tuttuğumuz için, bugün PKK güçlüdür.

PKK dünya karşısında savaşıyor.

PKK önderliği güçlüdür, kendini sürekli güçlendirir.

Neden, sosyalizmin en çok saldırıya uğradığı ve hemen hemen bütün mevzilerini kaybettiği bir dönemde sosyalizme bağlı kalma, ona inanç ve bilinç temelinde bağlılığını sürdürmek kesinlikle buna yol açmıştır ve bunu itiraf etmek zorundayız. Çoğunuz utangaç bir biçimde *"ya bu sosyalizm belası da nereden çıktı"* biçiminde (dışımızda ve içimizde de böyle) düşünenler herhalde az değillerdir. Çok çarpıcı bir biçimde söylemeliyim ki; benim **sosyalizmden anladığım, özgürlük inancı ve bilincidir ve onun uğruna çalışma zevkidir.** Bu iki kavramı mutlaka anlayabilmeli ve gereklerini yerine getirmelisiniz.

Ütopya için yaşayacaksınız, yani hayaller olacak.

Nedir hayaller?

Bugün ülkemiz ve halkımız söz konusu olduğunda, onda dilediğimiz gibi bir yaşam ve özgürlük veya bir başka iradenin, örneğin bir sömürgeci iradenin kırılarak bağımsız bir vatanın yaratılması. Bağımsız vatan yaratmak bağımsız çalışma alanı yaratmaktır, bağımsız iş alanı yaratmaktır. Üretim için dev gibi bir çerçeveyi oluşturmaktır. Bağımsız vatan budur. Her ne kadar ütopya gibi geliyorsa da, bu ütopya biraz gerçekleşirse, ortaya çıkaracağı sonuçla emeğini istediğin kadar toprağa özgürce verirsin, üretim güçlerini cenneti yaratacak kadar çalıştırabilirsin.

Ve bu, halkın cenneti yaratma eylemine çekilmesi demektir.

Bağımsız vatan, sosyalizm budur. Özgür bir halk yaratmak, onun bilincini ve tutsak alınan iradesini, ruhunu felç eden bağları paramparça etmektir. Ve bu sağlandığında her zaman gelişkin düşünceler, planlar ardından çok güçlü iradeler ortaya çıkar. Böyle kendini bulan, yeniden tanımlayan bir halk haline geldiğimizde, bu halk kendi özgür, kurtarılmış vatan topraklarında çalışmaya koyulduğunda onun yaratamayacağı eser yoktur. İşte, sosyalizm ütopyası, işte cennet ütopyası biraz da budur.

Çalışma, ütopyaya bağlandıktan sonra, örneğin ulusal kurtuluş savaşımı bir çalışmadır, ama ulusal bağımsızlık ütopyası için, halk özgürlüğü için bir ütopyadır.

● *Devamı 18. sayfada*